

TORNADO WESTERN - 1994

ТОЙ БЕШЕ БЕЗПОЩАДЕН УБИЕЦ И
СТРАСТЕН ЛЮБОВНИК

1

БЪКСИНИ

РЕКАТА НА СМЪРТТА

Рой Лебо

РОЙ ЛЕБО

РЕКАТА НА СМЪРТТА

Превод: Маргарита Маринова

chitanka.info

ПРОЛОГ

В началото на осемдесетте години на миналия век в целия Запад имаше не повече от десетина мъже, които се славеха като изкусни стрелци — най-добрите убийци сред стотиците сурови, въоръжени до зъби погранични жители, които се препитаваха чрез насилие: ловци на хора, преследвачи на индианци, шерифи и бандити. Имената на тези майстори на оръжието бяха известни на всички. Името Бъкскин Франк Лесли обаче бе непознато за повечето хора.

Комарджия, наемен убиец, женкар, побъркан тип — наричаха го как ли не. Приятел на Док Холидей и братя Еърп, смъртен враг на бандата на текеаските убийци Бен Томпсън и Клей Алисън, Бъкскин Франк Лесли бе убил с нож или пушка двадесет и седем души, преди да навърши тридесет. Док Холидей твърдеше, че той е най-бързият стрелец, когото е виждал.

После една нощ в някакъв див, все още нов граничен град дойде краят на легендата за франк Лесли. В престрелката, предизвикана от пиянския гняв на самия Лесли, загина младо момиче, улучено погрешка от един уплашен комарджия самохвалко. Жената, танцьорка и певица в бар, бе обичала Франк Лесли. А и той я беше обичал.

Часове след погребението ѝ Бъкскин Франк Лесли изчезна от града и от историята. За него повече никой нищо не чу.

ПЪРВА ГЛАВА

Фред Лий задържа дорестия си кон на място и се облегна удобно назад в седлото, за да обхване с поглед Райфъл Ривър. Тесният, ромолящ поток се спускаше по планинските склонове към широката, зелена долина под тях. На хоризонта се издигаха хребетите на Скалистите планини — гранитеносиви, с побелели от сняг върхове на фона на чистото, светлосиньо небе на Монтана.

Беше прекрасен пролетен ден. Ден, който те кара да се чувстваш щастлив, че живееш.

Едрият дорест кон, доловил мириxa на свежа трева, идващ от тучната долина под тях, изпръхтя и нервно разтърси глава под успокояващата ръка на Лий.

Фред беше към тридесетгодишен, слаб, мускулест, висок около шест стъпки. Лицето му — скулесто, спечено от слънцето, придобило цвета на тъмен махагон поради живота на открито и честото виране, бе набраздено с мрежа от бръчици около тъмносивите очи и тънките, широки устни.

Ако се съдеше по породистия му кон, хубавите вълнени панталони, украсените кожени ботуши и бледосивата му шапка, марка „Стетсън“, би могъл да е надзирател на ранчо или дребен собственик на имот. Носеше 45-калибров колт — умиротворител за повечето такива мъже. И все пак оръжието му се различаваше от обикновените револвери. Четиридесет и пет калибровата му цев бе скъсена допълнително четири-пет инча, освен това Лий го носеше затъкнат доста високо — ореховата му дръжка лежеше на десния му хълбок, като цевта бе насочена косо надолу и на страни, почти достигайки слабините му. Изглеждаше малко странно, но беше удобно. Единствените украшения на Лий бяха сребърната верижка на часовника и извънредно красивият, поръбен с ресни елек от еленова кожа с малки тюркоазени камъчета по шевовете. Приличаше на прецизна индианска изработка.

Лий измъкна стъпалото си от стремето, облегна се назад и праметна единия си крак през седлото. Бръкна в джоба на елека си и извади начената черна пура. Бе изпушил по-голямата част от нея сутринта. Драсна клечка кибрит в седлото, запали пурата, отпусна поводите на коня като млад пастир и се загледа в ширналата се пред него долина — хубава, обширна земя, простираща се на шестнадесет-осемнадесет мили надалеч от мястото, където бе той, досами полите на стръмните, непристъпни хълмове, постепенно сливащи се със Скалистите планини. Широка бе около осем-девет мили. Голяма долина. Наричаха я Крий. Вероятно през зимата тук беше студено като в Белам Волс.

В място като това човек би могъл да си свие гнездо. Изглеждаше добре. Сигурно бе толкова богато, колкото и Грийнбек Хевън.

Дори от това разстояние Лий можеше да различи къщите и пушека от комините на три-четири имения. Градът се виждаше ясно. Бе разположен под формата на квадрат в центъра на долината, там, където реката правеше първия си завой. Дотам водата течеше по права като куршумен изстрел линия, но малко преди града завиваше, за да се раздели на два ръкава.

Лий проследи с поглед единия от тях, който се отбиваше наляво и изчезваше зад някакъв хълм в далечината. Водата блестеше като сребро под лъчите на утринното слънце.

Не можеше да преброи колко сгради има в града, но явно не бяха малко. „Доста голям град“, спомни си Лий думите на Макгий. По това време той стоеше облегнат на барплота в Алтън Хауз, Хелена. „Голям град, мистър Лий, бе повторил Макгий, разположен сред една от най-хубавите долини, които някога съм виждал. Ала, предупреждавам те, зимите там са люти. Обаче северняците са много по-умни от южняците, които се препитават от гледане на добитък. Там; горе, хората трупат сено за животните си за през зимата, вместо да ги оставят да умрат от глад в снега. В Крий глупаци няма.“ Тук той бе погледнал Лий дяволито. „Но не мога да се закълна, че всички те са кротки хора...“

„Смятам да си гледам само моята работа където и да отида“, бе отговорил Лий.

„Ами да, сигурно, беше казал Макгий, все пак трябва да знаеш, че и там си имат същите дребни и по-големи проблеми, както

навсякъде по света.“ Сетне бе въздъхнал дълбоко и бе отхапал голям залък от сандвича с говеждо. „Във всеки рай си има проблеми“, беше измърморил, дъвчейки месото. Парчета говежда мас бяха полепнали по прошарените му мустаци. „Няма рай без тях.“

Лий угаси пурата в подметката на ботуша си, изправи се и отново пъхна крак в стремето. Докосна коня с шпори и едрото животно, доволно, че отново е в движение, препусна надолу по склона, преминавайки в равнин, когато достигна до напуканата земя край стръмния речен бряг.

Имаше доста път до дъното на долината — една-две хиляди крачки, — щеше да му е нужен почти цял ден, за да стигне. А и Лий трябваше да спре някъде по пътя.

Рано следобед, след като се нахрани със студена пастърма и един от снощните, печени на огън картофи, Лий спря в началото на малка полянка. От другата страна на високата биволска трева реката се бе ширнала по неравното скалисто корито, ромоляща и клокочеща, плитка на места, огряна от яркото планинско слънце.

Лий издърпа сгънат лист хартия от джоба на елека и го разтвори на седлото пред себе си.

Това беше груба карта на долината и на оградящите я планински вериги. Една малка част от тези стотици квадратни метри бе очертана с мастило. Лий прокара пръст по линията, отново погледна отвъд реката, после сгъна картата и я прибра.

Пришпори коня през поляната, проправи си път през високата трева край плитките речни бързеи и без да спира, навлезе във водата, срещу течението. Конят се хвърли напред в пенливата река, газейки с високо вдигнати крака плитката, кипяща вода, като копитата му се хлъзгаха и чаткаха по мокрите, гладки камъни.

Дорестият кон достигна другия бряг и потъна в рядката букова гора край потока. Лий нахлупи шапката си ниско над очите и се наведе над седлото, за да избегне гъвковите клони, които го заудряха по гърба.

— По дяволите, не бързай толкова! — той сграбчи юздите и накара коня да забави ход. Животното бе наследник на жребец, порода „Морган“, а кобилата, която го бе родила, беше кръстоска между арабски жребец и луизианска превъзходна. Бе нервен, неспокоен кон, много силен и достатъчно бърз, за да спечели което и да е надбягване, ако Лий бе решил да участва.

Той язди около час, според големия си сребърен часовник. Тогава видя къщата в подножието на дългия, планински склон.

Все още от дъното на долината го делиха около хиляда фута, но къщата и пристройките бяха разположени в естествена падина, след която започваше полегат склон, постепенно сливащ се с Крий. Два ниски хълма, гъсто обрасли с букове и борове, представляваха естествена крепост на ранчото.

Лий се спусна надолу.

На стотина ярда от себе си той видя един мъж да излиза изпод някакъв навес. Непознатият бе праметнал през рамо торба, явно пълна със сено или зърно.

Проблясна стомана — мъжът имаше пистолет, затъкнат в колана на панталона. Вървеше си по пътя и си вършеше работата. Или не бе видял Лий да приближава по хълма, или се преструваше, че не го забелязва.

Лий се пресегна назад, за да измъкне от джоба на седлото карабината, марка „Хенри“. Това не беше любимото му оръжие — късите й патрони имаха много тесен обхват. Ако смяташе да се засели тук, щеше да има нужда от друго снаряжение.

Сега вече непознатият го видя; остави торбата на земята и зачака край оградата...

Беше възрастен, към шестдесетгодишен мъж с голяма сива брада като на Свети Николай. Носеше омърляни, овехтели каубойски дрехи и скъсани ботуши. Освен това бе доста кривокрак.

Лий се насочи към него.

Пистолетът бе Колт-38, с малка дръжка. Чист и смазан.

Старецът явно не смяташе да го използва.

— Казвам се Тим Бап — извика той. — А ти кой си, по дяволите?

Лий изчака да се приближи съвсем. Не го изпускаше от очи, като същевременно наблюдаваше и прозорците на къщата.

— Там няма никой, нахалнико — рече старецът. — Освен това бих искал да знам кой си.

— Казвам се Лий.

— Кръстен си на известния генерал, предполагам — той оглеждаше с любопитство дорестия кон.

— Не.

— Е, който и да си, не ти е мястото тук, господинчо. А това е собственост на „Чикаго Юнион“ и „Дивелопмънт Корпорейшън“. А аз съм надзирателят — с договор и заплата.

— Ами добре — каза Лий. — Защо не яхнеш някой кон и не дойдеш с мен в града?

— Откъде взе тоя жребец? Има доста странен гръб. — Старецът вдигна глава. — И защо, по дяволите, трябва да идвам с теб в града?

— Сега аз съм собственик на ранчото — заяви Лий. — А на коня му липсва една от костите на гърба — има арабска жилка.

— А, това било значи... Така... — промърмори старецът и бавно заразглежда жребеца от всички страни. — Хубаво животно. — Върна се там, където бе стоял преди малко, и се наведе да вземе торбата със сеното. — По дяволите! Та викаш значи, ти си купил ранчото. Ако е вярно, това е лоша новина за мен.

Отново нарами торбата и тръгна напред. Лий яздеше до него.

— Защо да е лоша?

— Защото съм твърде стар за говедар. Пък и не мога да готвя свястно.

— В града няма ли някоя жена, която да готви добре?

— Ами има, дявол я взел, защо питаш? — Бап започна да провира сеното през решетката на оградата, докато напълни яслите.

— Може да порботиш няколко дни с нея, докато се научиш да готвиш прости неща и после ще те наема.

Двамата гледаха как конете идват до яслите, за да се хранят. Имаше две нелоши кобили „Грула“, едната бременна, и стар, късокрак, но силен кон, станал обаче твърде бавен, за да може да се използва за работа.

— Къде са конете на ранчото?

— Продадени са — каза Бап. — Продадохме ги, когато тук бяха говедарите. — Наблюдаваше бременната кобила, за да е сигурен, че се храни добре. — Тези са мои.

— Щом конят се нахрани, го оседлай. Искам да отида до града, за да свърша някоя и друга работа.

Когато Бап отведе късокракия кон в конюшната, за да му сложи седло, Лий бавно обиколи постройките на ранчото. Навесите бяха стари, но в добро състояние, хамбарът бе почти нов и по-голям от повечето хамбари, които бе виждал. Сигурно заради сеното за зимата.

Всички сгради имаха каменни основи и бяха построени от солидни дебели греди. Изглеждаха като забити в земята, устойчиви на бури и студени планински зими.

Най-накрая разгледа и къщата. Спря коня си до един от страничните прозорци, наведе се и погледна вътре. В къщата бе тъмно. Повечето от прозорците бяха затворени. Варосаната стая с нисък таван беше чиста и почти празна, ако не се броеше оскъдната мебелировка: кожени кресла и диван, няколко пълни със сено възглавници. Виждаше се и маса с плот от борово дърво, както и няколко стола около нея. Помещението явно бе предназначено за всекидневна. Зданието имаше най-малко четири стаи и бе по-голямо от повечето такива къщи. Лий познаваше хора, които притежаваха цели области, а бяха започнали да изграждат империите си от колиба с пръстен под, не по-широка от осем на шест фута и не по-висока от шест. Това бе много хубава сграда — щеше да е странно сам мъж да живее в нея.

Лий прибра карабината обратно в калъфа. Къщата със сигурност бе необитаема.

Чу зад гърба си тропота от копитата на дебелия кон.

— Защо, по дяволите, не слезеш и не влезеш вътре? Това е твоя собственост, нали така?

Без да отговори, Лий обърна коня си и пое по пътеката край оградата. Явно това бе пътят към долината.

Отвъд поляните и тъмнозелената гора той можеше да види как следобедното слънце се спуска ниско над хълмовете. В тази дълбока долина нощта падаше бързо.

Бап мълча през първите няколко мили, яздейки тронаво до Лий, като от време на време, когато пътеката се изгубваше в пролетната трева, го изпреварваше, за да показва пътя. Лий го следваше, като запаметяваше откъде минават, за да може да се ориентира сам следващия път.

На една широка поляна Бап спря, посочи надясно и рече:

— Ей там се намира лошият ти късмет, мистър Лий — каза го с някакво особено задоволство.

— Така ли?

— Аха. Ей там, отвъд поляната, е границата на ранчото ти. От другата страна е Фишхук.

— Какво?

— Фишхук. Ранчото на мистър Аштън. Всичко оттук до планината е негово. Той притежава всяка педя земя тук — законно закупена и платена, мътните да го вземат!

— Няма да му преча — заяви Лий, — ако и той не ми пречи.

Бап се извърна и го погледна.

— Да не ти пречи, а? Говориш повече като арабия, отколкото като каубой, мистър Лий!

— Играл съм малко комар — каза Лий.

— Дано да си — отбеляза Бап и смушка коня си надолу по пътеката. — Защото сега ще трябва да правиш точно това, бъди сигурен!

Когато час по-късно стигнаха дъното на долината, наложи се да си проправят път през гъсти шубраци. Райфъл Ривър се отклоняваше от планината, течеше успоредно на пътеката. Храсталаците, подхранвани от водата, бяха избуяли до такава степен, че дори и конят с мъка се промъкваше между тях.

— Ще трябва да поразчистим малко тук. Налага се да изгорим тия гъсталаци, ако не искаме да изгубим някое жребче.

— Да не смяташ да отглеждаш коне? — попита Бап и стрелна Лий косо с поглед.

— Да. Планински породи, ако се настаня тук завинаги.

— И никакви крави?

— Никакви. — Лий наведе глава, за да се предпази от една ниска вейка. — Не разбирам много от добитък.

Бап продължи да язди напред, ругаейки тихичко ниските брези, чиито клони се заплитаха в ризите им и спъваха хода на конете.

— Виж какво — каза той — мисис Волтуит е собственичка на хотела в града, макар че това е всичко друго, но не и хотел. Всяко пътно ханче е по-добро от него. Но в готвенето я бива, по този въпрос няма спор. — Бап млъкна за малко. Вече почти бяха излезли от гъсталака. През клоните на крайните храсти се виждаше проблясващата на слънцето река. — Хм — продължи Бап — предполагам, че тя няма да има нищо против да ме научи да готвя, ако седмица-две поработя здраво за нея.

— Тогава мястото ти при мен е сигурно.

След като излязоха на открито, Бап отново излезе напред, за да води.

Изведнъж прозвуча изстрел. Куршумът мина близо до ръкава на Лий и закачи ръкава на стареца.

— Божичко!

Бап смушка коня си и препусна в галоп към поляната край реката. Това бе грешка. Човекът, който бе стрелял по тях, явно се криеше в храсталака, откъдето тъкмо бяха излезли. На открито Бап представляваше лесна мишена.

Лий изправи коня си на задните крака, обърна го и се втурна обратно към преплетените върбови и брезови клони. Конят изцвили от болка, когато усети шпорите да се забиват в хълбоците му и устремно, с мощта на парен локомотив, се хвърли напред в храстите. Беше създаден точно за такива резки, бързи движения.

Без да обръща внимание на клоните, които го удряха през лицето, Лий се пресегна назад, за да вземе карабината си. Лекото оръжие щеше да му свърши чудесна работа за стрелба отблизо. Докато конят препускаше напред в гъсталака, сърцето на Лий биеше учестено — винаги бе ненавиждал престрелките. Мисълта, че един от враговете му ще се окаже достатъчно умен, за да го проследи до някое открито място и ще го застреля от засада, не му бе давала мира дълго време.

Сега обаче случаят не бе такъв.

Както опитният моряк смело управлява лодката си в бурно море, така Лий умело насочваше коня си, без да изпуска от очи гъсталака пред себе си, за да може веднага да види издаиническото потрепване на клоните, което да му покаже къде се крие ездачът, стрелял по тях. Никой не би очаквал точно такова поведение.

За миг си помисли, че може да е объркал посоката, от която бе дошъл изстрелът. Ала изведнъж той видя близките храсти да помръдват. Точно отпред и малко вляво.

Неприятелят бягаше.

Лий се приготви да стреля. Дръпна предпазителя на карабината, изправи се на стремената на галопирация кон и започна да стреля, без да го е грижа за шипащите го клони.

С цялата бързина, на която беше способен, той изпразни пълнителя право в центъра на развълнувания гъсталак пред него.

Това бе стрелба напосоки, с която човек не можеше да се гордее. При това мишената му беше един препускащ кон. В тези гъсти, зелени храсти нямаше смисъл да се опитва да уцели ездача.

Като че не бе успял.

После, на тридесетина ярда от себе си, Лий видя между клоните черно-белия крак на петнист кон, както и муцуната на животното, което се опитваше да излезе от шубрака.

Беше ударено лошо — от главата му течеше кръв.

Лий пришпори жребеца си към мятащия се кон, озъртайки се за ездача му.

Прибра карабината, скочи от седлото и се претърколи в храстите, като счупи няколко клона с тежестта си.

Не се показва никой.

Изправи се на крака, промуши се под една ниска бреза и стигна до мястото, където лежеше петнистият кон. Животното продължаваше отчаяно да рита и да се мята на всички страни. Лий не бе извадил пистолета си — нямаше нужда да го прави, бе достатъчно бърз, за да го измъкне навреме, ако се наложеше.

Съвсем наблизко зад него жребецът му пръхтеше, цвилеше и тъпчеше с копита храстите под себе си.

Тогава Лий видя ездача.

Човекът, който бе стрелял.

Изправен с гръб към ранения кон, той се бе хванал за близкия храст, за да не падне — може би бе улучен. Носеше мръсни дочени панталони и изцапана, домашно тъкана риза. Пушка не се виждаше.

Лий се подвоуми дали да го убие — сигурно щеше да го направи, ако онзи бе въоръжен.

Приблужи се към него като внимаваше къде стъпва сред оплетените клони и коренища. Петнистият кон умираше — от устата му вече бликаше яркочервена, пенеста кръв. Явно един от куршумите го бе улучил в белите дробове.

— Копеле мръсно, обърни се!

Мъжът леко се извъртя, спъна се и падна по очи. Лий реши, че може би все пак го бе ранил.

— Ей, мистър Лий! — Бап го търсеше. Гласът му трепереше — явно бе уплашен.

Лий се приближи до падналия. Мъжът се размърда. Лий го прекрачи, ритна го в главата и стъпи върху дясната му ръка.

Беше индианец, съвсем млад, на не повече от петнадесет-шестнадесет години, почти хлапе. Висок, мършав, грозен като самия

дявол.

Лежеше, без да мръдне — просто гледаше Лий и примигваше с очи, все още зашеметен от удара.

Действително беше много грозен. Белязаното му от едра шарка лице бе почерняло от слънцето и мръсотията. Очите му бяха индиански — черни, тесни и дръпнати като на китаец. Големият му нос бе счупен и това го оприличаваше на една от товарните камили на генерал Майл.

Лий потърси наоколо оръжието му, но не го намери. Неочаквано момчето се извърна под ботуша и Лий отново го удари. Хлапето започна да повръща в клоните и листата до него.

Лий усети възкиселата миризма на уиски. Стоеше и гледаше как момчето, едва дишайки, с мъка изпразва съдържанието на стомаха си.

Пиян индианец. При това млад.

— Мистър Лий? — старецът яздеше из шубрака напосоки.

— Тук съм.

— Хвана ли го? — Лий чу, как конят му се спъна в някакъв корен.

— Пипнах нещо, мистър Бап.

Бап прекара коня си през шубрака до мястото, което петнистият жребец бе разчистил в агонията си.

— Ти гадно червенокожо копеле! — възкликна Бап, като видя момчето. Лицето му все още бе смъртнобледо под къдравата сива брада.

— Познаваш ли го? — попита Лий. Хлапето продължаваше да се раздира от спазми, макар че стомахът му бе вече празен.

— Дали го познавам? Това е Том Кук. Копелето работи при мен две години. И ето какво получавам сега за отллата — опита се да ме застреля от засада!

Старецът се тресеше като лист. Лий остави момчето и пак обиколи наоколо, като търсеше пушката.

— Наложил се да го уволня, понеже компанията не можеше да му дава повече заплата. По дяволите, те и на мен ми плащат само колкото да не умра от глад! — Бап се наведе и размахна юмрук над индианеца: — И ето как ми се отблагодаряваш, копеле мръсно!

Лий намери пушката под една прекършена фиданка. Беше марка „Спенсър“ много стара и с разцепена дръжка. Върна се на мястото,

където лежеше хлапето.

— Така ли е наистина? — попита той. — Искаше да пречукаш мистър Бап, а?

— Да — каза индианецът, изхрани се и се отпусна назад в храстите. Не изглеждаше добре. — Той ме изгони... — говореше на добър мисионерски английски. Гласът му бе дебел като на голям мъж.

— Нямах пари да ти платя, бе, пикльо такъв!

Момчето се опита да седне. Още беше пияно.

Обърна се и отново се отпусна назад.

— И това беше преди цял месец! — продължаваше Бап. — През всичкото това време малкото копеле е крояло планове как да ме пречука!

— Какво ще му направи местният шериф, ако го закарам при него? — попита Лий.

— Няма да си мръдне и пръста. Пък и сега той е в Касуел, на четиридесет мили отгук. Виж, съдия — изпълнителят няма да му цели басмата — като нищо ще увисне на въжето, говедото! Хич не ги обича индианците, особено пък тия от племето на Черния крак.

— Правете каквото щете — хлапето легна по гръб и затвори очи.

— А така! Как ти харесва това? — възмути се Бап. — Малкото червенокожо копеле едва не ни пречука, а сега не му пука какво ще стане с него!

— Не е толкова просто, момче — рече Лий.

— Ще го закараш ли при съдия-изпълнителя?

— Не, няма. Я ми дай колана си.

— Какво, какво?

— Казах, свали си колана.

Старецът разпаса широкия си кожен колан и се наведе над коня, за да го подаде на Лий. Момчето бе седнало отново.

— Да не мислите да ме биете с това?

— Точно така — каза Лий. — Ще те бия, докато изкарам всичките зли духове от теб!

ВТОРА ГЛАВА

Когато Лий пристъпи към него, размахал тежкия колан, младият индианец вдигна ръце да се предпази. При първото съприкосновение с дебелия кожа момчето се опита да ритне Лий в коляното.

Не се получи. Лий отклони удара и методично, сякаш си имаше работа с непослушен кон, започна да налага хлапака. Звукът напомняше плясък на камшик.

Индианецът от племето на Черния крак се помъчи да се изправи, да се претърколи настрани, само и само да избегне парещия огън, в който го хвърляше дългото парче полуоцавена сурова кожа. Но Лий неуморно го следваше, свалеше го обратно на земята и всеки път, когато направеше опит да стане, замахваше с колана с цялата си сила.

Индианецът беше жилав, но все пак бе още хлапе, при това пияно. Накрая болката го надви и то замря, свито в храстите. Колчем коланът се впиваше в кожата му, за да остави поредната дълга пурпурна следа, то вдигаше ръце, за да се предпази от удара, но без особен успех. Там, където се бе забил по-надълбо-ко, домашно тъканата му риза бе разкъсана на тънки ивици, лросмукани с кръв. Лицето на момчето издаваше, непоносимата му болка, но то не плачеше. Звукът от силните удари, тежко врязващи се в човешката плът, отекваше в заобикалящия ги гъстак.

— Мистър... Хей, мистър Лий... — Тим Бап се размърда нервно на седлото. — Не мислиш ли, че вече му стига? — попита той, успял да надвика свистящия, рязък звук на биещия колан.

Лий удари хлапето още три пъти, пъшкайки от усилието, което влагаше при всеки замах. Коженият колан се заби в гърба на индианеца, когато той, сгърчен от болка, се претърколи по корем.

После Лий се изправи и хвърли окървавения колан на Бап.

Наведе се, сграбчи момчето за рамото и го обърна към себе си.

Под мръсотията лицето му бе смъртнобяло, а очите му блестяха, пълни с неизплакани сълзи. Вече изглеждаше съвсем трезво.

— Чуй ме, момче — каза Лий, — ти се опита да убиеш човек, да го пречукаш от засада, и си получи боя съвсем заслужено. Сега имаш две възможности — или да се махнеш завинаги от тази долина, или да дойдеш да работиш за мен в ранчото.

— Мистър Лий е новият собственик на реката, Том. — Бап явно изпитваше съжаление към него. — Може да те наеме отново.

Хлапакът не каза нищо, само лежеше и се взираше в тях.

Лий свирна на коня си, взе стария спенсър и отиде да докара животното.

— Защо не го послушаш, Том? — попита Бап. — Този човек можеше да те предаде на съдия-изпълнителя Фипс, а ти го знаеш. Какво щеше да стане с теб тогава?

Лий доведе коня си.

— Ще се видим горе в ранчото, Том Кук. Можеш да дойдеш утре вечерта. — Той обърна жребеца и се приготви да го пришпори. — Ще говорим тогава. Ако ли не, гледай да не те видят очите ми никога повече.

— Послушай го, Том — посъветва го Бап, преди да последва Лий. — Той те спаси от нещо много по-лошо от хубавия тупаник, който напълно си заслужаваше, кутре такава!

Момчето не му отговори. Просто си лежеше там и слушаше тропота на отдалечаващите се коне.

Когато гъсталакът отново потъна в тишина, нарушавана само от нежните въздишки на вятъра в клоните, Том Кук седна, скри лице в ръцете си и се разплака.

— Мислех, че това е областта Крий — каза Лий, когато старецът го настигна.

Пътят за града прекосяваше тучните поляни, разположени покрай потока.

— Това е Крий — отговори Бап, който подскачаше при всяко подрусване на коня си. — Онзи хлапак, Том, е последният мохикан тук, или поне последният оцелял от племето на Черния крак. Местните жители го мразят не по-малко от останалите бели.

— Защо тогава е останал?

— Щото майка му е погребана тук, представи си! Тя беше курва. Работеше за Ребека. Бе и перачка. Точно толкова грозна, колкото е и Том. А той е отвратително грозен, дори за индианец.

— Дръж! — Лий откачи от седлото пушката на момчето и я подаде на стареца. — Можеш да му я върнеш, ако го видиш.

— Не знам дали ще дойде — изрази съмнение Бап. — Ти го натупа доста здраво.

Лий не отговори нищо на това и двамата продължиха да яздят в мълчание. Вдясно от тях, блестящ като сребро, течеше единият ръкав на Райфъл Ривър. Изглеждаше удобен за плуване и риболов. Ставаше за всичко.

— Не — повтори старецът, — не мисля, че ще се появи утре в ранчото.

— Тогава по-добре да не се показва изобщо — отсече Лий. — Поне в тази долина.

Бап го погледна, но не каза нищо.

Вече се бе мръкнало, когато стигнаха града.

По пътя спираха само веднъж, за да могат конете да се напият и да си починат. Бап го бе помолил да поязди дорестия жребец, Лий му разреши и старецът се бе представил добре — успя да се задържи на гърба на коня доста време, преди той да се изправи на задните си крака и да го хвърли на земята. Старецът дълго куцука наоколо, наричайки животното „шибан негодник“, докато най-после се почувства по-добре. При падането се бе ударил наистина лошо.

Лий спря на едно малко възвишение в южния край на града, откъдето се откриваше хубава гледка.

Крий бе голямо селище, открояващо се на светлината на изгряващата луна. Прозорците на къщите светеха в тъмното. Имаше тридесетина сгради, построени от тухли, груби дървени греди или дялани дъски. Три-четири от тях бяха масивни двуетажни постройки. По периферията на града бяха пръснати няколко колиби, едната от които бе разположена в подножието на възвишението.

По улиците имаше много хора. Ако се съдеше по шума, достигащ до тях, в града кипеше бурен живот. Лий дочу звуците на пиано и устна хармоника. Отнякъде долетя женски смях.

— По-голям е, отколкото очаквах.

— Ами, има около две хиляди жители, които постоянно са в движение. Кравари от фишхук, Бент Айрън или някое от малките селца. Както и дървосекачи, чиито лагер е в подножието на планината.

— Лагер ли? Как извозват дървения материал?

— Ей там има езеро, от него до Хелена има два дена път с влак. В едната посока.

— Може ли да се превозва добитък по линията?

Бап го погледна косо с блестящите си на лунната светлина очи.

— Хубаво е да чуеш един умен въпрос. Отговорът е „да“. Ще можеш да я използваш за превоз на добитък до Хелена, но ще ти струва скъпо.

— Да вървим — каза Лий и пришпори коня си в тръст.

Градът бе твърде оживен за петък вечер.

Главната улица беше мръсна, осеяна с камъни и чакъл, виждаха се каруци, двуколки и вързани коне.

Дъсчените тротоари от двете ѝ страни кънтяха под стъпките на разхождащите се нагоре-надолу каубои, хванати под ръка. Порядъчно пияните крещяха и се смееха високо. Придружаваха ги и няколко грозни, дебели жени, не по-малко пияни от тях.

Лий видя няколко дървари. Едри мъже с големи бради; носеха груби якета и тежки, подковани ботуши. Забеляза, че се отбягват с каубоите.

Хубаво бе да е отново в град. Бяха минали три седмици, откакто тръгна от Хелена, шест — от Денвър. Тъжно време за Лий, ако не се броеше купуването на ранчото. Никога не е приятно да се сбогуваш с приятел.

— Ей там е хотелът на мисис Болтуит — старецът посочи една малка сграда, построена до нещо, което приличаше на банка.

— Къде е службата за поземлената собственост? — попита Лий, повишавайки леко глас, за да надвика двамата минаващи каубои, които пееха „Лорена“.

— В банката — Бап кимна по посока на тухлената сграда, — Виж какво, мистър Лий, един малък аванс би ми дошъл твърде добре, ако нямаш нищо против...

Конят нервничеше, понеже не обичаше тълпите.

— Да се махаме оттук — каза Лий и насочи жребеца си към един от коловете за връзване пред банката.

Оставиха конете до редица уморени понита.

Застанаха на тротоара, Лий извади портмонето си от джоба на елека, отброи пет сребърни долара и ги пхна в ръката му.

— Ето ти пет от общо тридесетте долара на месец.

Бап кимна и въздъхна:

— И какво по-точно искаш да се науча да готвя, мистър Лий?

— Яйца, бекон, бисквити, пържола, картофи и пай.

— Боже милостиви! Ще ми трябва цяла година за всичко това!

— И задушено. Научи се да готвиш тези неща и аз ще бъда напълно доволен.

— Естествено, че трябва да си, дявол да го вземе! Та, викаш, пай също?

— Всички възможни видове.

Двама дебелака, които приличаха на комарджии или джамбази, дотолкова бяха погълнати от обсъждането на някаква цена, че се блъснаха в тях.

— Ще направя всичко възможно, ама не знам какво ще се получи

— Бап се понесе към хотела на мисис Болтуит. — Пай, хм... — мърмореше си той.

Лий тръгна по тротоара към двойната, облицована с желязо масивна врата на банката. В горния ѝ десен ъгъл имаше малък решетъчен отвор. Повече приличаше на врата на затвор, отколкото на банка. Крий явно бе град с бурно минало.

Той потърси табела с работното време на службата за поземлената собственост, но такава нямаше. Опита дръжката на вратата — бе отворено.

Вътре нямаше никой друг, освен едно пъпчиво момче с чиновнически ръкавели. Младежът се бе разположил на висок стол зад дъбово бюро и пишеше в някаква счетоводна книга. Газената лампа, която висеше над главата му, хвърляше бледа светлина върху празните писалища и гишета.

— Какво обичате, господине? Банката работи от осем до осемнадесет часа.

— Кога започва работа службата за поземлената собственост?

Зад чиновника се отвори една врата.

— По същото време — обади се мъжки глас. Осветена от бледата светлина, фигурата му се открояваше в рамката на вратата. — Искате да регистрирате някакво прехвърляне ли, мистър?

— Вие ли сте агентът по недвижима собственост?

— Да.

— Купих едно ранчо в долината. Искам да го регистрирам.

— Боже мой, така ли? — каза мъжът. — Ами работното ни време свърши, но какво толкова... заповядайте.

Когато Лий влезе в стаичката, непознатият вече седеше зад бюрото и го гледаше. Сетне се наведе напред и протегна ръка:

— Бил Калтроп, а вие сте...?

— Лий, Фредерик Лий.

— Сега да видим... Та какво казвате, че сте купили, мистър Лий?
— Калтроп бе едър, червендалест мъж с чорлава черна коса и дебели вежди, които представляваха права, черна непрекъсната линия. Очите му бяха като на мечка — малки, кафяви и наблюдателни.

— Ранчото Ривър — отговори Лий.

Онзи не продума нищо в първия момент. Седеше и го зяпаше, сякаш изобщо не го бе чул. След това се наведе напред:

— Ранчото Ривър ли казахте?

— Точно така.

Калтроп замислено сви устни.

— Виж ти, виж ти... Това се казва новина. Мога ли да запитам от кого го купихте?

— Филип Макгий от Хелена.

— Филип Макгий. Бихте ли ми показали документите?

Лий извади от ризата си дълъг мушамен плик и му го подаде.

— Седнете, моля, седнете, мистър Лий. Къде отидоха добрите ми обноси? — той разгърна документите и ги прехвърли набързо. Подреди ги върху бюрото си и после внимателно ги изчете. — Мили боже... — измърмори накрая.

— Някакъв проблем ли има, мистър Калтроп?

Агентът го погледна и въздъхна. После бавно сгъна листите, остави ги настрана и извади от едно чекмедже бланки за регистрация.

— Няма проблеми с продажбата, мистър Лий. Изглежда съвсем редовна. Платили сте двацет и седем хиляди и петстотин долара, така ли?

— Да.

— Не са ви излъгали с цената — въздъхна той отново. — Това е съвсем справедлива сума.

— Тогава какво ви притеснява, мистър Калтроп?

Мъжът спря за момент попълването на формулярите.

— Проблемът, мистър Лий, евентуалният проблем, се крие в обстоятелството, че някой друг се канеше да купи тази земя. Всъщност този някой вече изпрати своето предложение до „Чикаго Юнион“.

— И какво ме засяга това?

— Нищо, наистина. Просто сте имали късмет да налетите на Макгий в Хелена и така да сключите сделката с техния агент на място. Мисля, че сте голям късметлия.

— Има ли му нещо на имота?

— О, не, всичко с него е наред. Имате много хубави сгради там, горе — доста над средното ниво, бих казал, — и още три хиляди акра земя заедно с тях. Е, разбира се, не е много голямо ранчо, що се отнася до пасища, но земята си я бива.

— Е, тогава? — успокоен, Лий седеше и гледаше агента право в лицето. Явно той още не бе свършил.

— Работата е там, мистър Лий, че имотът ви се нарича Ривър, понеже е разположен от двете страни на северния ръкав на Райфъл Ривър и стига чак до водопадите.

Лий просто седеше и слушаше.

— Вижте, на практика вие сте собственик на реката, дявол да го вземе! Притежавате правата за плаване по нея. Ако решите да я преградите, никой от съседите ви не би могъл да направи нищо, за да ви попречи, поне законно.

Лий се понаведе. Тъмносивите му очи изглеждаха почти черни на тази светлина.

— А предишния собственик? Някой да се е страхувал, че може да се възползва от правата си?

— Ами не. Но пък Томпкинс бе стар човек. Всичките му роднини живееха далеч, или бяха умрели. Бе тих човек. Не би създавал проблеми на никого. Всички го знаеха...

— Как тогава чикагската фирма се сдоби с ранчото?

— Томпкинс им дължеше пари. При игра на карти бе заложил парите от зърнената реколта, така че онези момчета пипнаха стария глупак здраво и след смъртта му сложиха ръка на имота.

Лий се изправи. Като повечето поземлени агенти, и този бе доста бърлив.

— Благодарен съм ви за информацията. Колко ви дължа за регистрацията?

Калтроп също се изправи и му върна документите.

— Ще ви струва хиляда и петстотин долара. И трябва да ви кажа, мистър Лий, че за реката ще се наложи да се споразумеете с вашите съседи. Повечето от тях са свестни хора.

Лий взе копията от нотариалния акт и регистрацията, пъкна ги в плика и отново го мушна в ризата си.

— Имам още няколко въпроса — каза той.

— Да — агентът го изпрати до вратата.

— Първо, кой искаше да купи мястото?

Калтроп се поколеба.

Лий мълчеше и го гледаше.

— Ами... Мисля, че бе Ащън. Той е собственик на ранчото Фишхук. На изток граничи с вас, мистър Лий.

Той кимна.

— Още нещо. Не бих искал да обсъждате моите дела с други хора, така както направихте днес пред мен.

Едрият посредник се изчерви. За момент изглеждаше, че ще добави нещо, но после се отказа.

Когато Лий протегна ръка, за да се сбогува, той я пое мълчаливо, после се обърна, върна се в стаята и затръшна вратата.

Пъпчивият чиновник все още пишеше нещо, седнал на високия си стол.

— Кажи, момче...

Той го погледна.

— Кажи ми къде в града мога да намеря най-чистото легло и най-добрата вечеря?

Хлапакът се замисли за миг, засмукал края на писалката си.

— Ами... Най-приятното място за нощуване е хотелът на мисис Волтуит. А и тя е добра готвачка. Или пък може да отидете в „Аркадия“. Приготвят вкусна вечеря... — подсмихна се хитро той. — Освен това там са най-хубавите момичета в града.

След като излезе от банката, Лий се разходи до хотела на мисис Болтуит. Някакви мъже, които приличаха на коняри или дребни търговци, седяха в тъмното на стълбищата, пушеха лули и пури и наблюдаваха минувачите, които пееха.

Лий мина покрай тях и влезе през бялата предна врата. Във фойето на малкия хотел имаше само една маса и стара пейка, сложена

до тясно и стръмно стълбище. Отзад, откъм кухнята, идваше миризма на пържено месо. Тръгна натам.

— Трябва да е сухо! — прогърмя женски глас — глас на едра жена. — Сухо!

— Добре де, добре! — това бе Тим Бап. Явно старецът взимаше първия си урок по готварство.

— Вие пък сега какво искате? — една висока, грозна жена с конска физиономия и студени сиви очи се обърна към Лий, когато той влезе в кухнята. Тиган с пържолите цвърчеше върху широкия, черен котлон.

— Ако ви трябва стая, идете отпред Ейбъл да ви регистрира, ако искате да вечеряте, вече е твърде късно.

— Здравсти, мистър Лий — поздрави го Бап.

— А — каза тя, — значи вие сте приятелчето, дето ми натресе тоя стар глупак! Да ме вземат мътните, ако може да нацепи достатъчно дърва, че да ми плати за изгубеното време.

Говореше с ясен канзаски акцент. Лий го бе чувал много пъти в миналото. При това бе доста цинична. Изглежда, бе преживяла трудни времена: излъчваше някаква сурова тъга. Бивша курва, станала почтена на стари години.

— Ами тогава го карай да остъргва загорели тигани — предложи Лий и се настани до кухненската маса.

— Междувременно, мисис Болтуит, смятам да опитам една от готовите пържолите.

За миг му се стори, че дебеланата ще се пръсне от гняв. После тя застина и се вторачи в него.

— Ти пък кой си, мама му стара? — попита го тя.

— Един от новите заселници в тази долина, госпожо Болтуит. При това гладен.

Тя му хвърли дълъг, изпитателен поглед, сетне неохотно даде съгласието си.

— Нахрани го — нареди на Бап — и, за бога, следващия път, преди да започнеш да пържиш пържола, я изсуши. — После се изнесе от кухнята.

— Накара ме да мина през самия ад, мистър Лий — каза Бап, бърникайки и дрънчейки с нещо по печката. Бодеше пържолите с една

вилаца с дълга дръжка. — Тая стара вещица е направо божие наказание и няма как да се спасиш от нея.

— Пържолите са готови, Бап. Можеш да ми викаш просто Лий, без мистър. И, да не забравя, заведи конете в конюшната за тази вечер.

— Добре, добре — старецът изглеждаше сгорещен и раздразнен. Забоде една от цвъртящите пържоли, плъосна я в плоска дървена чиния, понесе я с двете си ръце, както баща новороденото си дете, и му я сервира.

Пържолата бе жилава като щавена кожа. Дъвчейки упорито, Лий бе успял да я изяде наполовина, когато конската глава на мисис Болтуит се подаде на кухненската врата.

— Жилава е, нали? — с известно задоволство попита тя.

— Не е лоша — отговори той.

— Не е лоша ли? — смехът ѝ бе дълбок и цвилещ. — Как пък не!

— Има ли достатъчно подправки? — попита Бап с надежда в гласа.

— Вкусна е колкото конско лайно — изхили се мисис Болтуит. Явно имаше доста грубо чувство за хумор. — А колкото до вас, мистър Лий, ако искате стая, имате я. Е, на втория етаж, отзад. — Главата ѝ отново се скри. Беше си отишла.

— Проклетата стара вещица — рече Бап.

След пържолата и чашата кафе, приготвено от Бап — при това доста по-добро от пържолата — Лий получи парче от прасковения пай на мисис Болтуит. Може и да беше дръпната дърта кранта, но умееше да готви. Сетне излезе от хотела, мина покрай пушеците мъже на стълбите — те го изгледаха с голямо любопитство и тръгна надолу по улицата.

„Аркадия“ бе най-голямата кръчма в града, но изглеждаше по-скоро като административна сграда. Лий я обиколи веднъж, за да се отпуснат схванатите му от дългата езда мускули. Провери задната врата и стълбището по стар навик. Винаги държеше да знае къде е задният изход — особено на място, където можеше да стане напечено.

Когато изкачи главното стълбище и бутна летящата врата, бе блъснат грубо от трима излизаци дървосекачи. Вътре бе претъпкано. Въздухът трептеше от виковете на тълпата — мъже и жени. В широката зала с нисък таван миришеше на разлято уиски, пот, повръщано, бира и евтин, парфюм.

Лий се дръпна от вратата и се огледа. Отзад някой свиреше на пиано и барабани. Мелодията бе заглушавана от силни крясъци и спорове, от тропота на ботуши по дървения под. В средата танцуваха десетина двойки, които се въртяха постоянно и се блъскаха една в друга.

Масите за игра на карти бяха наредени покрай лявата страна на залата. По-нататък имаше и маси за покер. Барът бе отдясно.

Лий видя две момичета да изкачват стълбището отзад, всяка под ръка с по един пиян мъж. Сводникът ги спря на площадката, взе полагащите му се пари и ги упъти към една от стаите в коридора зад него.

Заведението процъфтяваше — не по-малко богато от което и да е друго такова в Додж Сити или форт Смит. Лий се впечатли. Забеляза, че дървосекачите са най-многобройни. Краварите не биха могли сами да вдигат тая връва. Това бе един първокласен вертеп.

Той не съзря нито едно познато лице.

Проправи си път до бара, намери място и успя някак си да седне. Барманът веднага го забеляза.

— Какво да бъде?

— Мартини.

Онзи дори не трепна. Обърна се към напитките, извади лед, наля джин, после добави вермут и разклати сместа с професионално умение. Лий бе сигурен, че ще е добро още преди да го опита, вкусът просто потвърди онова, което бе видял. Повечето бармани от малките градове не знаеха как да приготвят смесено питие — да не говорим за готов коктейл. И ако изобщо се опитваха, само съсипваха питиетата. Но това бе дяволски добро мартини „Уолдорф“.

— Направи ми още едно.

Барманът го чу и кимна, докато подаваше три бири на някакви юнаци в другия край на бара. Истински професионалист.

Лий изпи и второто си мартини, плати осем долара за двете и усети джина да разлива приятна топлина в стомаха му. Пасваше си с прасковения пай на мисис Болтуит. После напусна бара, мина през тълпата и се насочи към дъното на залата. Още един сводник с пищов марка „Грийнър“ се бе облегал на парапета и гледаше танцуващите.

Лий видя две жени, зачервени и потни от танците, да разговарят малко встрани от другите.

Държаха се за ръце.

Той ги приближи, за да ги разгледа по-добре. Едната бе малко по-възрастна, някъде към четиридесетте. Сигурно някога е била красавица, пък и сега не изглеждаше зле. Имаше удължена челюст и големи синьо-зеленикави очи. Без съмнение — бивша хубавица. Без да спира да говори с момичето, тя се извърна към Лий. Няколко от долните ѝ зъби липсваха.

Жената с нея бе по-млада, наполовина индианка — с тъмно, широко лице, голям нос и дръпнати черни очи. Бе кривогледа с лявото око, не много, но достатъчно, за да не е истинска красавица. Имаше широки, тежки бедра и къси, набити крака, обути във високи ботуши от червена кожа, с връзки. Изглеждаше закръглена и узряла като разгонена кобила.

— Колко струваш, хубавице? — запита я Лий. По-възрастната направи гримаса и се извърна, като пусна ръката на момичето. Без съмнение бяха любовници.

— Колкото един наем — отговори полуиндианката.

— Два долара за четвърт час, четири за половин — изгледа го от глава до пети — от ботушите погледът ѝ мина по панталоните, после по колана и револвера, елека, ризата и шапката. Опитният ѝ кривоглед поглед не пропусна нищо.

Лий видя, че тя отново погледна левия му ботуш. Умна курва. Бе забелязала леката издутина в кожения ботуш, където бе пъхнал шестинчовия си нож. Наблюдателна проститутка.

Той се реши.

— Взимам ви и двете. По седем долара на всяка за един час.

По-възрастната изсумтя презрително, а по-младата отсече:

— Не стига.

Лий сви рамене и се обърна. Оставиха го да направи няколко крачки, за да се убедят, че наистина си тръгва.

После го настигнаха и казаха, че са съгласни.

ТРЕТА ГЛАВА

На площадката Лий плати своите четиринадесет долара на сводника-мошеник с дебел врат, облечен в евтин черен костюм — и последва жените по тесния коридор, който продължаваше по цялата задна страна на сградата.

Проститутките спряха пред дървена врата, на която с бяла боя бе изписано числото дванадесет, отвори я и поканиха Лий да влезе.

Той бързо се шмугна вътре и огледа стаята за скрити входове, замаскирани шкафове и капаци по пода — все места, откъдето би могъл да проникне евентуален нападател. Изглеждаше чисто. Малка, варосана спалня с оскъдна мебелировка — голямо огледало, двойно месингово легло с тоалетна масичка, върху която бе поставена червена газена лампа.

Уютен, приятен бардак, без нищо съмнително. С изключение на огледалото.

— Харесва ли ви стаята, мистър? — по-възрастната сякаш нямаше търпение да свършат.

— Не ме пришпорвай, сестро. Имаме цял час на разположение. — Лий им се усмихна. — Защо не позвъните за бутилка шампанско? Ама да е добре газирано. — Искаше да види къде се намира звънецът за повикване.

Той бе зад тънкото жълто перде, закриващо единствения прозорец в стаята. Полуиндианката пристъпи, напипа въженцето и го дръпна три пъти. Сигналът за обслужване по стаите. Едно дръпване сигурно означаваше „тревога“.

Лий се съблече и провеси елека и ризата си на огледалото така, че да попречи на евентуалните любопитни погледи.

— Не обичам да правя театър на разни перверзни типове — обясни той. Забеляза, че двете жени си размениха многозначителни погледи. Огледалото бе с двойна видимост — проява на внимание и грижа за удоволствието на постоянните клиенти-воайори.

— Съблечете си дрехите, дами.

— Плаща се допълнително, ако свалим всичко — каза по-възрастната.

— Не, не е така — отговори Лий, като продължаваше да се усмихва. — Да не би да си търсите белята? — Стоеше гол, хванал в ръка портфейла и колана, на който висеше пистолетът. Усмихваше се, но в усмивката му имаше нещо особено. Очите му бяха студени като лед. Той обичаше винаги да получава най-доброто срещу парите си.

По-възрастната сведе очи и нервно прехапа устни.

— Не, не искаме.

— Ами хайде тогава, хубавице — каза ѝ Лий. Усмивката му се бе стоплила отново. — Аз не съм грубиян.

Тя въздъхна и започна да се съблича. Полуиндианката я поседва. Лий отиде до стената и закачи колана с оръжието си на таблата на леглото — така колтът щеше да му е подръка. Хвърли портфейла си на масата, за да го вижда добре.

После се опъна на леглото — хубаво, удобно легло с пухен дюшек — и загледа събличащите се жени.

Вече бяха стигнали до корсетите си, когато на вратата се почука. По-младата отиде да отвори и Лий видя дебелия стара индианка в опърпана рокля от еленова кожа, която бе дошла да вземе поръчката.

— Шампанско, Грейс, и кажи на Хенри да избере по-газирано.

Запомнила бе. Умна уличница.

Бяха вече напълно съблечени.

Индианката имаше къс и широк торс, закръглени едри бедра, които завършваха със задник, приличащ на два меки, блестящо-кафяви балона. Като при повечето индианки по пубиса ѝ нямаше много косми. Имаше хубав кръгъл корем и големи тежки гърди с тъмни като маслини връхчета. Дългото пътуване далеч от цивилизацията бе изострило обонянието му така, че Лий можа да долови миризмата ѝ.

Това бе миризма на пушек — плътна и тежка. Миришеше на пепел след дъжд. Членът му набъбна само като лежеше и се опиваше от уханието ѝ.

Момичето явно го харесваше. Или поне нещо в него ѝ допаднаше, може би седемте долара, защото се усмихна свенливо, когато усети погледа му.

Лий се обърна към другата проститутка и се изсмя силно, понеже видя, че и тя се бе вторачила в индианката с не по-малко жаден поглед.

Със сигурност бяха любовници.

— Хубава е, нали? — каза Лий на по-възрастната. В гласа му нямаше и следа от подигравка.

Жената се изчерви и не каза нищо. Нея също я биваше. Висока, стройна като сърна, със снежнобяла кожа — много гладка, но белязана на места от едва забележими гънки и светлосини венички, каквито тялото на жената получава с годините от усилена работа, раждания и правене на любов.

Лий винаги бе харесвал тези белези върху женското тяло. Те бяха свидетелство за преживяното — в тях нямаше нищо грозно. Хареса и дългите ѝ крака с фини тънки кости. Катеричката ѝ бе обрасла с гъсти, светлокафяви косми като коремчето на видра.

Усещаше и нейната миризма. Парфюм, май че теменужки. И пот, съвсем лек примес на пот. Миришеше точно както трябва.

— Ама и ти си хубавица, сладурано. — Тя леко се усмихна. — Мислиш ли, че двамата можем да направим твоята красива тъмноока приятелка щастлива?

Тя се изчерви. Интересно колко срамежливи могат да бъдат понякога курвите. Лий протегна ръце:

— Елате тук, хайде, елате при мен, момичета.

Кикотейки се, индианката с подскок се хвърли на кревата. Гърдите ѝ се залюляха тежко. Посегна и стисна нежно члена на Лий.

Имаше меки, горещи, малки ръце.

Той я прегърна. Странно колко малко мъже си правят труда да бъдат мили с жените в леглото, когато това им харесва най-много от всичко. Държа я в силните си ръце, докато индианката не застена от удоволствие и после се протегна, за да привлече по-възрастната към тях в кревата. Усети, че тя е странно напрегната. Сигурно защото бе разкрита нейната необичайна любов а ла Сафо.

Лий я обърна към себе си, гушна я като новородено жребче и я целуна по ухото. После леко я гризна по крайчето на ушната мида като при това издаваше нетърпеливи звуци. Тя се разсмя и направи опит да се измъкне, но не особено настоятелно.

— Как се казваш, хубавице? — попита той, без да спира да гризе ухото ѝ.

— Филис.

— Отива ти. Хубаво име.

— Леле мале, ти си бил голям романтик — каза тя, но не изглеждаше недоволна.

На вратата се почука.

Индианката се изгърколи от леглото и отвори. Отново бе старата жена с поръчаното шампанско и три чаши.

Момичето ги донесе до леглото.

— Струва десет долара — рече то. Лий се протегна за портфейла си.

— Ето. Осем долара за шампанското и един за старицата. — Момичето се поколеба, после сви рамене и се върна до вратата, за да даде на прислужничката парите.

Филис се изкиска в ухото на Лий.

— Знаеш правилата на играта, а, захарче? Не могат да те минат току-така.

— Мен да ме минат? Обикновено аз ги минавам... — Лий се наведе и захапа зърната на индианката.

Отдавна бе научил, че няма смисъл да се прави на новак пред проститутките. За момент остави гърдите на момичето, привлече главата на Филис и прошепна в ухото ѝ:

— Как ѝ викат на твоята любима, Филис?

Тя отърка нос във врата му и започна лекичко да го хапе и ближе.

— Името ѝ е Сара Толтрий.

— Така... — Лий плъзна ръка надолу към пухкавите косъм чета между краката ѝ и чувствителната гънка, скрита в тях. — И какво обича да ѝ правят, ммм?

Индианката се бе сгушила до него. Лий нежно я потупваше по задника. Тя бе толкова приятно мека.

Той пъхна пръсти в отвора отзад. Там бе още по-мека и влажна.

Лий плъзна език в ухото на Филис, лекичко духна в него и каза:

— Кажи ми, хубавице, какво обича тя? Как да я задоволим най-пълно?

— Боже — измърмори Филис. Бе успял да я възбуди. Той вкара пръст в нея. — Това са мръсни приказки.

— Какво предпочита тя? — той вкара още един пръст в отвора ѝ отдолу и започна да върти китката си. Тя ставаше все по-влажна и по-влажна. Сега вече можеше да усети специфичната ѝ миризма,

примесена с парфюм от теменужки. Мирис на море, на порция пресни стриди, сервирани на открито.

— Харесва й да... — Филис зашепна в ухото му. — Харесва й... — тя започна да се кикоти.

— Какво казваш, Филис? — попита индианката, леко раздразнена.

— Ами просто... просто му казвам какво ти харесва — и тя се просна връз гърдите на Лий в пристъп на луд смях. Звучеше повече като ученичка, отколкото като курва.

— О, Филис, колко си лоша! — намуси се момичето.

— Харесва й да... да й ближат задника — и тя неистово се разсмя. Лицето й бе червено като божур.

Лий се разсмя заедно с нея и я избута върху индианката.

— Тогавя направи го! — заповяда й той. Но тя се смути и поклати глава. — Хайде, миличка — прошепна Лий в ухото й. Нежно я хвана за врата и насочи лицето й към меката закръгленост на момичешкото дупе.

Филис му се противопостави, боричкайки се с него.

Лий набута лицето й дълбоко в гънката между двете полусфери и го задържа там, като с другата си ръка потупваше дългия, силен гръб на индианката, сякаш се мъчеше да успокои немирна кобила.

Жените се съпротивляваха още малко. После напрежението постепенно отпусна мускулите по гърба на момичето и бе заменено от някакво ритмично, слабо движение.

Той погледна надолу, Филис лежеше тихо, а лицето й все още се притискаше в задника на приятелката й. Главата й се движеше бавно нагоре-надолу, заровена дълбоко в мекото отворстие. Лий видя челюстта й да се движи — тя ближеше момичето там.

Той се наведе над индианката, хвана двете бузи на дупето й и лекичко ги разтвори така, че да улесни по-възрастната жена.

Сега Лий видя какво точно прави тя. Забеляза тънкия розов език да се пъха в тъмната гънка отпред, нежно ближейки я като котка. После тя бавно отново се върна назад към малката кафява дупка на момичешкия задник. Прокара мокрия си език по нея. Докато го правеше, Филис стенеше от удоволствие. Индианката лежеше тихо, със затворени очи, като се движеше съвсем лекичко и от време на време повдигаше гърба си под деликатния натиск на женския език.

Лий пусна дупето ѝ, изправи се на ръце и коленичи зад двете. Този път Филис сама разтвори широко задника на момичето. Сега тя лекичко я хапеше отзад, стенийки, с лице потънало в нея. Лий следеше движенията на гърлото ѝ, докато тя жадно смучеше дупето на момичето.

Сега той бе коленичил зад жената. Посегна и вдигна хълбоците ѝ високо във въздуха. Потърси с пръсти отвора между тях, усети, че вече е съвсем влажна. Косъмчетата ѝ бяха мокри от соковете на удоволствието. Лий доближи края на члена си към дупката и, пригответи се и с рязко движението напъха докрай в нея.

Тя изпъшка, когато го усети да влиза, но не спря работата си. Изстена при следващия мощен напън на Лий.

Бледият ѝ гръб под него бе влажен и хлъзгав от пот. Той плъзна ръце надолу към малките ѝ, провиснали гърди и нежно задърпа връхчетата им. Бе решил, че желае момичето, но сега разбра, че във Филис имаше нещо повече — тя бе по-зряла, с нея бе много по-приятно да правиш любов.

Тя се бореше под него, с движения обратни на силните бързи удари на члена му в нея. Вече бе ужасно мокра отдолу. Всеки път, когато влезеше в нея, се чувстваше влажен, мляскащ звук. През всичкото това време жената не оставяше момичето — езикът ѝ работеше усилено.

Момичето тихо свърши, рязко извивайки се под тях, протегнало и двете си ръце назад, за да хване косата на Филис и да я притисне по-силно към себе си. Краката му се разтърсваха от спазмите на върховно удоволствие. Лий усети, че също е готов да се изпразни. Плъзна ръце надолу от слабините на Филис към дългите мускули на бедрата ѝ. Яздеше я като кобила.

Тя изкрещя и той мощно се изпразни в нея, сякаш проникнал в двете жени едновременно. Беше толкова хубаво, че чак болеше. Стисна зъби от удоволствие.

После всичко свърши, отшумя...

Лий се отпусна върху двете, прегръщайки ги едновременно. Миризмите на пот, парфюм, сперма и соления, морски аромат на добре обработена вулва се бяха смесили в едно.

Малко по-късно той седеше, облегат на възглавниците между двете жени, и пиеше чаша шампанско.

Не бе особено добро — просто слабо вино, газирано от бармана, — при това се бе стоплило доста, докато свършат. И все пак имаше дяволски приятен вкус.

— Ти си лош човек — измърка Филис, докато се наместваше поудобно в гънката на дясната му мишница.

— Не, вече не съм — отговори Лий.

— Много си лош — обади се от другата му страна и индианката. Наведе се и го ухапа по рамото, при това доста силно. Имаше здрави бели зъби.

Сега до него лежаха две задоволени курви. Само глупак би се разнежил от проститутки. Но единствено напълно отчаяният човек би могъл да играе глупак от време на време.

Той въздъхна и се измъкна измежду тях.

— Къде е гърнето?

— Под леглото — каза Филис.

Лий го измъкна и с гръб към жените изпразни мехура си.

— Истински джентълмен — изкиска се Филис към индианката, която ѝ отговори със същото.

Лий се облекчи, изтръска последната капка от члена си и се наведе, за да избута цукалото обратно под леглото.

Именно в този момент се чу писък на момиче.

Идваше от съседната стая.

Преди крясъкът да се повтори, Лий вече стоеше изправен до кревата, напрегнато стиснал колта си в ръка.

Двете жени лежаха, без да мърдат.

Писъкът раздра тишината отново. Това не бе бесният крясък на пияна проститутка. Това беше вик, изпълнен с ужас. Лий беше чувал и преди жена да пици така. Това бе станало в Олд Мексико. Миг покъсно тя вече бе с прерязано гърло.

Без да мисли, той започна да заобикаля леглото. После си даде сметка какво прави и спря. Беше дошъл в тази долина, за да си създаде дом — не желаше да се забърква повече в неприятности.

После чу тропот, звукът идваше съвсем отблизо — от коридора. Изведнъж крясъкът рязко спря.

Филис лежеше в кревата по-бяла от чаршафите. Плачеше безгласно. Индианката я галеше по главата, за да я успокои.

Някой извика във вестибюла нещо, което Лий не можа да разбере. Последва шум от боричкане, а след това изстрел.

Прозвуча така, сякаш пред самата им врата избухна динамит, Филис изпищя и закри очи.

Лий се хвърли към дрехите си и бързо започна да се облича. Щеше да има големи неприятности в този бардак, много големи. Не трябваше да го сварват гол.

Той закопча панталона си, напъха ризата в него и облече елека. После се втурна към другия край на леглото и нахлузи чорапите и ботушите си. Грабна портфейла от масичката, мушна го в джоба на елека, закопча колана си и се наведе, за да целуне бързо по бузата плачещата Филис.

— Не се тревожи, миличка. Вече се свърши.

Тръгна към вратата. Колкото по-бързо се измъкнеше от „Аркадия“ и се озовеше отново в хотела на мисис Болтуит, толкова по-щастлив щеше да бъде. Вече знаеше къде е задният изход, слава богу!

Излезе в коридора и се изправи лице в лице с проблема, при това проблем, потънал в дим.

Дебелият сводник, който ги бе посрещнал на площадката, сега лежеше полусвлечен върху отсрещната стена. Май береше душа. Дясната половина на лицето му сякаш бе отнесена от удара на железен ковашки чук. Нямаше много кръв, но това правеше раната да изглежда още по-зловеща. Само смазани кости и месо. Дясното му око липсваше — явно в резултат на същия удар. Пушката му се търкаляше на пода до него. Беше се оказал прекалено бавен!

Лий отново чу момичето да плаче. Звукът идваше от голямата предна зала. То сякаш се молеше, просеше нещо. Гласът бе на малко момиче, почти дете.

Знаеше, че прави грешка. Беше му ясно, че не бива да се забърква. Пределно ясно.

И все пак тръгна към площадката на стълбището. Заслиза надолу.

Няколко секунди никой не погледна нагоре към него.

Всички зяпаха нещо друго.

Едно младо момиче, само по риза и червени ботуши, лежеше проснато върху напуканите дъски на дансинга. От носа и устата му течеше кръв.

Цялата тълпа се бе отдръпнала към ъглите на салона, наблъскана край стените и игралните маси. Цареше мъртва тишина.

Момичето извика и направи опит да се измъкне пълзешком, но не успя. Един мъж го държеше за китката.

Изглеждаше опасен.

Много опасен тип.

Лий се изненада. Вярно, че в повечето градове си имаше по един-двама бандити, някои от тях истински главорези. Също така бе вярно, че приятният, разрастващ се Крий бе еднакво привлекателен както за дърварите от планината, така и за някои истински престъпници.

Този мъж обаче беше различен.

В първия момент на човек му се струваше, че е недоразвит — имаше тантурести, дебели и къси като на джудже крака и яки, космати ръце, които приличаха на весла, целите изтъкани от кости и мускули. Но не бе урод — впечатлението за несъразмерност се създаваше от неимоверно широките му рамене. Бе облечен като каубой. Изключение правеше само бомбето с тясна периферия. Държеше момичето с лявата си ръка.

Нежната бяла длан на непознатата просто се губеше в мощния юмрук на нападателя ѝ.

Лий бе спрял на десетото стъпало отдолу нагоре, значи беше на петнадесетина фута от тях. Все още нищо не му пречеше да се измъкне от тази каша. Мъжът гледаше на другата страна, към тълпата. Лий можеше да предположи кого точно наблюдава в този момент по начина, по който човекът свеждаше очи. Другият сводник не се виждаше никъде — явно бе изчезнал.

Мъжът издърпа момичето няколко фута, влачейки го по пода. То изпищя от болка и, плачейки, се помъчи да освободи усуканата си китка.

— Не ме карай да се ядосвам, кукло! — гласът му бе тънък и доста приятен, като на ирландски тенор.

Изправи го на крака.

— Не искаш да дойдеш със стария Мики, а малката?

— Моля, помогнете ми — извика тя към тълпата наоколо.

— Божичко! — възкликна някакъв женски глас. — Къде е Фипс, за бога?

Мъжът тръгна към изхода, като влачеше момичето със себе си.

— Къде си мислиш, че отиваш, дебелако? — думите сякаш сами се изплъзнаха от устата на Лий. „Проклет глупак, помисли си той, сега вече провали всичко.“ Мъжът с бомбето изглеждаше изненадан. Бавно се обърна, за да погледне Лий и да се увери, че именно той произнесе това. — Точно така, скапана мутро! На теб говоря — вече бе вътре с двата крака.

Едрата, кръгла глава на мъжа се извъртя над огромните му рамене, за да погледне по-добре Лий. Очите му бяха много сини и големи — невинни като на дете. Беше странно да ги видиш на лицето на един убиец. Приличаше на бясно куче — огромен булдог с брутална месеста челюст.

На лявото му бедро висеше голям стар колт, калибър 44, сложен така, че да е удобен за бързо реагиране. Не изглеждаше особено подвижен, но Лий бе виждал едри мъже, които се оказваха стрелци със светкавична реакция.

— На мен говореше, нали? — попита той с тънкия си нежен глас, в който се усещаха следите от ирландски акцент.

Гражданин по произход, реши Лий. Здравеняк от кухнята на Ада или може би от Чикаго.

— Пусни момичето — заповяда му Лий. — Просто го пусни и се махай.

— Ами да — отговори мъжът. — Как ли не!

Усмивката му бе неочаквано приятна, въпреки цялата му свирепа грозота. Пусна момичето и посегна към пистолета си.

Беше много бърз.

Изключително бърз за размерите си, в юмручен бой сигурно би се оказал опасен противник.

Едрата му ръка сграбчи дръжката на револвера. Измъкна го за секунди.

Изключителна бързина.

Лий го простреля в гърдите.

Мъжът отстъпи крачка назад и само се намръщи. Револверът се издигаше нагоре, готов за стрелба.

Лий стреля отново през пушечния дим. Уцели го в центъра на гърдите един-два инча вдясно от първия куршум.

Бомбето му падна и се видя къса червена коса. Все още прицелвайки се, той отстъпи малко вдясно.

Лий мръдна встрани, за да излезе от пушека, като внимаваше да не се спъне по стълбите. Отново стреля в мъжа.

Онзи се препъна и падна на коляно. Детинските му очи се бяха разширили от болка. Револверът му стреля веднъж. Лий чу как куршумът се заби в задната стена на салона.

Мъжът се изправи и заклатушка напред, размахвайки пистолета в ръка. Сякаш не виждаше Лий. Отново се спъна, блъсна се в една от игралните маси и я преобърна. Пълзейки, той се заудря отчаяно в камарата столове и маси. В агонията си стържеше и удряше по пода с ботуши.

Кръвта му изтичаше и образуваше голяма локва около него. Все още се надигаше и въргаше в нея, но силата му отслабваше все повече и повече.

Едва сега Лий чу женските писъци и мъжките викове. Изведнъж видя светлината и цветовете наоколо, гълчавата най-после достигна до него.

„Свърши се. Направи го, дявол да те вземе...“

— Мистър, позволете ми да ви поздравя — каза му някакъв тъпанар в жълт костюм, който явно бе търговски агент. Проститутките се бяха скупчили около момичето, вдигнаха го от пода и като го успокояваха, го поведоха нагоре по стълбите. Лий зърна лицето му, като минаваха покрай него. Бе мъртвешки бледо, безизразно от шока.

Около него се тълпяха хора. Търговският агент и някакви други мъже викаха и крещяха право в лицето му.

Имаше нужда да остане сам за известно време. Човек има нужда от малко тишина, когато току-що е пречукал някого. На Лий му мина през ума странната мисъл, че човекът с бомбето вероятно е бил голям шегаджия, когато е бил в настроение — приятен компаньон, с който да се напиваш от време на време.

Винаги му хрумваха такива неща за хората, които бе убил. А това го караше да се чувства много по-зле.

Трябваше да се измъкне от този кошер!

Но когато си запроправя път към летящата врата, тя изведнъж се отвори и в салона влетя висок мъж с дълга руса коса, пусната по раменете му. Беше зачервен от тичане. В лявата си ръка държеше

ремингтън с дълга цев, калибър 44. В широкия му колан, отляво, бе пъхнат още един револвер.

За секунда, само за секунда, Лий го взе за Бил Хикок.

После видя, че това не е той. Мъжът приличаше на Бил, носеше оръжията си по същия начин, но бе по-млад и по-нисък.

Беше облечен в дълго, кремаво ленено палто, разкопчано отпред. На левия му ревер беше забодена значка.

Помощник-шерифът имаше воднисти очи, които веднага отделиха Лий от тълпата. Наоколо бе пълно с хора, които един през друг разказваха на представителя на закона какво се бе случило, за да се почувстват поне малко съпричастни. Но той тръгна право към Лий. Размахваше ремингтъна в ръка.

„Още един, уморено си помисли Лий. Двама бързи стрелци в такава малко градче...“

Висока, добре облечена жена, която приличаше на дама, влезе през вратата зад съдията. Лий я видя да си пробива път след него. Изглеждаше му позната. Зачуди се къде я бе виждал преди.

— Как се казваш? — за такъв слаб мъж помощник-шерифът имаше много дълбок глас. Стоеше пред Лий, но не прекалено близо. Ръката му, все така стиснала ремингтъна, висеше небрежно отстрани.

Хубав трик. Държиш си пищова в ръка, насочен надолу и се правиш, че не възнамеряваш да го използваш. После, ако се наложи, знаейки, че очите на противника ти ще са приковани именно в него, просто вдигаш другия пищов и го застрелваш на място.

Един от номерата на Хикок.

— Как се казваш, попитах?

— Фредерик Лий, господин помощник-шериф — той дори малко заекна в желанието си да се изкара нервен гражданин и кротък човек, който току-що е имал луд късмет. — Даже не знам защо го направи. Просто почна да стреля по мен, пък аз само го бях помолил да остави момичето на мира!

— Вие ли опушкахте Мик Слоусън лице в лице? — воднистите му очи го фиксираха. — Мистър, ако сте го направили, вие сте или голям късметлия, или страхотно бърз стрелец. — Явно вече бе решил за себе си кое от двете!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

По това време жената вече бе стигнала до тях. Явно се притесняваше, че проблемите още не са свършили.

— Тод... Тод, наред ли е всичко? — тя хвърли към Лий бърз поглед. — Чух, че този мъж е убил Слоусън...

— Направо го размаза — каза един стоящ наблизо дървар. — Направи го на решетото! Въпреки че онзи пръв посегна към пистолета си...

— Сигурен ли си в това? — попита помощник-шерифът.

— Мамка му, да, чиста работа! — двама от мъжете до тях потвърдиха, че е било точно така.

— Все пак се навъртайте наоколо още известно време — рече Тод Фипс на Лий.

— Не мога да остана задълго в града. Имам си ранчо, за което трябва да се грижа.

— Какво ранчо?

— Купих Ривър, горе на хълма. — Интересно бе да се види дали парите правеха впечатление на помощник-шерифа.

Така беше — правеха му впечатление. Студените, воднисти очи се върнаха на Лий и за момент останаха приковани в него:

— Ами... добре тогава. Но искам да си поговорим, преди да си тръгнете оттук.

— Виж, Тод — обади се високата жена, — мистър...

— Лий.

— Мистър Лий ни направи услуга, като уби онова проклето животно. Слоусън беше престъпник и нищо повече. А сега смятам да изведа мистър Лий през задния изход.

Помощник-шерифът бавно кимна, после се обърна и тръгна след един от дърварите, който се бе насочил към тялото на Слоусън. Повечето от хората в салона се бяха скупчили около трупа или край бара, където весело празнуваха. Подобно убийство, без засегнати зрители, винаги се отразяваше добре на бизнеса.

— Боже Господи — каза жената на Лий. — Не биваше да излизам точно в петък вечер... Ако ме последвате, мистър Лий, ще ви измъкна оттук.

Пресякоха тълпата, минаха покрай стълбището и стигнаха до тясна, зелена врата. Зад нея имаше малък коридор, после още една врата. Жената спря пред нея, за да извади ключ от чантичката си. Беше много висока — почти колкото Лий. Брюнетка с чиста, бледа кожа и светлозелени очи. Беше облечена като дама, но не беше такава — явно притежаваше заведението или поне имаше дял в него.

Изглеждаше му позната. Лий беше сигурен, че я е виждал някъде преди. Но можеше и да я бърка с някоя, която много приличаше на нея.

Тя отключи масивната врата и Лий я последва вътре. Щом влязоха в стаята, шумът от салона стихна до неясен шепот.

Това беше всекидневна, с още една врата, която очевидно водеше към спалня. Бе обзаведена с вкус — мебелировката беше скъпа като в най-добрите чикагски хотели. Имаше големи меки дивани и фотьойли, маса от кестеново дърво и бюро с кръгъл плот, над който висеше газена лампа. Всичко бе украсено с ресни и рюшове. Великолепно гнезденце.

Жената въздъхна и свали ръкавиците си.

— Да ви предлага едно питие, мистър Лий? Какво предпочитате? — пресегна се да увеличи пламъка на лампата.

— Най-обикновено пшеничено уиски ще свърши работа.

— Добре — тя отиде до другия край на стаята и извади от малкото барче бутилка и две чаши.

— Божичко, и на мен една чашка ще ми дойде добре — обърна се и го изгледа. — Моля, седнете, мистър Лий.

Лий се настани на един от диваните и се облегна назад в меката тапицерия. Не я изпускаше от очи — беше хубава жена, по всяка вероятност любовница на помощник-шерифа, тъй като бързо бе последвала Фипс при срещата му с Лий.

Тя донесе чашите с уиски до дивана, подаде му едната и с шумна въздишка на копринените си фусты се отпусна в едно от креслата срещу него.

— Мистър Фипс и аз вечеряхме с наши приятели, когато чухме за неприятностите тук.

Лий кимна. Фипс... Тод фипс. Чувал бе това име. Но къде?

— Мистър Фипс винаги беше нащрек с този Слоусън. Не за пръв път се забърква в подобна каша — тя отпи от уискито. Лий забеляза, че тънките ѝ бели пръсти здраво стискат чашата. — Мистър Фипс и сам би се справил с положението, разбира се, но го нямаше тук. Трябва да знаете, че преди той е работил за Бил Хикок Дивия.

Тод фипс! Исусе! Естествено, че бе чувал това име. Един от главорезите на Хикок, а той си подбираше хората. Може и да не бе добър стрелец, но със сигурност беше обучен убиец. Хикок не използваше новаци. След като бе потеглил към Дакота, приятелчето явно беше решило да се премести на някое ново място.

На вратата тихо се почука.

Жената понечи да се изправи, но спря и хвърли на Лий един особен поглед. После му се усмихна учтиво и отиде да отвори.

Беше старата индианка, която прошепна нещо. Високата жена се поприведе, за да я чуе и отговори:

— Добре, кажи ѝ, че след малко ще се кача. И накарай Долорес да доведе доктора, ако трябва.

Тя затвори вратата и се върна при дивана. Все още държеше питието си.

— Съжалявам за прекъсването. Пострадалото момиче е още много разстроено. — Отново седна и отпи от чашата. — Май забравих да ви се представя, мистър Лий. Казвам се Ребека Чейс.

Името не му говореше нищо.

— Значи вие сте купили ранчото Ривър? — Отново му хвърли същия бърз, особен поглед. — Хубаво имение. Да си призная, завиждам ви за чудесното местенце, мистър Лий. — Наведе се и остави чашата си на малка масичка. — Не ви посрещнахме много добре в Крий. — Тя се засмя и поклати глава. — Дивият Запад!

Погледна го и изведнъж спря да се смее. Лицето ѝ побеля като восъчна маска.

— О, Исусе Христе! — възкликна тя, като се взираше в него.

— Какво има? — Лий напрегна мускули.

— Мили Боже! Вие сте Бъкскин Франк Лесли!

Не я остави да каже нищо повече.

Лий дори не си даде сметка как се озова там. Изведнъж се оказа до нея и я удари през устата. Извади острия арканзаски нож и допря бляскавата му стомана в гърлото ѝ.

Главата ѝ беше извита назад към облегалката на креслото. Натисна леко острието в снежната белота на шията ѝ.

Мисълта му течеше съвсем ясно. Един рязък, дълбок разрез и главата ѝ щеше да е почти отрязана. После бърз скок встрани, за да предпази дрехите си от струята кръв, още един към вратата и беж.

Това щеше да му струва загубата на ранчото, както и всичките му пари. Естествено, никога нямаше да го открият. Един постоянно местещ се престъпник на име Лий — по границата имаше много такива.

Наведе се, за да я убие. И тогава видя очите ѝ.

В тях се четеше ужас — дивият, безмълвен ужас на животно, което знае, че ще умре. Нищо човешко не бе останало в тях — нито следа от богатия, изпълнен с удоволствие живот на една хубава жена.

Очите ѝ приличаха на кукленски грозни зелени стъкълца.

Започна да реже. Само започна. Под острието пропълзя тънка червена струя кръв.

В следващия момент махна ножа и се изправи.

Много дълго време тя не помръдна. Седеше с глава облежната назад и очи, които го гледаха с празен поглед.

Не отвори уста — мълчеше.

Лий се наведе и пъкна ножа обратно в ботуша си.

— Ти си жена късметлийка, Ребека.

Гласът му сякаш я събуди от дълбок сън, тя се стресна и бавно се изправи в креслото. Помъчи се да каже нещо, но спря и прочисти гърлото си.

— Съжалявам... Много съжалявам, мистър Лий.

— Откъде ме познаваш, дявол да те вземе?

— От... От... форт Грант — тя направи опит да се усмихне. — Изглеждахте ми познат. Първо не бях сигурна — преди бяхте с мустаци... и с брадичка. — Цветът ѝ бавно се възвръщаше — знаеше, че засега се е разминало.

— С кого беше?

Разбра въпроса му правилно:

— Бях едно от момичетата на флорънс Мейнард — тя се опита да се засмее. — Спомняте ли си старата Флорънс?

Сега се сети коя беше — Беки Чейс. Високо слабо момиче; доста нервно, когато говореше, заекваше. Наричаха я Писи, или нещо

подобно, защото все тичаше до тоалетната.

Е, беше се променила с годините. Сега бе станала авторитетна „мадам“, приличаше на дама. Бизнесменка, при това не лоша, особено ако притежаваше дял в „Аркадия“.

— Имаш кръв по врата.

Тя си пое дълбоко дъх и вдигна ръка към шията си. Погледна дланта си и видя кръвта по нея. Изведнъж пребледня толкова, та Лий си помисли, че ще припадне. Явно си бе дала сметка колко близо е била до смъртта.

Сетне извади малка копринена кърпичка и, клатушкайки се, стигна до овалното огледало в другия край на стаята. Стоеше там и попиваше кръвта. Все още бе много бледа.

— И какъв ти се пада Фипс, Ребека? — Лий отново седна на дивана и се загледа в отражението ѝ в огледалото.

Видя как се кани да го излъже — очите ѝ се присвиха, докато усилено мислеше какво да каже. После забеляза погледа му.

— Обичам го — отговори тя, като притискаше малката кърпичка към шията си. — Обичам го! — Беше вторачила отчаяните си очи в отражението на Лий в огледалото.

— Нямам нищо против Фипс — каза Лий. Жената отмести погледа си от него. — Не сме се карали. Да си кажа правичката всичко, за което съм дошъл, е да отглеждам коне и да си живея мирно и кротко.

Тя се върна до фотьойла. Изглеждаше по-добре — вече не беше така бледа, а по врата ѝ имаше само малко засъхнала кръв — там, където острието я бе одраскало.

Ребека взе чашата си от масата и я изпи на екс.

— Няма да кажа на никого — рече тя. Стоеше пред Лий и се взираше в празната чаша. — Кълна се в майка си, че няма да кажа на никого.

— Ха така! — Лий също изпи уискито си и се изправи. — Защото, ако го направиш, този път със сигурност ще ти прережа гърлото. И ще опушкам милия ти любовник, без да ми мигне окото.

— Няма, кълна се, че няма.

Лий отиде до вратата. Тя се извърна и го проследи с поглед.

— Франк... Лий. Съжалявам за Розали...

Той я погледна и тя трепна.

— Не смей да споменаваш името ѝ! Както и моето! — Посегна към дръжката на вратата. — Никога! И ако държиш на приятелчето си, внимавай да не се изпуснеш пред него.

— Добре... Добре! Никога, обещавам!

Той излезе и затвори вратата след себе си.

Фипс спря Лий на стълбището. Тълпата се бе успокоила и сега всички седяха край бара. Пиеха си питиетата и си разправяха един на друг кой колко близо е бил и какво точно е видял по време на престрелката.

Мики Слоусън лежеше върху една от игралните маси. Тялото му бе покрито с мушамена покривка. Стар дебел мелез с раздърпани мустаци бършеше пода с парцал, който бе почервенял от кръвта, примесена със сапунена пяна.

Дивият Запад!

— Лий — започна Фипс с пискливия си глас. — От онова, което разбрах за станалото, си направих извода, че всичко е било съвсем честно; така че няма да те арестувам за убийство. — Говореше така, сякаш му правеше голяма услуга. — От друга страна, не обичам такива работи в моя град. Имам си достатъчно грижи с пияниците, дето вадят пищови за глупости.

— Не искам неприятности, помощник-шерифе — каза Лий с най-примирения поглед, на който беше способен.

Фипс не изглеждаше съвсем убеден. Бе чул, че Слоусън пръв е посегнал към револвера си; освен това беше огледал много внимателно трупа с трите куршума в гърдите. Можеше да закрие дупките с дланта си.

Лий ужасно съжали, че Слоусън не му беше оставил време да го застреля в главата — щеше да е по-лесно да му бе пръснал мозъка и да твърди след това, че е било чиста случайност.

Но сега вече бе късно — помощник-шерифът го смяташе за опасен.

— Имам ферма за коне, мистър Фипс, не съм побойник. Добре се оправям с пистолета, ама не обичам да го използвам. Пък и в интерес на истината, онова приятелче беше мъртво пияно.

Това свърши работа. Дългокосият блюстител на реда изгледа продължително Лий, сетне кимна и си тръгна.

Лий се омете възможно най-бързо. По пътя отклони четири предложения за почерпка и избута встрани петима нахалници, които много държаха да го поздравят.

Излезе през летящите врати и вдъхна с пълни гърди прохладния нощен въздух. Навън бе тъмно, приятно и спокойно, въпреки че все още имаше каубои, които се мотаеха нагоре-надолу и подвикваха на приятелчетата си.

Лий започна да се отпуска от напрежението. Сякаш всичко, което се бе случило през последния час, бе само някакъв лош сън, кошмар, от който всеки момент щеше да се събуди.

Но не беше така. Всичко се бе случило наистина. Питайте Мики Слоусън!

Сега онази проклета съдържателка на публичен дом го държеше в ръцете си. Колко време щеше да мълчи? И пита за Розали, кучката! Когато спомена името ѝ, той съжали, че не ѝ бе прерязал гърлото. Единствено очите ѝ го бяха спряли тогава — все едно да режеш главата на труп.

Лий прекоси мръсната улица към хотела на мисис Болтуит. Докато вървеше, забеляза, че няколко души го зяпат и се смушкват един друг.

Вече имаше проблеми — беше белязан. А беше само от няколко часа в този скапан град...

Мъжете от стълбището пред хотела се бяха махнали. Имаха си друга работа хората. На рецепцията нямаше никой. Лий посегна към редицата ключове и взе този от номер двеста двацет и три. После се обърна и заизкачва стълбите. Не беше в настроение да приказва с Бап или с някой друг.

Когато стигна горе, отключи стаята си, влезе и отново заключи. Драсна клечка кибрит и запали газената лампа върху дървения шкаф до леглото. Стаята бе малка, но прясно боядисана и чиста. Спалното бельо и памучните кърпи явно бяха сменени скоро. Мисис Болтуит си знаеше работата.

Лий уморено приседна на леглото и събу ботушите си. После стана и се съблече, като подреди дрехите си на кухненския стол до леглото. Измъкна колта от кобура, изтърси трите използвани гилзи върху кревата и презареди пистолета. Провеси колана върху гърба на

стола, дръпна завивките и се мушна под тях. Чаршафите бяха приятно студени.

През белите завеси на единствения прозорец се процеждаше лъч слаба светлина. Откъм задната улица долиташе приглушен шум — някакъв мъж пееше; в далечината излая куче.

Лий се помъчи да остане буден поне докато обмисли всичко, което му се бе случило, да разбере какви последствия можеше да има за него това убийство. Защо, по дяволите, тъпият ирландец не си бе гледал работата? И защо малката курва бе вдигнала такава врява?

И какво, за бога, да прави с Ребека Чейс и с нейния хубавец — убиец? Нямах ли да е по-добре в този момент тя да беше мъртва, а Лий да бе на коня си, далече от тази проклета долина?

Заспа.

Сънува Док Холидей. Милият Док... Лежеше в тясно легло в малка стая в Денвър. Наричаха го санаториум, но „Къща за покойници“ щеше да е много по-подходящо име.

Холидей изглеждаше същият — само дето беше малко по-дребен и слаб. Но пък и той никога не е бил едър. Когато Лий влезе в стаята, той се провикна: „Дръж, копеле такова!“ И му хвърли бутилка старо уиски, която измъкна изпод чаршафите.

Говориха си два часа за неща, случили се преди много години. За Ут и братята, за хората на Клинтън в далечна Аризона. Док още съжаляваше, че не се бе бил с Джони Ринго през онзи ден в Томбстоун.

— Излез и се бий с мен, скапано копеле! — бе извикал Ринго, а Док му бе отговорил:

— Ще те направя за смях! — И щеше да излезе, ако Ърп не го бе задържал.

— Съжалявам, Франк — бе казал Док, обръщайки глава настрани, за да изкашля малко кръв в една кърпа. — Много съжалявам.

Бяха говорили за това. В съня си Лий отново седеше в същата стая, гледаше как Док съдира дробовете си от кашлица и му разправя, как е трябвало да убие ирландеца.

— Слоусън... Слоусън? Не познавам такъв — рече Док в съня му. — Как си носеше револвера? Вдясно, под мишницата, препасан?

Но дори и насън Док бе категоричен, че Лий е постъпил добре, като не е убил Ребека.

— Тя е просто една курва — каза му той. — Проститутка или монахиня, няма значение. За бога, Франк, човек не може да избива жени току-така. Иначе е загубен, за него няма вече никаква надежда. Няма нищо по-безобидно от една курва. Истинският мъж не може да убие жена. Освен случайно, както Джони Дюс уби твоята Розали.

Лий се събуди изведнаж, опипвайки наоколо за пищова си. От цялото му тяло течеше пот.

— Док, копеле такова! — възкликна той.

После си спомни, че Холидей умря преди три седмици. Санитарят, който се бе грижил за него, бе казал на Лий, че Док е умрял, смеейки се — много рядък край за онова заведение. Бе казал само: „Това е смешно...“ И бе издъхнал.

— Док, копеле такова — Лий седеше в тъмното. — Бедно старо копеле...

Беше хубаво, слънчево утро.

Слънцето проникваше през прозореца и като с прожектор обливаше в светлина варосаната стая.

Лий извърна глава, изпухтя във възглавницата и се опита да заспи отново. Сигурно щеше да успее, ако някой не беше заудрял по вратата му.

— Мистър Лий, ако искате да закусите, трябва да слезете в кухнята.

Мисис Болтуит явно не одобряваше хора, които спяха до късно.

— Добре — извика Лий.

Изтърколи се по гръб и за минута-две остана да лежи така, като си припомняше предната вечер, стрелбата в „Аркадия“ и Ребека Чейс.

Е, всичко бе вече минало. Сега не можеше да бъде просто един новодошъл собственик на ранчо в тази долина. Не и докато фипс обикаляше наоколо и слухтеше. Май ще трябваше да разкаже част от истината за себе си. Ако искаш хората да ти повярват на някоя голяма лъжа, най-добре им дай малко истина, примесена с нея. Можеше да им разкаже за Мексико, за мъжа, който работеше за Дон Игнацио, и вадеше пищова, за да си изкарва прехраната там, долу, под Патаморос; който купуваше евтини мексикански коне и ги откарваше на Север, за да ги продаде в Тексас.

Този човек беше известен като Фредерик Лий. Това щеше да обясни откъде е намерил парите за ранчото, както и умението да си

служи с оръжие. Монтана беше далеч от Мексико. Пък и историята си бе вярна.

Само че не беше цялата истина.

Но Фипс щеше да е доволен от разказаното: един контрабандист изкарва достатъчно пари от търговия с коне, за да започне на чисто някъде, където не го познават. Никой не го търси за нищо. Поне в Монтана.

Това щеше да свърши работа, стига Ребека да си трае. Ако тя не изпълнеше обещанието си да мълчи, край на новия живот в долината Крий. В случай че се разчуеше кой е той всъщност, всички престъпници и убийци от трите щата щяха да се втурнат към Крий, за да видят на живо Бъкскин франк Леели. И да се опитат да го убият, ако се чувстваха големи късметлии, или ако бяха много пияни.

Лоша работа. Така щеше да е белязан отново, нямаше да има друг избор, освен да се върне отново към изпълнения с опасности живот на професионален комарджия, сводник и убиец.

Но имаше и по-лошо. Ако се разчуеше кой е и къде е, тексасците щяха да дойдат да го търсят. Първи щеше да е Бен Томпсън, а след него Уес Хардин. На единия бе убил брат, а на другия — приятел. А пък нито Томпсън, нито Хардин бяха от онези, които прощаваха.

Лий седна на кревата и се пресегна за чорапите си. Една баня щеше да му дойде добре — все още носеше по себе си мръсотията от дългия път.

Докато се обличаше, той обмисли възможността някой от тексасците — или техен приятел като Джек Оманхундро, или Клей Алисън — да се появи един прекрасен ден. Какво щеше да прави тогава?

С Оманхундро щеше да се справи без проблеми. Беше го виждал как се бие. Той бе смел и нападателен като петел, но много лош стрелец. Веднъж бе стрелял по някакъв мъж в другия край на стаята и го бе уцелил само с два от общо четири патрона. При това, после човекът стана и си излезе. Този не беше страшен.

Алисън бе странна птица. Лий го беше виждал както трезв, така и пиян. Алисън бе висок, хубав, любезен стопанин — заможен собственик на ранчо с хубаво семейство. Истински джентълмен — или поне толкова близо до това понятие, колкото може да е един текеасец.

Но Клей Алисън беше благовъзпитан само трезвен. Пиян, той ставаше друг човек. Лий го бе виждал такъв само веднъж — в Уако. Тогава той се бе държал повече като дяволско изчадие, отколкото като човек. И въпреки че Лий се бе показал особено внимателен, пак щеше да се стигне до стрелба, ако онзи изведнаж не бе прехвърлил вниманието си върху някакъв друг нещастник — местен адвокат или поземлен агент на име Боб Брайс.

Беше тъжна сцена — клатушкацията се пиян Алисън сипеше обиди след Брайс, жена му и дъщерите му, като през цялото време очакваше горкият човечец да посегне към пистолета си.

Накрая Брайс не бе имал избор. Трябваше или да стреля, или да си събере нещата и да се махне от града с цялото си семейство. Беше се опитал да се измъкне, да се разбере с думи, но Алисън само се бе изсмял и казал:

— Пълзи тогава, Брайс, гъзоблизец такъв! Излез оттук с пълзене или ще те застрелям на място.

Бедният Брайс бе посегнал към пистолета си. Не беше лош опит. Дори успя да стреля веднъж, след като онзи го бе прострелял два пъти. Но после получи още три куршума — Алисън го направи на решето, направо му изкара червата.

Това си беше чисто убийство. Ала никой блюстител на реда от Уако не се осмели да приближи Сегаро, след като се разбра кой е убиецът. Много просто. Даже половин дузина шерифи да бе тръгнала по петите му, пияният Алисън само щеше да е доволен от възможността да ги поразиграе. При това със сигурност щеше да пречука двама-трима от тях, преди да го пипнат.

Хората на закона от Уако бяха решили да минат цялата работа като честна престрелка, а Лий и Алисън се разделиха приятелски на следващия ден, без Клей да обели и дума за убийството от предната вечер. Може и да не си спомняше нищо за това.

Какво ли щеше да стане, ако Клей Алисън и Бъкскин Франк Лесли се срещнеха в открит двубой?

Лий не знаеше. Може и да се окажеше малко по-бърз от Алисън. Съвсем малко. Но това не значеше нищо. Маниак от типа на Джекил и Хайд, Алисън нямаше да се спре след първия куршум. Не, Лий можеше само да се надява, че ще повали противника си с първите няколко изстрела, преди той да го е направил на решето.

А пък Алисън, дори и пьян, не бе чак толкова добър стрелец, колкото Томпсън или Хардин. За тези двамата той не хранеше никакви илюзии. Томпсън бе по-зрелищен, а Хардин — по-бърз от него. По дяволите, Хардин бе по-бърз от всекиго. Който и да е от двамата можеше да го пречука като едното нищо.

Лий облече елека и закопча колана си. Тази сутрин щеше да си почисти оръжието, дори трябваше да го е направил предната вечер.

Хотелската кухня, която явно се използваше за столова, бе обляна в светлина. Лий срещна двама мъже в коридора. Предишният ден ги бе видял на стъпалата пред входа, но сега те минаха покрай него, измърморвайки едно „добро утро“, без да вдигнат очи. За една нощ се бе превърнал в страшилището на град Крий. „Добро утро“ им отвърна той с меден глас, но те побързаха да се махнат.

— Крайно време беше! — каза мисис Болтуит, която не се впечатляваше така лесно. На светло беше още по-грозна, отколкото на светлината на газената лампа. Беше облечена в спретната синя домашна рокля на точки и голяма, колосана бяла престилка. Изглеждаше точно както трябва да изглежда една уважавана хазяйка.

А престилката бе все още снежнобяла, понеже Тим Бап вършеше цялата работа. Явно вече беше приготвил закуската за другите гости, защото сега шумно търкаше и миеше мръсни чинии в голям цинков казан, пълнен със сапунена вода. Без съмнение мисис Болтуит си взимаше полагаемото за уроците по готварство.

— А, ето те и теб — каза Бап на Лий. — И сега сигурно искаш да си зарежа работата и да ти поднеса закуска, въпреки че е вече пладне.

— Точно така — потвърди мисис Болтуит. — Мистър Лий е наш гост. Пригответи му шунка с яйца, бисквити, картофи и кафе. И гледай да не прегориш шунката — прасетата не растат по дърветата.

Лий започваше да харесва мисис Болтуит.

— И после напълни отново казана, та да се изкъпе. По панталоните му има мръсотия, а ръцете му са оцапани с кръв. — Тя подсмъркна. — То вярно, че горкият Мики си търсеше белята, ама... — И изхвърча от стаята, шумейки с полите и престилката си. Бап въздъхна.

— Добре, майка му стара, само да свърша с проклетите чинии. — Той погледна косо към Лий. — Не знам дали още я искам тази работа, ако ще трябва да се трепя така. — Започна да вади чиниите от

импровизираната мивка и започна да ги бърше с една опърпана кърпа.
— Но едно знам със сигурност — и Бап отново метна кос поглед към
Лий, — никак няма да ми е скучно!

ПЕТА ГЛАВА

Шунката бе попрегорена. Яйцата имаха чудесен цвят и белтъкът не бе лигав — точно, както ги обичаше Лий.

— Хубави яйца — похвали той Бап с пълна уста.

Той само изсумтя, но изглеждаше доволен.

— Кажи ми, Тим, кой представлява истинската власт тук, в Крий? Вече се срещнах с Фипс, а ти ми спомена името на Ащън. Те ли управляват тук? Или има и някой друг?

Бап изпухтя, занесе казана до вратата, отвори я и изля помията на двора. Върна големия казан обратно в кухнята, сложи го под помпата и заизпомпва вода за банята на Лий.

Когато водата стигна до средата на съда, спря и сложи два чайника на печката.

Когато и това бе свършено, той приближи един стол до масата, сви си цигара и погледна назидателно Лий.

— Чуй сега, Фипс и Ащън действително представляват закона тук, ама не е толкова просто. — Той млъкна за момент, за да види как Лий намазва с масло една бисквита. — Какво ще кажеш за бисквитите?

— Не са съвсем доопечени в средата, но иначе не са лоши.

— Сурови в средата, викаш? Значи съм ги извадил от печката твърде рано...

— Разправи ми за Фипс и Ащън.

Бап дръпна силно от цигарата си.

— Много е просто — Фипс се оправя с града, а Ащън отговаря за долината, Фипс е помощник-шериф, но освен това е и един от най-добрите стрелци в областта. Няма спор, така си е, особено сега, когато Слоусън е мъртъв. — Той се взря в Лий през цигарения дим. — Но май трябва вече да имаме предвид и теб...

— Без мен — отсече Лий.

— Как е кафето?

— Много е добро. Правиш хубаво кафе, Бап. А сега продължавай.

— Та както казах, Фипс се оправя с града. Той и онази негова курва притежават „Аркадия“ и „Тимбър Лодж“. Освен това Фипс има дял в почти всички заведения в Крий. Поне откакто застреля Мат Рибоно. Преди няколко години Рибоно беше големият бос в града.

— А Ащън?

— Той е друго нещо. Като начало Ащън е англичанин.

Лий не се изненада. Покрай бизнеса с добитък англичаните бяха пристигнали през седемдесетте, като успяха бързо да се наложат, понеже имаха пари. Но обикновено плащаха на други да се грижат за стопанствата им, рядко самите те ставаха рентриери.

— Той ли е собственик на фишхук или е само управител?

— Мамка му, собственик е на всичко там — било сгради, животни или земя. Съвсем законно при това. Ащън е богат. Казват, че бил племенник на някакъв английски лорд, което не му пречи да си е най-обикновен престъпник.

— Ащън и Фипс добре ли се разбират?

— Е, не бих казал, че са първи приятели. Просто гледат да не си пречат един на друг, това е всичко. — Бап се облегна назад. Пушеше и изглеждаше много щастлив, че може да играе ролята на стар мъдрец. — Но Фипс не е от неговата класа, нищо, че е стрелец. Първо, Ащън е богат. Второ, понеже има много пари, може да си купи най-обиграните убийци на света. Пък и има приятели в Хелена. Влиятелни приятели.

— Значи Фипс управлява града?

— Да, но само него.

— Ами градския съвет, кмета?

— Нямаме кмет. Има нещо като градски съвет, но тъпите търговци са доволни от нещата такива, каквито са. Фипс не им бърка в джоба. Не им се меси. И като се имат предвид всички пари, които напоследък идват от търговията с дървен материал, те няма от какво да се оплакват.

— Това са много пари, нали?

— И още как! Ха, та половината от рудниците в Монтана са направени именно с тези пари. Цяло съкровище си е това. Пък и дърварите няма къде да си харчат парите освен в Крий.

— И няма други, само Фипс и Ащън?

Бап придърпа чинията от закуската на Лий и си загаси цигарата в нея.

— Ами — каза той, — остават фермерите и рентриерите, но снощи ти им взе страха.

— Какво имаш предвид?

— Дявол го взел, ами нали застреля Мик Слоусън. Много жесток човек беше. Той и хората му крадяха крави в околността. Но фермерите и рентриерите си имаха само него — тях той не ги закачаше. Пък и не се страхуваше нито от Фипс, нито от Ащън.

Един от чайниците завря и Бап стана, за да излее горещата вода в казана. Когато свърши, съдът беше пълен почти догоре.

— Ела да се изкъпеш. Побързай, ако не искаш старата вещица лично да се погрижи за това. Пък и на мен може да си го изкара.

Два часа по-късно Лий вече препускаше извън града.

Минаваше обяд. Конят му бе добре нахранен, отпочинал си след нощта, прекарана в конюшната. В дисагите си Лий носеше сандвичи, половин кило шунка и десетина ябълки. Мисис Болтуит не вярваше особено на уменията на един мъж сам да се грижи за прехраната си на толкова отдалечено място.

Беше облечен в нови дрехи: дънки и синя фланелка, чорапи и бельо. Мисис Болтуит бе издебнала момента, когато той безпомощно седеше в импровизираната вана, за да вземе дрехите му и да ги занесе за пране. Наложил се Бап да обиколи набързо магазините и да му купи изцяло нови дрехи.

Денят беше чудесен. Далечните планински върхове се открояваха съвсем ясно в свежия въздух. Изглеждаха нереални като театрален декор — дотолкова бяха красиви и свършени.

Той се сети за Розали. Тя щеше много да хареса тази долина с нейната зелена мекота и ограждащите високи върхари. „Приказно място, Франк“. Това Щеше да му каже, ако сега яздеше малката си кобила До него и сегиз-тогиз се обръщаше да му се усмихне...

Лий се изправи на седлото и заби шпори в коня.

Животното изненадващо застана на задни крака, изцвили и препусна в галоп по пътеката, като безогледно газеше и тъпчеше храстите, изпречили се пред него. Лий трябваше много да внимава да не падне, затова след половин миля зауспокоява жребеца с думи и потупвания.

Не трябваше да мисли за онова, което би могло да бъде. Не беше разумно.

Без да престава да се озърта на всички страни, той уверено водеше коня си нагоре по пътеката. Бап му бе казал, че по тези места се беше случвало да застрелят някой и друг непредпазлив самотен ездач. Пък и приятелите на Слоусън можеха да се окажат наблизо. Едва ли му бяха много благодарни, задето е пречукал главатаря им. Сигурно щяха да решат да му отмъстят.

Вече се смрачаваше, когато стигна до високите поляни. Големите борове хвърляха широки черни сенки върху пътя. От дъното на долината излетя ято птици — нагоре, към залязващото слънце.

Конят бавно и сигурно изкачваше хълма, като преминаваше в тръс на местата, където високата трева беше толкова гъста, колкото в канзаските прерии. При всяка негова стъпка рояци насекоми се вдигаха във въздуха и жужейки, изчезваха отново в плътния, зелен килим няколко ярда по-надалеч.

Земята беше много подходяща за отглеждане на коне. Не ставаше особено за бегачи — при този терен щяха да развият прекомерни мускули на краката. Но за селскостопанска работа или просто за ездитни коне това бе идеалното място.

Слънцето вече бе почти залязло зад далечните западни върхове. Лий спря и се извърна, за да погледа наоколо. Долината приличаше на огромна чаша, пълна догоре с тъмна сянка. Изведнъж слънцето се скри съвсем и здрачът го обгърна бързо като прилив в Сан Франциско.

Щеше да стигне в ранчото по тъмно.

След малко повече от час той премина, през източния връх на хълма. Там, долу, сградите на стопанството му едва се виждаха при меката светлина на звездите. Луната още не се беше показала иззад планините. Нощният вятър леко разклащаше клоните на дърветата. Лий седеше върху уморения си кон и вдъхваше свежия, омайващ мирис на заобикалящата го природа.

Дълго време стоя и гледа земите си. Неговите земи. И когато луната се показа, за да потопи в сребърна светлина ранчото, околните хълмове и долината под тях, той вече беше взел решение.

Оставаше. Щеше да рискува с Ребека Чейс.

Щеше да остане, защото Розали би го желала.

Лий се изправи на седлото, хвана здраво юздите и смущка коня надолу по пътеката към ранчото. Изведнъж замръзна, вдигна глава и се послуша.

— Том Кук — каза той. — Излез на светло.

Известно време не се чуваше нищо, освен вятърът в клоните на дърветата. После една сянка се отдели от тъмната гора няколко ярда вляво от Лий и младият индианец тихо се показва на лунната светлина.

Той се вторачи в момчето. Сипаничавото лице с голям нос бе застинало и безизразно като камък.

— Дошъл си да постъпиш на работа при мен, така ли?

То сви рамене, но не каза нищо.

— Има ли елени по тези хълмове?

Том Кук кимна и сложи ръце зад ушите си, за да имитира рогата на елен.

Лий се наведе над седлото, за да оправи един заплетен ремък. След това извади от калъфа старата пушка на индианеца от племето на Черния крак, за момент я задържа, а после я пхна в ръцете му. Том Кук прегърна своя спенсър, като продължаваше да зяпа Лий с безизразния поглед на блестящите си черни очи. Сетне, без да каже нищо, се обърна и изчезна в сенките на боровете.

Лий не погледна повече натам, а само докосна с шпори хълбоците на коня си и препусна надолу по пътя към ранчото.

Предната врата на къщата бе залостена с голям, ръждив катинар. Бап му беше дал ключа, но даже и с него му трябваша няколко минути, за да се справи със старата ключалка.

Той влезе и внимателно тръгна в тъмното към масата в голямата стая. Спомни си, че предния ден бе видял върху нея една газена лампа. Намери я, драсна клечка кибрит и я запали. Стаята се изпълни със златиста светлина.

Това беше неговият дом.

Лий заразглежда старите мебели, щавената кравешка кожа, просната вместо килим на пода пред каменната камина, тежките дялани дъски на тавана и по стените. Взе лампата и тръгна из другите стаи. Имаше още една спалня, почти толкова голяма, колкото и всекидневната, с двойно легло и твърд дюшек, напълнен с конски косми и покрит със стара басма, за да не се праши. Кабинетът бе обзаведен с бюро от борово дърво и стар, тапициран с кожа въртящ се стол. По дължината на цялата задна част на къщата бе разположена кухнята, оборудвана с всичко необходимо плюс мивка с водна помпа и

голяма, почерняла печка, отрупана с тенджери и тигани. Масата беше толкова голяма, че покрай нея можеха да насядат десетина души.

Лий излезе през задната врата и като осветяваше пътя си с лампата, тръгна към външната тоалетна.

Тя бе направена от кедрови дъски. Той с облекчение изпразни мехура си.

Беше си у дома.

Върна се отпред пред къщата, отвърза коня и го заведе в конюшната. Махна му седлото и тръгна към хамбара за сено. До стената бяха облежани няколко чувала. Лий остави лампата на земята и взе единия от тях. Дотътра го до конюшната и напълни коритото с храна за коня си и двете кобили на Бап. Наля им и малко прясна вода.

След това внесе багажа и карабината си в къщата. Вече нямаше нужда от лампа. Лунната светлина бе толкова силна, че хвърляше сянка пред него. Отиде до кухнята и натрупа върху масата пушената шунка, ябълките и двата останали сандвича.

Седна и изяде сандвичите, докато размишляваше по въпроса какво трябва да се направи със стопанството през следващите седмици. След няколко дни Сандбърг трябваше да пристигне с конете: едрият апа-лузки жребец, наречен Шокан, и деветте чистокръвни кобили, купени от Не Пърс. Имаше и няколко новородени кончета. Изобщо Лий щеше да разполага с достатъчно животни, за да направи развъдник за възможно най-добрите планински коне.

Младото стадо му бе струвало почти толкова, колкото и ранчото. Освен това той не би могъл да ги купи, ако Бъд Лаунс не го бе препоръчал пред индианското племе в Не Пърс. Но тези индианци дължаха много на Лауно и напълно съзнаваха това. В целия Запад имаше най-много трима-четирима бели мъже, които често търгуваха с племената там и Лаунс бе един от тях.

Щяха да му трябват още пари: за сено за конете, за оправяне на оградите, за заплатите на Бап и Том Кук, Сандбърг и сина му... Както и за храна: брашно, сол, бекон, кафе, царевица /ако успееше да намери такава/ и няколко млади говеда за месо. И още боб, работни дрехи, амуниции — толкова много неща. Щеше да изхарчи почти всичките си останали пари, за да купи необходимото. Трябваше да си направи много точна сметка, за да не се наложи да продава едно от жребчетата или даже една от кобилите.

Щеше да накара Бап да засади зеленчукова градина. Това щеше да е поредното изпитание за стареца — сигурно разбираше от градинарство толкова, колкото и от готвене.

Свърши със сандвичите, прибра шунката и ябълките в една цинкова кутия и занесе лампата в спалнята. Трябваше да купи още лампи, масло и хубава къса пушка. Една грийнър 12 щеше да му свърши добра работа за стрелба по птици.

Без съмнение това значеше да изхарчи почти всичко, с което разполагаше. При това бе твърдо решен да не играе покер в Крий. Един професионалист не можеше да си позволи да играе с аматьори, ако искаше да го приемат за приятел.

Лий опря карабината в ъгъла и провеси колана си на рамката на леглото. Събу ботушите си и се съблече. Изгаси лампата, отметна покривката и се мушна в голямото легло. Протегна се върху твърдия дюшек с въздишка на задоволство.

Чаршафи. Трябваше да купи също й чаршафи, както и одеяла.

И никакъв покер. Почтенният живот си имаше своите недостатъци.

Когато сутринта излезе от къщата, завари Том Кук да седи на пети под една фиданка в предния двор. Дялкаше някаква пръчка със стар нож марка „Барлоу“.

Млад, одран елен висеше на една от кръстосаните греди, които поддържаха тавана на тясната веранда.

— Хубав елен.

Индианецът измуча нещо в отговор.

— Значи довечера ще имаме пресни пържоли. Щеше да е добре да го оставим да виси още един ден, но шунката ще стигне само за обяд.

Лий слезе по стъпалата, извади от джоба си ябълка и я подаде на момчето.

— Чуй сега, Том — каза той. — Като начало мога да ти давам по двадесет и пет долара на месец. Но не знам кога ще ти увелича заплатата. Ще трябва да спиш заедно със стария Тим и още няколко мъже, които очаквам да пристигат тия дни. — Лий въздъхна. — И май ще трябва да ти купя пони за работата ти. Яздиш настрани и с една юзда, нали? — Подозираше, че е точно така. Повечето индианци

яздеха по този начин, а това не бе добре за тренираните от бели хора понита.

За първи път след като момчето бе стреляло по него и Бап, Лий го видя да променя изражението си. Явно бе изненадано и даже се поусмихна. Заради понито, естествено. Лий си спомни как простреляният кон се свлича на земята. Неговата смърт сигурно е наранила индианеца не по-малко от боя с колана.

— Сега ела с мен. Искам да поразчистим навесите. Ако си плюем на ръцете, ще успеем да свършим цялата работа днес.

Добре се потрудиха.

Индианецът работеше не на шега, не беше глупав. Не се налагаше да му повтаря едно и също нещо Два пъти. Лий дори едва смогваше да го догони. Доста се бе движил, докато работеше за Дон Игнадио, но да стреляш не беше като да се трудиш. Дори когато бе ходил до Тексас с него, винаги имаше двама-трима мъже, който да му помагат.

Но това нямаше нищо общо с нещата, с които бе свикнал. Сега просто трябваше да донася и премества какво ли не. Навесите не бяха чистени от смъртта на стария им собственик. Бяха препълнени с разни отпадъци, захвърлени сечива, цепеници, проядени дърва, полски мишки, бръмбари, тревни змии и навити ръждясали жици.

Лий и Том Кук подредиха дървата от едната страна. Можеше да им влязат в работа, когато оправят оградите. Останалите отпадъци събраха на едно празно място отзад и ги изгориха. Лий накара Том Кук да пренавие старите жици. По-късно можеха да ги заровят някъде. Не че имаше нещо против тях — ако отглеждаше крави, можеше да ги използва за огради. Но не и за коне, за тях биха могли да бъдат дори опасни.

Двамата с Том добре се поизпотиха, докато дойде следобедът. Но за това време успяха да почистят и подредят двата по-големи навеса. Хамбарът бе почти в ред, така че им оставаше само една сграда.

— Том — каза Лий, — хайде да отидем да изядем пушената шунка.

Момчето изглеждаше изненадано, когато Лий го избута през вратата на кухнята. Явно повечето хора в долината предпочитаха да държат индианците на разстояние от къщите си.

— Изпомпай малко вода, Том.

Лий извади шунката и останалите ябълки от кутията и ги сложи на масата заедно с две тенекиени чинии. Не бе успял да намери вилици и лъжици, предполагаше, че старецът е използвал стари семейни сребърни прибори, отишли си при разпродажбата, организирана от чикагската фирма. Ето какво още трябваше да купи, но не от сребро, разбира се.

Двамата с Том Кук седнаха на масата, извадиха джобните си ножове и нападнаха шунката като гладни вълци. Отрязваха си по едно голямо парче, лакомо го налапваха, отпиваха едра глътка кладенчова студена вода и повтаряха всичко от начало. Изядоха три паунда месо, като накрая даже оглозгаха кокала.

Лий запали цигара, предложи една и на Том Кук, който направи гримаса и поклати отрицателно глава.

Преди да продължат работата, Лий реши да се поразходи из двора. Няколко минути по-късно той надникна иззад ъгъла на къщата и видя, че момчето е клекнало в някакви храсти до оградата. Глупакът явно смяташе да ходи по голяма нужда.

— Хей, Том, по дяволите — му изкрещя Лий. — Веднага закарай червения си задник до тоалетната.

Момчето се поколеба, после си вдигна панталоните и бързо се измъкна от храстите.

— Чуй ме малкия, тук в ранчото ти е абсолютно забранено да сереш на открито, разбра ли? Върви си върши работата на определеното за това място!

Явно тукашните бели не допускаха индианците и в тоалетните си, помисли си Лий.

Никога не му стана ясно какво толкова има в червенокожите, че предизвикваха такава омраза. Повечето индианци, които Лий познаваше, бяха много почтени хора. Вярно, че се бе наложило да убие неколцина от тях, но играта беше такава. Те също се бяха опитали да го пречукат. Наистина индианците понякога се отнасяха с особена жестокост към белите Жени и деца, но Лий бе виждал бели мъже да се държат с малки дечица много по-жестоко от червенокосите, при това без да имат оправдание.

От друга страна, той не беше от хората, които изпадаха в съзливо съжаление при думата „индианец“, както някои от набожните жители на Изтока. Повечето племена, с които се бе срещал, избиваха

враговете си без капка милост, дори още преди белите да дойдат по тези места. След тяхното нашествие индианците въобще не се бяха поколебали да насочат срещу тях всичката си жестокост и бойни умения. Но бяха загубили войната, при това веднъж завинаги, което бе тъжната истина.

Лий допуши цигарата си и тъкмо се обърна да извика Том да дойде, за да продължи работата си, когато забеляза едва доловимо движение на хълма на ми ля от него.

Страшно съжали, че не купи далекобойна пушка, докато беше в града. Забрави да го направи и сега най-вероятно щеше да търпи последствията от това.

Някакъв конник, ако изобщо беше сам, тъкмо изкачваше върха на източния хълм. Нямаше съмнение, че идва право към ранчото. Все още бе твърде далеч, за да го разпознае — спокойно можеше да е някое от приятелчетата на Слоусън.

Лий се извърна, за да повика Том Кук, но вместо това само кимна — младият индианец стоеше точно зад него и гледаше приближаващата се фигура. В ръцете си бе прегърнал своя стар спенсър.

Минута по-късно видяха, че това бе жена.

Яздеше, седнала настриани. В шапката ѝ имаше затъкнато перо.

Том Кук изчезна заедно с пушката си, а Лий извади нова цигара и се приготви да посрещне неочакваната гостенка. Тя не бързаше, яздеше бавно и спокойно. Вече бе в подножието на хълма. Конят ѝ газеше храстите по неравния терен. Лий му обърна специално внимание — беше високо, дългокрако животно, добре гледано, вероятно използвано най-вече при лов.

Жената сигурно го бе забелязала отдавна, но въпреки това вдигна за поздрав камшика си, чак когато го наближи достатъчно, че да може да го чува. Май не идваше да си отмъщава за Мики Слоусън.

Тя приближи и спря коня си. Наистина беше жребец за ловни гонки, при това чистокръвен.

— Мистър Лий?

Имаше нисък и решителен глас на британска аристократка, а видът ѝ отговаряше на гласа. Беше блондинка с изящна, слаба фигура, напомняща млада топола; бе облечена в костюм за езда от зелено

кадифе, който сигурно струваше колкото шест месечни заплати. Очите ѝ бяха сиви и много нежни.

Лий свали карабината си и се поклони дълбоко.

— Да, мадам. С какво мога да ви бъда полезен?

Тя явно се изненада. Сигурно бе очаквала да срещне груб, недодялан селянин, дъвчещ тютюн, а не красив мъж с изискани маниери, каквито имат честите посетители на оперния бюфет в Сан Франциско.

— Ами...

— Ако нямате нищо против, заповядайте при мен на верандата. Така ще можете да си починете от ездата, пък и ще позволите на прекрасния си кон да отдъхне.

— Ами... Да, мистър Лий, приемам поканата.

Лий ѝ помогна да слезе. Тя се облегна на него и грациозно скочи от седлото. Имаше фини, елегантни, силни и хладни ръце.

— Казвам се Индия Ащън, мистър Лий.

— Моите почитания, мадам.

Той заведе коня в конюшната и после двамата отидоха до къщата. Индия Ащън бе доста висока за Жена — почти колкото Лий на ръст.

— Както разбрах, вие сте моя съседка, мисис Ащън?

— Да, така е. Но съм мис Ащън. Найджъл Ащън е мой брат, мистър Лий.

Той я заведе до един стар люлеещ се стол на предната веранда.

— Разположете се тук и си починете, докато ви донеса чаша студена вода. За съжаление това е всичко, което мога да ви предложа. Все още не съм купил необходимите неща.

— Чаша вода е напълно достатъчна, мистър Лий — отговори тя.

Когато донесе водата, той завари Индия Ащън да се люлее напред-назад в скърцащия стол, зареяла поглед в поляните пред къщата и зелената мекота на долината Крий отвъд тях.

Тя му се усмихна, взе чашата и започна да пие на малки глътки.

— Имате чудесно ранчо, мистър Лий.

— Да, знам — каза той. Беше се облегнал на парапета на верандата и внимателно гледаше жената пред себе си. — Много хубаво място, а и надявам се, печелившо.

— Опитът на брат ми показва, че човек не може да разчита на сигурна печалба, ако се занимава с животновъдство.

Лий се усмихна.

— Ще отглеждам коне, мис Ащън, въпреки че това не е по-сигурна работа.

— В границите на собствеността ви влиза и реката, нали?

— Да, така е — и много добре знаеш, че е така, помисли си Лий.

Явно бе дошла на разузнаване. Лий се питаше дали брат ѝ я бе пратил.

— Реката е прекрасна. Пък и винаги ще имате вода за животните си...

— Така е.

Тя въздъхна и остави чашата си върху парапета.

— Колко е красиво... — промълви, като гледаше тучните ливади.

— И сигурно възнамерявате да отбиете реката и да си направите дори езерце...

Лий скри усмивката си.

— Мис Ащън, можете да кажете на брат си, че нямам никакво намерение да отклонявам реката, нито току-тъй да лишавам съседите си от вода. Също така можете да му предадете следващия път, когато трябва да обсъжда нещо с мен, да дойде лично.

Индия Ащън пламна. Сивите ѝ очи го стрелкаха гневно.

— Нямах намерение да...

Ядосаният ѝ поглед срещна усмивката му и тя се изчерви още повече. Скочи и оправи полата на костюма си.

— Благодаря ви за гостоприемството, мистър Лий — каза тя с ледена любезност. — Но не смея да ви натрапвам присъствието си повече.

Изправила гръб по войнишки, тя слезе от верандата и с отсечена стъпка тръгна към конюшните. Лий трябваше да ускори ход, за да върви в крачка с нея.

— Винаги сте добре дошли в ранчото „Ривър“, мис Ащън. Надявам се, че следващия път ще ме навестите по съседски, а не по работа. Толкова е неприятно да се смесват двете неща.

Бе прекалено ядосана, за да му отговори. Красивите ѝ устни бяха стиснати в тънка, високомерна розова линия.

Лий изведе коня ѝ. Тя мълчаливо го изчака да се наведе и да подложи ръце под малкия ѝ крак, обут във високи ботуши, за да я подхвърли лекичко на седлото.

Тя седеше на коня си и го гледаше така, сякаш изпитваше голямо желание да го удари с камшика през лицето.

Лий усмихнато ѝ протегна ръка:

— Ще бъдем ли приятели, мис Ащън?

— По-правилно би било да кажем съседи, мистър Лий.

Тя изви главата на жребеца си, ръгна го силно в хълбоците и препусна в галоп към източния хълм. Яздеше много добре — уверено, като опитен ездач. Не се извърна да го погледне.

Истинска дама, реши Лий. Изключителна жена и рядка любовница, ако човек успееше да я опитоми. Чудеше се дали брат ѝ я бе изпратил на разузнаване, или малката разходка си беше чисто нейна идея.

— Добре язди, нали?

Том Кук пак бе тук, но този път без пушката си.

— Дяволски добра е — отговори Лий. — А сега да се залавяме отново за работа.

ШЕСТА ГЛАВА

На следващия ден по обяд, тъкмо когато Лий и Том Кук оседлаваха двете кобили на Бап, за да отидат до града за провизии, откъм западния склон на хълма се чу конски тропот.

Обърнаха се и видяха малко облаче прах напред боровата горичка.

— Това са много коне... Том Кук се оказа прав. Такъв прахоляк наистина можеха да вдигнат само стадо препускащи коне.

Лий си помисли, че знае кой пристига, но за всеки случай отиде при дорестия си жребец и извади карабината изпод седлото.

След малко видяха проблясък на метал — слънцето се отразяваше в железните вериги, служещи за поводи на конете, в катарамите на седлата, в патронните колани. Минута по-късно от хълма се спусна малко стадо коне, от двете страни на което яздеха двама въоръжени мъже.

Апалузки коне.

Нямаше как да сбърка черно-бялата им окраска, петнистите задници. Сандбърг и синът му пристигаха от Колорадо съвсем навреме.

— Това са моите коне, Том — каза Лий. Гордееше се с тези леко стъпващи хубавици. Най-добрите планински коне на света! Само чистокръвни жребци биха могли да се мерят с тях по издръжливост, и то единствено на равен терен.

Лий забеляза, че момчето на Сандбърг води и два червенокафяви коня, натоварени с оръжието и личния им багаж. Ранчото Ривър започваше да се пълни.

Стадото се приближи дотолкова, че Лий успя да различи Шокан, който препускаше пред кобилите. Бялата му, изпъстрена с черни петна кожа блестеше, огряна от слънчевите лъчи.

— Страхотен жребец! — каза Том Кук, докато гледаше как конят ги приближава.

— Най-добрият! — отговори Лий.

Всички апалузки коне изглеждаха в добра форма, свежи и пълни с живот. Малките жребчета подскачаха наоколо игриво — сякаш не бяха в края на един уморителен, дълъг триста мили път.

Оул Сандбърг явно бе забелязал Лий, защото обърна коня си в посока към обора и препусна към него, като остави сина си, Джейк, да прибере животните в оградената поляна над помощните постройки.

Сандбърг бе висок и плешив мъж с вечно печално изражение на лицето. Приличаше на дъска, обута в прашни дънки „Левис“. Държеше стара, очукана карабина „Спенсър“. Синът бе копие на баща си, само че по-малко тъжен и тих. И двамата умееха да се оправят с конете. Лий имаше голям късмет, че бе ги наел, когато бяха останали безработни след като някакъв местен кравар бе купил ранчото, където работеха. Не можеше да си представи по-добри работници. Не ги интересуваше нищо друго, освен отглеждането на коне. Баща и син бяха работили толкова дълго заедно, че вече си приличаха.

— Добър ден, мистър Лий. — Сандбърг се наведе над седлото, за да се здрависат.

— Оул, здравей.

Бледосините очи на Сандбърг измериха с поглед Том Кук, но той не протегна ръка към индианеца, за да се ръкуват.

— Конете изглеждат добре, Оул — каза Лий. — Някакви проблеми?

— В добра форма са — отговори Сандбърг. — Нищо особено, ако се изключи опита на жребеца да присъедини към стадото две диви кобили. Наложил се да изгоним дамките, въпреки че това не му хареса.

— Малките добре ли понесоха пътуването?

— Мамка му, Лий, тези дяволски жребчета са все така пълни с живот както при тръгването ни. Искаш ли да дойдеш да им хвърлиш едно око?

— Много бих желал, Оул, но Том и аз тъкмо тръгнахме до града за провизии и Предпочитам да свършим първо с това. Нещо да ти трябва?

Сандбърг поклати глава.

— Малко пресован тютюн за дъвчене е всичко, от което имам нужда.

— Добре — Лий посочи към индианеца. — Това е Том Кук, той ще работи тук с нас.

Сандбърг кимна на момчето.

— Още нещо, Оул. Отваряйте си очите на четири, докато сте сами тук двамата с Джейк. Наложил се да застрелям един мъж в града — съжалявам, че трябваше да го сторя, но нямаше как. Чух, че имал няколко палави приятел чета.

Сандбърг въздъхна и кимна. Разлеждаше земята наоколо и солидните каменни постройките на ранчото.

— Проблеми, значи — той отново въздъхна. — Както и да е, мистър Лий, това място е толкова хубаво, че си заслужава неприятностите.

Лий възседна жребца си и махна на Джейк Сандбърг, който все още се опитваше да вкара конете в ограденото пасище.

— Хей, Джейк!

Момчето помахна в отговор на Лий и се втурна да върне обратно две кобили, които бяха решили да отидат да проучат западния хълм.

— Върви в къщата, Оул — каза Лий. — Ние ще се върнем рано сутринта. На верандата е увесено еленско месо. Отрежи си от него.

Сандбърг кимна.

— Добре — обърна коня и отиде да помага на сина си да приберат конете.

Лий постоя още малко, загледан в галопиращите сред високата трева апалузки коне. Би предпочел да прекара деня с тях — да ги наблюдава и от време на време да им дава бучки захар. Но, сети се той, нямаше никаква захар, както и много други неща.

— Да вървим, Том — Лий препусна към долината. Зад себе си чуваше тропота на конете, които Том Кук водеше, за да натоварят върху тях провизиите на връщане.

Хубаво стопанство си бе купил. Притежаваше и чудесни животни.

Засега всичко вървеше добре.

При първото си пътуване до Крий Лий се бе постарал да запомни пътя до града и бе успял да го направи, въпреки вълнението, предизвикано от стрелбата на Том Кук. Днес се обърква само два пъти — веднъж сред дърветата по пътя надолу и втори път, когато преминаха от другата страна на реката.

Всеки път, когато бе готов да си признае, че се е загубил, Лий чуваше мучене откъм Том Кук. Обръщаше се и виждаше индианеца да

сочи с пръст в посоката, която трябваше да следват.

Въпреки че спряха за малко, за да може конете да си починат, а Лий да изпразни мехура си, пристигнаха много бързо. По време на кратката почивка двамата с Том хапнаха от къпините, които растяха край бреговете на реката — плодовете бяха едри и блестящо черни, здрави и сладки, сочни като младо момиче. Когато се наядоха, целите бяха изподрани от острите бодли на храстите.

Слънцето още не бе започнало да залязва, когато стигнаха до Крий. Градът, който бе толкова оживен през нощта, се оказа почти напълно заспал в късния следобед. По главната улица скрибуцаха само няколко каруци, натоварени с пролетен фураж, който откарваха, към конюшнията и обора в другия край на града.

Малко преди да влязат в Крий, Лий спря и провери колта в кобура си. Не беше изключено Ребека Чейс да е издрънкала на Фипс кой всъщност бе Лий.

Но тя не го беше направила. Или ако беше, то Фипс бе решил да се държи настрана. Никой не ги закачи, докато препускаха по улиците. Двамата с Том Кук завързаха конете си пред табела, на която бе написано: „Храна и провизии“ — У. Кимбъл Проп. Лий изкачи няколкото стъпала към вратата и потъна в хладния мрак на магазина.

Миришеше на торби с фураж, импрегнирана кожа, оръжейна смазка, твърдо сирене, дрехи; туршия и прясно нацепени дърва. Това бе приятна, богата, успокояваща миризма. Но човек трябваше да има пари в джоба си, за да ѝ се наслади изцяло.

Висок, тъмен мъж, с мъртвешки вид, излезе от тъмнината, за да посрещне Лий. Имаше дълго, слабо лице. На кръста си бе завързал бяла престилка, която стигаше почти до глезените му.

— Да, господине? Какво ще обичате?

— Казвам се Фред Лий. Купих ранчото Ривър и сега се нуждая от доста неща за домакинството си.

— О, да, естествено... — Костеливият магазинер кимна с разбиране. — Чух, че някой е купил това стопанство. Разбира се, че ще имате нужда от много работи. Казаха ми, че ония хубавци от Чикаго направо са облизали мястото, преди да тръгнат. Добре, че не продадоха и къщата за дървен материал. — Той се изхили с глас, който много приличаше на прасешко квичене.

— Имам списък — каза Лий.

— Чудесно, чудесно... — продавачът потри ръце. — Да започваме тогава! — той протегна дясната си ръка към Лий, за да се здрависат. — Между другото, казвам се Уолтър Кимбъл.

— Приятно ми е, Фред Лий.

— А, да. А сега, мистър Лий, да видим вашия списък.

Списъкът бе доста дълъг. Отне им много време да изберат продуктите, да ги опаковат и изнесат отвън при конете. Том Кук ги направи на вързопи и ги завърза здраво върху гърбовете на животните.

— Казвам ви, мистър Лий — обади се Кимбъл — ще ви трябва каруца за всичкия този багаж. Това е твърде голям товар за конете.

— Знам. Има ли каруца за продан в града? — попита Лий, въпреки че това би означавало да преместят всичко от конете върху товарната кола, както и да пренощуват в града:

— Ами, разбира се! — нежният глас на Кимбъл звучеше странно на фона на издълженото му, печално лице. — Всъщност аз самият мога да ви продам една каруца, при това доста евтино. — Той поклати глава. — Няма да е много разумно да купите чисто нова, при положение, че пътят до ранчото ви е толкова лош. Всяка каруца би се разпаднала на части, докато стигнете догоре. Пък и със сигурност няма да трае повече от година, ако изкара и толкова.

— И колко искате за вашата стара браква, мистър Кимбъл?

Търговецът се засмя.

— Вярно, че е много стара, мистър Лий, но все още върши работа. — За момент той се замисли, като потриваше с ръка брадата си. — Ами ще ви я дам за две хиляди и петстотин долара.

— Прибавете и хамут и ще я купя, мистър Кимбъл. — На Лий му доставяше удоволствие да се пазари.

— Ама и той няма да е нов, мистър Лий.

— Но трябва да е запазен!

Високият продавач въздъхна и пак потърка брадичката си.

— Добре, имате го! — той изгледа внимателно Лий. — Ами коне за впряг, мистър? — явно Кимбъл се занимаваше и с търговия с коне.

Лий въздъхна. Да си собственик на ранчо май щеше да се окаже много скъпа работа. Пък и още не си бе купил планинското оръжие, от което имаше нужда — пушка, марка „Шарпс“.

Когато свършиха, вече бе тъмно.

Макар че каруцата беше раздрънкана щеше да издържи на товара от чували с овес и зърно, инструментите, рулата конопено въже и кожени ремъци, легените и кутиите с шипове и пирони.

Товарните коне се оказаха по-добри, отколкото очакваше Лий. Много невинно Кимбъл се бе опитал да му пробута чифт полуслепи, стари едва дишащи коне, но когато се убеди, че на Лий такива не му минават, прие поражението си с необходимото философско примирение.

— Виждам, че сте познавач, който си знае работата. — Изсмя се той с характерния си писклив смях и после му предложи приемлива цена за два нелоши коня.

Лий и Том Кук вече бяха много гладни и отидоха при мисис Болтуит, за да се нахранят. Още бе рано за вечеря, но обичайната тълпа от чиновници и търговски агенти вече се беше събрала на стълбите и верандата на хотела в очакване на звънеца, възвестяващ началото на вечерята.

Мъжете изгледаха Лий, докато той изкачваше стълбите, но никой не му проговори. Сигурно се страхуваха да не избухне и да ги застреля на място. Този страх на хората от него бе съпътствал Лий много години. Вече бе свикнал и се бе научил да не му обръща внимание. Но сега го забеляза и си даде сметка, че това бе нещо, от което искаше да се отърве веднъж завинаги.

Лий погледна назад, за да провери дали Том Кук го следва, и откри, че индианецът е тръгнал да заобикаля хотела, за да влезе през задния вход. Горкото хлапе, явно добре си знаеше мястото — нещо, което сигурно адски го вбесяваше.

Лий мина покрай малкото бюро за регистрации, което така и не бе видял да се използва от някого досега, и се отправи към кухнята. Какво ли готвеше Бап за вечеря?

Преди да влезе в стаята, той се поколеба за момент. Тим Бап беше на обичайното си място — стоеше до голямата печка, псуваше и бъркаше в големия казан нещо, което миришеше на ирландско задушено. Мисис Болтуит също бе тук — седеше до масата и плетеше нещо от кафяво-зелена прежда. Лий реши, че това е шал или някакъв дълъг тесен пуловер.

Край масата седеше и едно момиче.

То бе много слабо, почти анемично, с тъмни очи и доста голям нос. Бе облечено в светлосиня памучна рокля. Въпреки големия нос беше хубава жена. Имаше много бяла кожа.

— А, влизайте мистър Лий. — Мисис Болтуит го погледна и високомерно му кимна с глава. — Беатрис, запознай се с мистър Лий.

Момичето се обърна и широко отвори очи, сякаш бе видяла нещо много особено в него.

— Мистър Лий, това е Беатрис Морган, много добро момиче и моя близка приятелка.

— Приятно ми е, мадам — каза Лий.

— А, ето те и теб — провикна се Тим Бап. — Дошъл си заради задушното, нали? Така ти се пада. — Тим май не беше доволен от манджата си.

— Нищо му няма на яденето, Бап — каза мисис Болтуит и се обърна към Лий. — Очевидно мистър Бап никога преди не е чувал за черния пипер.

— Е, затова пък в моето задушено има в изобилие от него.

— Направо го изсипа вътре, без дори да ме попита.

„Неговото задушено“. Бап явно се пристрастяваше към готвенето.

Междувременно момичето зяпаше Лий и си мълчеше. Но когато той закачи карабината си на облегалката на един от столовете и седна, тя заговори:

— Аз... аз ви дължа големи благодарности, мистър Лий.

Той се вгледа в красивите ѝ кафяви очи. Изглеждаше искрена, но Лий не разбираше за какво говори.

— Да, госпожо?

Тя се изчерви като млада булка.

— Вие... Казаха ми, че вие сте този, който се би с мистър Слоусън.

Това пък какво трябваше да значи?

— Да, мадам? — повтори Лий.

— Ами, вие ме спасихте от... от...

Боже милостиви, та това бе малката курва, която ирландецът влачеше по пода. Не я беше познал веднага.

— Е, чак пък толкова — каза Лий. Момичето имаше толкова почтен вид, че той откри, че продължава да ѝ говори като на дама. —

Стават подобни неща, мис. Няма за какво да се безпокоите.

— Е, въпреки това съм ви много благодарна. — Тя му протегна ръка през масата. — Вие постъпихте много смело.

Лий стисна ръката ѝ. Чувстваше се като последен глупак. Дланта ѝ бе малка, нежна и хладна.

— Не мислете повече за това, мис... ааа, миличка... То е вече минало.

Том влезе в кухнята, но не седна. Отиде при печката и се облегна на стената, загледан в бъркация яденето Бап.

— Беатрис работи за Ребека Чейс вече почти цяла година — обясни мисис Болтуит. — А проституира от не повече от шест месеца.

— О, Ребека се държи много приятелски с мен — каза слабото момиче, без да сваля очи от Лий — погледът ѝ сякаш говореше: „Да, курва съм и това те изненадва, нали?“

— Може и да е приятелски настроена към теб, но не се грижи добре за момичетата си — каза мисис Болтуит. — Не изгони ли Сюзи Уилямс, когато тя се разболя от шарка? Ако някой си позволеше подобно нещо по мое време, щеше да загуби доброто си име най-малко за пет години напред.

Значи Лий я бе преценил правилно — мисис Болтуит е била проститутка, преди да стане съдържателка на хотел. Но по-важното бе, че тя някак усещаше или дори знаеше, че и Лий е работил в този бизнес — иначе нямаше да е толкова откровена пред него.

Слабото момиче все още го гледаше със същия странно придизвикателен поглед, в който се четеше очакване на неизбежната присъда над занаята ѝ и предишния живот на мисис Болтуит.

Няколко години Лий бе държал публичен дом в Додж Сити, но никога не си бе въобразявал, че знае какво става в главата на една проститутка или изобщо в главите на жените.

Понякога те ставаха курви така, както мъжете работеха заради насъщния и покрива над главата. Но когато този проблем се разрешеше по някакъв начин, причините за упражняването на подобна професия се усложняваха. Някои жени го правеха, защото мразеха бащите си или даже самите себе си. Но Лий познаваше и такива, които проституираха, просто защото харесваха този начин на живот — вълнението, постоянната промяна, свободните разговори и държание, каквито почтенните жени не можеха да си позволят никога. Пък и

чукането — не можеше да си изкриви душата и да не си признае, че на много от тях то им доставяше не по-малко удоволствие, отколкото на мъжете.

— Бий^[1] ли те наричат? — усмихнато попита Лий момичето.

Тя отново се изчерви. Беше срамежлива малка курва.

— Не, казват ми Беатрис. У дома ме наричаха Бий.

Бий. Съпругата на Джеймс се казваше така. Лий ги бе срещнал веднъж в Ню Орлеънз. Джеси Джеймс бе тих човечец с големи ръце на фермер. Нищо особено. Франк Джеймс бе направил впечатление на Лий като по-умния от двамата брата. А Бий Джеймс бе малка сладка женичка. Много спретната. Веднъж вечеряха в Гарви Хаус след състезанието по стрелба и Джес каза:

— Съливан остарява.

В Луизиана семейство Джеймс се представяше за мистър и мисис Мартин. Док Портъс бе завела Лий на този обяд — като изненада. Такава си беше. Пък и обядът си го биваше.

— Бий е хубаво име — каза Лий на момичето.

— Ами — обади се Бап откъм печката — лютивото задушено е готово за ядене — по-готово от това няма да стане.

Мисис Болтуит бе права — задушеното си беше много добро и черният пипер бе точно колкото трябва.

Бап сервира за четирима. Въпреки че мисис Болтуит го покани да седне при тях на масата, Том Кук предпочете да си изяде чинията прав до стената. Лий си сипа два пъти.

После дойде време и другите гости да се нахранят.

— Същата стая ли ще искате, мистър Лий? — попита мисис Болтуит. Явно Лий й бе станал любимец по известни само на нея причини. Том Кук беше поканен да си почине заедно с Бап.

След като свършиха със задушеното и ябълковия пай, те почистиха масата за останалите посетители. Лий реши да покани Беатрис Морган на разходка. Вече се бе смрачило, така че никой не би забелязал, че такъв уважаван собственик на ранчо като него се разхожда по улиците с една проститутка.

Бе много хубава вечер, почти толкова светла, че Лий би могъл да се върне в ранчото си, дори и през нощта. Момичето познаваше града по-добре от него, така че я остави да го води по тесните странични улици към покрайнините.

Тя нямаше какво да каже, затова говореше повече Лий. Беше доста приятно. Отдавна не се беше разхождал на лунна светлина с момиче. Дори се изненада колко добре се чувства.

— Значи сте в Крий от една година, мис Морган?

— Горедолу — отговори тя.

— Хубаво място е тая долина — толкова е зелено наоколо, пък и планините са много красиви. Обаче сигурно доста застудява през зимата.

— Да, така е наистина.

Лий забеляза, че тя не знае как да се държи с него, и затова е толкова срамежлива, колкото би било всяко почтено момиче в същото положение. Той спря, хвана слабата ѝ ръка и я обърна към себе си.

— Виж, мис Морган, хич не ми пука, че си курва. И това е работа като всяка друга — по-добра от някои неща, дето съм правил и по-лоша от други. За мен тя не те прави нито по-малко, нито повече привлекателна. — Тъмните ѝ очи не се виждаха добре на лунната светлина, така че Лий не би могъл да каже какви мисли минаваха през главата ѝ. — Така че не се стягай толкова пред мен. Няма да ти сторя нищо лошо.

— Добре... Лий.

— Да, наричай ме Лий, а аз ще ти викам Бий.

Тя се усмихна и когато той я хвана за ръката, не я изтегли обратно. Известно време се разхождаха така. Лий чуваше ромона на реката някъде близо до тях. Подухваше студен ветрец. Лий усети, че момичето потрепва.

— Студено ли ти е, Бий?

Тя поклати глава и те мълчаливо продължиха.

— Знаеш ли — каза тя изведнъж, — помощник-шерифът Фипс преби един човек снощи.

— Така ли?

— Да — тя се поколеба. — Беше един дървар, казва се Бойд. Фипс направо го скапа от бой. Сара била долу. Сара ми е приятелка и ги видяла.

— Ами — каза Лий. — Да се грижиш за реда не е лесна работа. — Не му беше ясно какво я притесняваше — сигурно не за пръв път ѝ се случваше да види проява на грубост в „Аркадия“.

Тя го погледна.

— Сара каза, че, според нея, Фипс е искал да го убие. Опитвал се да го накара да си извади пистолета, за да оправдае убийството след това.

— Разбирам. — Наистина вече му бе ясно. Фипс очевидно бе счел, че трябва да защити репутацията си на безпощаден стрелец в Крий. Лош късмет за Бойд. Мъж като Фипс би се справил за отрицателно време Дори с някой здравеняк — щеше да го направи на парчета, преди онзи да има време дори да мигне два пъти.

Това миришеше на нови проблеми. Нямаше да се Размине току-така, ако Фипс смяташе, че Лий е накърнил славата му. Каква щуротия.

— Помощник-шерифът е... много темпераментен човек — каза тя.

„Темпераментен“ — каква сложна дума. Курвите не говореха така. Беатрис Морган явно не бе възпитавана, за да остане проститутка.

— Сигурно е такъв... — отговори Лий. Малката глупачка се страхуваше за него. Той се почувства неудобно. Разходката на лунна светлина вече не му бе така приятна.

Това нейно безпокойство беше прекалено лично. Лий не обичаше да го пришпорват разни момиченца, които се мислят за повече от това, което са.

По дяволите, та той дори не познаваше добре малката курва!

— Да се връщаме — каза той. Не й проговори повече, докато се върнаха в хотела на мисис Болтуит.

На прага на кухнята тя му протегна ръка.

— Трябва да се връщам на работа. — Беатрис усети колко странно прозвуча това и отново се изчерви. — Довиждане, мистър Лий. И още веднъж благодаря, че ме защитихте. — Тя разбираше, че Лий се бе обидил за нещо, но не знаеше за какво точно.

— Сбогом — отговори той и влезе вътре.

Мисис Болтуит и Тим Бап седяха до масата и пушеха. Когато се появи Лий, мисис Болтуит го изгледа с характерния изпитателен поглед на старите сводници.

— Чаша кафе, мистър Лий? — попита тя.

— Не — отрязва я той. — Лягам си. — Дъртата вещица се опитваше да му пробута една курва с голям нос. Каква чест!

Събуди се преди изгрев слънце. Слезе с багажа си долу и завари Бап да разпалва печката.

— Кафето ще се позабави — каза Бап. — Много е рано за проклетата закуска.

— Няма да ям — отговори Лий. — Том станал ли е?

— Аха, буден е. Цепи дърва навън.

Лий отиде до вратата.

— Тим, аз вероятно няма да идвам в града скоро. Като свършиш с обучението си, просто ела в ранчото. Ще те чакам след около седмица-две.

Бап погледна Лий, пригответи се да каже нещо, но се отказа. Вместо това въздъхна.

— Ами такова... тези пайове... просто не знам. Задушеното е друго нещо... Бая време ще ми трябва да се науча да ги приготвям.

— Една седмица, Бап — каза Лий и излезе.

Час по-късно Лий и Том Кук бяха вече извън града. Огненият диск на слънцето бързо се издигаше над хоризонта на изток и въпреки че бе още рано, бе толкова горещо, че росата по тревата се изпаряваше и образуваше над земята лека мъгла. Беше чудесен ден. Лий се обърна, за да провери дали чувалите върху конете са добре завързани. Зад него Том Кук караше каруцата с провизиите. Кимбъл се оказа прав. Тази планинска местност не бе подходяща за подобен превоз.

Том Кук бе помолил да кара каруцата и тъй като това беше първото му желание, откакто бяха заедно, Лий не можа да му откаже. Добре се справяше. Явно и преди го бе правил, не личеше да е новак.

Щеше да е чудесно да си е пак в ранчото. Извън този скапан град. Убийци и леки жени — това бяха удоволствията, които градовете можеха да предложат. Бе се държал като идиот с онова момиче. Тя просто се опитваше да получи нещо повече от това, което можеше да ѝ предложи „Аркадия“. Не бе нейна вината, че Лий мислеше за друга жена — и винаги щеше да мисли. Пък може и изобщо да не бе това. Вероятно тя просто си беше едно добродушно, мило момиче.

Денят наистина бе прекрасен. Върховете на планината се виждаха толкова ясно, сякаш бяха на не повече от една миля. Покрити с блестящ лед и сняг, те приличаха на зъбите на огромен трион. До реката пътуването им мина гладко. Когато я пресичаха обаче, задното дясно колело на каруцата се заклеци между два камъка.

Вече беше почти обяд. Горещината бе непоносима и след като завърза конете на брега, Лий с удоволствие събу ботушите си и нагази в хладната вода, за да помогне на Том Кук да освободи каруцата. А това се оказа доста трудна работа. Трябваше или да успеят някак си да я повдигнат на достатъчна височина, та да могат да измъкнат колелото, или да разтоварят целия багаж, за да намалят тежестта. А ако свалиха всичко, храната в чувалите щеше да се намокри и да се развали.

Затова те напрегнаха всичките си сили, когато подложили гърбове под каруцата се опитаха да я повдигнат. Пробваха няколко пъти, но без успех — проклетото колело не мърдаше. Том Кук се изправи и докосна Лий по ръката.

— Някой идва — изправил глава, той напрегнато се слушваше.

Лий също успя да отдели шума от тропота на копита от ромона на течащата вода.

Някой викаше.

Двамата с Том Кук зарязаха каруцата и прецапаха до конете си.

Тъкмо бяха извадили пушките си, когато видяха един ездач да препуска побрега към тях.

Бе Оул Сандбърг. По лицето му се стичаше кръв.

Той спря жребеца си и завика отново:

— Мистър Лий. Откраднаха ви конете, мистър Лий. Завлякоха ги в гората. Джейк тръгна след тях. Момчето ми е по петите на тия копелета.

[1] пчеличка — англ. — Б. пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Няма нищо по-опасно от това да предизвикаш един истински мъж.

Лий и Том Кук отново подложиха рамене под каруцата и, напрегнали всичките си сили, я повдигнаха. Тя се наклони встрани и колелото бавно се измъкна измежду камъните. Заедно я избутаха и Том Кук се метна на седалката, хвана поводите и я закара през плитчините до брега.

Лий изгича след него, намери ботушите си и седна, за да ги обуе.

— Как се случи това, Оул?

Сандбърг скочи от уморения си кон.

— Бяхме откарали конете до боровата горичка на хълма, за да ги пуснем да попасат по западния склон, когато онези копелета изведнъж ни нападнаха, мистър Лий. Бяха трима или четирима.

Издълженото му лице бе почервенияло от гняв. Той посегна да пипне кървавата бразда върху бузата си.

— Ако не беше това, щяхме да се оправим с тях. Просто се свлякох в безсъзнание от коня си. Джейк помислил, че съм убит. Докато дойда на себе си, онези разбойници бяха офейкали.

— И казваш, Джейк е след тях? — Лий възседна коня си.

— Точно така. Момчето ми ще успее да ги забави, можете да разчитате на него.

Лий не бе изненадан. Беше очаквал неприятности да връхлетят ранчото му. Пък и него самия.

И те не закъсняха. Първо Слоусън. Сега това бяха или приятелчетата на убития, или Ащън, който бе решил да му покаже кои е истинският господар на реката.

Е, който и да бе, щеше да си плати.

При това много. Ако трябваше да се бие, за да го оставят на мира, тогава добре — на война, като на война.

— Слушайте ме внимателно — каза Лий на Сандбърг и Том Кук — и правете каквото ви казвам. Откарайте каруцата в храстите,

развържете конете и ги пуснете да пасат. После заведете и другите коне там, разтоварете ги и ги оседлайте. Оул, твоят жребец е уморен, смени го с един от отпочиналите.

Сандбърг отвори уста, за да спори, но погледна Лий и се отказа. Том Кук вече бе насочил каруцата към ниските върби край реката.

— След това ме последвайте възможно най-бързо — продължи Лий. — Аз тръгвам към водопадите в дефилето. Ако смятат да откарат животните ми извън долината, ще трябва да минат оттам.

Оул Сандбърг отново не каза нищо. Дори не попита Лий защо не ги изчака, за да вървят заедно. Мислеше си за своя Джейк, останал сам там, горе.

Лий мълчаливо обърна коня си, смушка го силно в хълбоците и препусна по полегатия склон нагоре към ранчото. Жребецът кипеше от енергия, която Лий усети, докато се изкачваха в галоп по стръмния хълм. Но скоро щеше да се наложи да поотпусне поводите — чакаше ги дълъг път.

Мислеше си за Джейк Сандбърг. Толкова приличаше на баща си, че човек би ги взел за близнаци. Само дето Джейк все още имаше коса. Бе само на петнадесет, сам в планината с няколко мъже, които биха могли да го убият, преди той да разбере какво става. Опитваше се да спаси конете на Лий.

Лий се молеше момчето да е успяло да ги забави и се надяваше да е още живо.

Посегна назад, за да се увери, че петдесеткалибровият „Шарпс“ още виси в калъфа, окачен на седлото. Знаеше, че при такова лудо препускане е възможно да загубиш оръжието си. Кимбъл му бе взел добри пари за пушката, като към нея бе прибавил и сто патрона. Май щеше да ги използва още преди да се смрачи.

Мина край една малка горичка и леко намали хода на коня си, докато прекосяваха някакво диво, обрасло с висока трева, пасище.

Все още бе далеч.

Оул и Том Кук би трябвало вече да препускат след него.

Имаше само един начин Джейк да задържи нападателите: при водопадите. Ако успееше да пресрещне конекрадците и ги нападне при бродата, би могъл да им попречи да минат от другата страна. Щеше да им се наложи да прекосят реката под прицела на Джейк, а това бе достатъчно трудно и без да трябва да се грижат за откраднатите коне.

Дано Джейк да се бе сетил!

И дано да бе пристигнал на мястото преди тях. Лий отново смушка коня в галоп. Трябваше да стигне там преди мръкване или да се прости с мисълта за фермата.

Пристигна около половин час по-рано. Дърветата вече хвърляха дълги сенки, когато Лий излезе от боровата горичка точно под водопада на Райфъл Ривър.

Водата се пенеше шумно край Лий, докато той яздеше на запад, откъдето се чуваше бученето на водопада. Изправен в стремената, стиснал пушката си в Ръка, оглеждаше потъналите в мек сумрак поляни край брега.

Нищо.

Никаква следа.

За секунда Лий усети как го свива стомахът. Беше действал като последен глупак. Конекрадците сигурно се бяха върнали назад, бяха прекосили долината и вероятно вече бяха стигнали до дърварския лагер, вместо да рискуват да минат по най-прекия път.

Тогава Лий ги видя.

Първо забеляза апалузките коне. Едрият жребец се заплете в някакви храсти. Докато се опитваше да се освободи от внезапния капан, кобилите и малките кончета нервно обикаляха около него. Животното можеше да изгуби търпение и да се осакати в стремежа си да се измъкне от клоните.

После Лий видя и мъжете. Бяха двама. Лежаха прикрити зад дънера на едно дърво с насочени към водопадите пушки „Уинчестър“.

Джейк Сандбърг ги бе довел до тук.

Лий спря коня си и леко скочи от седлото, стиснал своя „Шарпс“ в ръка. Докато правеше това, чу изстрел, след него втори. Момчето явно бе сред скалите отсреща.

Конекрадците отвърнаха на стрелбата. Не бързаха. Междувременно Лий пусна поводите на коня и се запромушва внимателно между разпръснатите наоколо брези.

А другият или другите? Къде се криеха те?

Сигурно бяха по-нависоко, над водопадите — опитваха се да изненадат момчето в гръб.

Това бе възможно. Реката там бе бърза, но плитка. Стръмен, скалист терен. Прекалено стръмен за коне, но не и за хора.

Лий се надяваше, че и Джейк се е сетил за това.

Вече почти бе излязъл от гората. Виждаше двамата мъже съвсем ясно. Те се смееха, докато презареждаха огъжия си. Изобщо не изглеждаха притеснени. Пък и защо да бъдат? Сигурно мислеха, че са убили Оул и сега смятаха, че от другата страна на реката ги дебне само един мъж.

При това приятелчетата им със сигурност вече се приближаваха към него, за да го убият.

Нямаше време да чака Оул и Том Кук.

Лий коленичи до дървото и вдигна карабината си, готов за стрелба. Трябваше да уцели мишена на триста и петдесет ярда. Голямо разстояние за повечето пушки, но не и за неговия „Шарпс“.

Той нагоди мерника си на триста и петдесет, после опря оръжието в рамото си. Взе ги на мушка, като се целеше ниско в гърба на ио-близкостоящия — слаб мъж в избелели дънки. Тъкмо се смееше на нещо, което приятелят му бе казал току-що.

Лий пое въздух, леко издиша и натисна спусъка.

Пушката даде силен откат. Все едно го бяха ударили с юмрук при кръчмарски бой. Лий се претърколи на дясно, за да излезе от пушека, презареди и се опря на лакът, за да стреля отново.

Слабият мъж все още лежеше до дънера. Другият отговори на стрелбата. Лий видя как от цевта на „Уинчестъра“ излезе огън. После пак. Човекът се оправяше добре с оръжието. Тъкмо когато Лий се приготви отново да стреля, мъжът скочи и се скри от другата страна на дебелия дънер. Лий вече се бе прицелил, но в последния момент се отказа.

Секунда по-късно бледото лице на конекрадеца се показва над падналото дърво. Видя се и цевта на „Уинчестъра“. Без да бърза, той стреля два пъти. Куршумите минаха на сантиметри от целта. Явно разстоянието бе твърде голямо за неговата карабина.

Лий опря цевта на пушката си по-здраво и се прицели в бялото петно, което представляваше едва подаващото се над грапавия дънер лице на мъжа.

Този път Лий бе готов за удара при отката.

Когато димът се разпръсна, мъжът бе изчезнал. Не се виждаше нито лицето, нито пушката му.

Може и да не го бе уцелил. Вероятно човекът просто бе залегнал и сега чакаше Лий да излезе на открито.

Нямаше време за дълги разсъждения.

Лий презареди пушката си, изправи се на крака и тръгна през високата трева към поваления дънер. Това бяха най-дългите триста и петдесет ярда в живота му.

Не изпускаше дънера от погледа си, готов да стреля и да залегне, ако мъжът откриеше огън. Лий бе много доволен, че е бил твърде млад, за да участва във войната. Сигурно войниците са вършели точно това вървели са през полето, без да знаят дали няма да ги посрещне вражески патрон.

Докато прекоси поляната, Лий вече се бе изпотил. Мъжът, по когото бе стрелял първо, беше мъртъв. Петдесет калибровият патрон го бе уцелил право в гръбнака.

Изад дънера не долиташе нито звук.

Лий сложи пръст на спусъка и заобиколи дънера.

И другият бе мъртъв като приятелчето си. Куршумът го бе уцелил в челото и бе пръснал мозъка му. Скалпът му липсваше. Сякаш някой бе излял кофа червена боя върху черепа му.

Не беше приятна гледка. Лий мразеше боя с пушки. Първо, той не умееше да си служи много добре с това оръжие и второ, дори когато успееше да спечели схватката, не се чувстваше като победител. Някак си му се струваше, че е проява на малодушие да стреляш отдалече по човек, чиито очи не можеш да видиш, сякаш това е бик или елен.

После той чу нещо. Приличаше на кръсък на ловуващ ястреб.

Някой изпищя.

Лий презареди пушката си, докато тичаше с цялата бързина, на която бе способен, към брега на реката. Прескочи падналото дърво, вряза се право в оплетения гъсталак и дори не се извърна да вземе шапката си, закачила се в един храст. Когато доближи водата, той чу вика отново.

Беше Джейк Сандбърг.

Лий тръгна през брода. Вдигаше високо крака над пенещите се бързеи, около него хвърчаха пръски вода, от време на време се подхлъзваше или прескачаше от камък на камък.

Първият куршум дойде, когато почти бе преполовил реката. Пистолетен изстрел. Не го улучи. Приведен, той продължи да тича,

борейки се с водното течение в плитчината. Вторият куршум мина по-близо — Лий чу свистенето на въздуха край ухото си. Размина му се на косъм.

Стигна брега и се изкачи по него, като с едната си ръка държеше пушката, а с другата се хващаше за тръстиките и клоните на надвисналите над водата върби.

Третият куршум откърти малко от кората на дървото точно до главата му. Добър изстрел.

Но не достатъчно точен.

Лий усети, че го обзема добре познатото чувство на спокойствие — сякаш се движеше много бавно, но все пак по-бързо от забавените движения на хората около него. В такива моменти всичко му изглеждаше съвсем ясно и отчетливо. Сякаш можеше да вижда на мили разстояние. Всичко се случваше извънредно бавно.

Той се втурна през гъсталака и когато стигна първата от големите скали, които ограждаха реката, започна да се катери по нея. Зад него, надругия бряг, някой стреляше. Гърмежите, заглушавани от шума на водата стигаха до Лий съвсем слабо. Сандбърг и Том Кук бяха пристигнали. Както и да е — нямаше нужда от тях сега.

Лий стигна широка издатина, изкачи се върху нея и видя, че от там има път към върха на скалното образувание. Обраслите в храсти струпани камъни приличаха на останки от някакъв древен град. Потъналият в сенки връх беше съвсем близо.

Наведе се и остави пушката на земята. Тук, горе, не можеше да се стреля надалече.

Нямаше нужда да губи време, за да извади колта си. Тръгна нагоре по издатината към сенките на скалистия връх.

Лий спря и се послуша. Не се чуваше нищо друго, освен клокочещата в ниското река и шума, който издаваха някакви подскачащи катерички. После чу човешки стъпки върху камъните малко над него. Някои хвърли дълга сянка върху пътеката в скалите. Един висок мъж с цилиндър и дълго бяло палто се показва на открито. Усмиваше се, сякаш му бе много приятно да го види. Държеше руски модел „Смит и Уесън“.

— Неканен гостенин... — извика той, без да престава да се хили. Беше хубав мъж с големи кавалерийски мустаци. — Страхувам се, че...

Лий стреля два пъти, целейки се малко над колана му.

Лицето на мъжа изведнъж стана много неприятно. То изразяваше изненада и унижение от това, че се е оставил да бъде убит толкова бързо и от такова разстояние, без дори да успее да довърши мисълта си, без дори нито веднъж да стреля. Изглеждаше така, като че ли всичко е една голяма грешка и сега трябва да започнат отначало, за да може този път да свърши цялата работа както трябва.

Дошлите един след друг куршуми го бяха блъснали назад със сила, равна на силата на бик, и той не успя да запази равновесие. Падна отвъд скалата, но в последния миг успя да се вкопчи в нея с едната си ръка. Опитваше се да се изтегли нагоре, като заедно с това се прицели в Лий.

Но отново закъсня. Бе твърде бавен.

Лий го простреля още веднъж, този път в горната част на гърдите, право в сърцето. Шапката на мъжа падна от главата му и той се свлече назад върху камъните, мятайки с ръце и крака като плувец, който отчаяно се опитва да избяга от смъртта си.

Лий изтича край него, мина през нещо като естествена каменна арка и видя Джейк Сандбърг да лежи на земята, проснат на слънцето.

Гърлото му бе прерязано.

Главата на още един мъж се показва над скалата вляво от Лий. Гледаше в другата посока.

— Хей Том — извика той — какво...?

Мъжът чу стъпките на Лий и бързо извърна глава към него, широко отворил очи от изненада. В дясната си ръка държеше дългоцевна 45-калиброва пушка, но докато се извърти и прицели в Лий, щеше да мине доста време. Прекалено дълго време.

Каубоят бе над четиридесетте — твърде старичък за тая работа. Имаше малко коремче и къси криви крака...

— О, Боже! — извика той. — Моля ви господине, не ме убивайте!

Пусна пушката си и тя изтрака върху камъните. Човекът гледаше Лий, без да мига, сякаш, ако дори и за миг затвореше очи, Лий щеше да го застреля.

— Моля, моля ви... — хленчеше той — не правете това... не правете това! — не успя да каже нищо повече.

Лий чу шум от приближаващи се стъпки. Секунда по-късно Том Кук и Оул Сандбърг, всеки стиснал пушката си в ръка, тичешком преминаха през каменната арка.

Когато Сандбърг видя момчето си да лежи в локва яркочервена кръв, побесня.

Решиха да обесят дебеличкия каубой на една върба край реката.

— Няма да ви се размине току-така — заплаши ги мъжът, когато Том Кук премина от другата страна на реката и се върна със ласото, което им бе нужно за бесилката. — Няма да ви се размине толкова лесно — лицето му бе червено и обляно от сълзи. — Мистър Ащън ще ви накара да съжбялявате, ако сторите това с мен...

— Скапан лъжец! Ти си един от приятелчетата на Мики Слоусън, знам те аз — кресна му Том Кук.

— Сега работя за мистър Ащън, мръсен червен негър — каубоят се бе вторачил в примката, която Том държеше. — Не смейте да ми слагате това! — Носът му течеше като на разплакано дете. Огледа се, сякаш за момент бе забравил какво става с него, — Не бих искал да съм на ваше място, мистър — каза той на Лий. — Не и за всичките пари на тоя свят. Онзи, дето го застреляхте ей там, беше Том Смол. Бог да ви е на помощ, когато брат му научи.

Лий не бе много изненадан. Човекът с цилиндъра не приличаше на прост кравар. Значи това бе братът на Джордж Смол. Явно каубоят имаше предвид именно него. Това означаваше още неприятности.

— Бог да ви е на помощ, само това мога да кажа — повтори каубоят.

Том Кук вече бе направил възела.

— Не-аз убих това момче. През целия си живот не съм убил никой.

Лий взе въжето, прехвърли края му през един дебел клон и отиде да нахлузи примката на врата на каубоя.

— И на конете не съм сторил нищо лошо. Много хубави животни, рядко съм виждал такива. Чудесни коне! Никога не бих ги наранил. Грижех се за тях, като за собствени...

Лий отстъпи от него, хвана свободния край на ласото и го нави около китката си.

— Няма да направите това! — промълви каубоят. Бе спрял да плаче и сега гледаше Лий право в очите, като мъж — мъж. — Само ме

плашите. Не можете да ме убиете.

Лий заби пети в калния бряг, пригответи се и с всичка сила дръпна въжето.

Сандбърг извика нещо, вкопчи се в ласото и задърпа заедно с Лий. Том Кук също подложи рамо под въжето и присъедини усилията си към тях.

Издигнат над земята, каубоят се заклати във въздуха. Не ги изпускаше из очи. Изглеждаше така, сякаш всичко бе някаква шега, сякаш нямаше нищо по-нормално от това да виси така, само на няколко фута от земята.

Опита се да вдиша и не успя. Лицето му стана аленочервено. Той зарита във въздуха, люлеейки се кръгообразно на въжето. След малко спря да рита и остана да виси неподвижно, загледан нагоре в короната на върбата. Спуканите кръвоносни съдове караха очите му да изглеждат огненочервени.

Тримата вече не теглеха. Том Кук бе завързал другия край на въжето за едно дърво и сега те просто стояха и гледаха.

За момент каубоят остана да виси, без да мърда, но после се замаята отново, този път по-бавно — само вдигаше колена нагоре към гърдите си, а цосле с рязко движение спускаше краката си надолу един след друг. Правеше това бавно, като леко се полюляваше на въжето.

После обесеният спря да се движи. Замириса на човешки изпразнения. На дъното на панталоните му се появи черно петно.

— Това е краят на кучия му син — каза Сандбърг. — Усещате ли какво е направил в гащите си?

— Добре... — каза Лий. Чувстваше се уморен от цялата работа. — Хайде да погребем сина ти, Оул.

Никой не проговори, докато копаеха дупка за тялото на Джейк на западния бряг на Райфъл Ривър. Използуваха джобните си ножове и една разцепена по дължина пръчка. Гробът, в който щяха да положат увитото в одеяло момче, бе далеч от обесения каубой.

Оул взе сина си на ръце и го спусна в дупката, без да позволи на някой да му помогне. После взе манерката, която висеше окачена на седлото на коня му, напълни я с речна вода и я остави до момчето.

Лий не знаеше дали това е част от лутерански религиозен обряд, или пък просто Оул бе превъртял от мъка. Том Кук обаче явно не виждаше в действията му нищо странно.

— О, боже... — изплака Сандбърг. — Боже милостиви.

Не можеше да намери думи. Просто стоеше и безмълвно се взираше в увитото в одеяло тяло на момчето.

— Добре Оул — каза Лий. — Сега отиди и доведи конете. Ние ще се погрижим за всичко тук — той хвана Сандбърг за ръката и леко го побутна. — Върви ти казвам!

Сандбърг се обърна и навел глава като дълбоко замислен човек, се отправи да изпълни нареждането.

„Знам за какво си мислиш, бедни ми приятелю“, каза си наум Лий, докато го гледаше как се отдалечава. Същото си бе мислил и Лий, когато убиха Розали, както вероятно и Том Кук след смъртта на майка си. Сега вече те бяха сами, съвсем сами на този свят.

Лий и Том Кук запълниха с пръст гроба, после донесоха камъни от брега, за да го покрият така, че койотите и вълците да не могат да изровят момчето. Натрупаха хубава купчина.

— А какво ще правим с тях? — попита Том и посочи в другия край на реката.

— Нищо. Нека изгният така — Лий се обърна и тръгна към поляната, където Оул Сандбърг ги чакаше с конете. Бе освободил жребеца и сега Шокаан се разхождаше напред-назад по тревата, като от време на време побутваше с муцуна кобилите. При всяко движение петнистата му кожа играеше върху мускулестото тяло.

„Каква хубава гледка, помисли си Лий. Ето поне едно същество в тези планини, което не се чувства нещастно.“

— Да яхваме конете и да тръгваме — каза той. — Искам да съм вкъщи, преди да се мръкне.

Беше приятна привечер.

Лий яздеше малко напред, следван от Том Кук и Сандбърг, които се оправяха с товарните коне.

Лий се обърна да провери кончетата — конекрадците сигурно ги бяха преуморили от бързане. Но те бяха съвсем жизнени, пълни с енергия като майски бръмбари. Втурваха се напред във весела гонитба, после се връщаха назад при кобилите, за да наврат муцунки в коремите им, и после отново препускаха пред тях, улисани в играта си.

Лий видя, как една малка кобилка догони жребче, родено само месец преди нея. Толкова бе бърза и хубава. Реши да я кръсти Светулка.

Когато стигнаха до основата на източния хълм, вече бе почти напълно тъмно. Сандбърг и Том Кук развързаха конете и ги оставиха да се разпръснат по поляните пред сградите на ранчото.

Сандбърг мълчаливо препусна към къщата, а Том Кук отиде при Лий, за да види дали има други заповеди.

— За днес свършихме — каза Лий. — Върви и яж нещо. Опитай се да накараш и Сандбърг да хапне нещо.

Том Кук кимна и се обърна, за да препусне към къщата. Лий извика след него:

— Как се казваше стария каубой?

— Чарли.

— Чарли кой?

Младият индианец сви рамене и си тръгна.

— Е — каза сърдито Лий, — както и да е, бих убил всеки, който посегне на моя собственост.

ОСМА ГЛАВА

През следващата седмица правиха огради около пасищата. Работиха от тъмно до тъмно. Тежкия труд им помогна да понесат болката от смъртта на Джейк.

В началото на седмицата Оул Сандбърг не говореше с никого. Но дървата трябваше да бъдат нацепени и отнесени до поляните, коловите — здраво забити в земята, а напречните греди — заковани хоризонтално на равно разстояние една от друга, така че накрая Оул започна да се отпуска, мъката му се поутоля и той отново заговори с Лий и Том. В края на седмицата вече можеше да споменава името на Джейк и да разказва на другите какво смело момче е бил синът му, как още петгодишен е можел да язди и колко умело е вкарвал животните в оградените за тях пасища.

Тази седмица се бе оказала добра за тях. Нямаха проблеми с провизиите. В деня след престрелката Том Кук отиде да докара каруцата. Намери я там, където я бяха оставили. Конете си бяха също на мястото. Доста неспокойни от дългото чакане, те се дърпаха напред в пряга си, за да достигнат свежата трева.

Оказа се обаче, че закупените пирони не са достатъчни, и когато в края на седмицата Лий изпрати Оул до града за още, той му даде и една бележка за помощник-шерифа.

В няколко реда Лий обясняваше на Фибс какво се бе случило, като не пропусна да спомене двете имена, които знаеше — Чарли и Том Смол.

Лий бе мислил доста за Джордж Смол през тази седмица. Ако каубоят говореше истината, то това трябва да беше по-големият брат на Том. Вече трябва да бе доста стар. Доколкото Лий си спомняше, Джордж Смол се бе подвизавал по мисурската граница в годините преди войната, което означаваше, че сега той трябва да бе прехвърлил петдесетте. Навремето всяваше ужас с бързината си, но сега сигурно вече не бе толкова добър. Но вероятно компенсираше с хитростта на големия си опит.

Имаше вероятност изобщо да не му пука какво е станало с малкото му братче. Но можеше и да го вземе навътре.

Ащън със сигурност щеше да се погрижи да го информира за случилото се, когато разбере от Фибс, че хората му са мъртви.

В деня, когато Оул Сандбърг отиде до града, Лий реши да се разходи до източния хълм, за да разгледа границата си с Фишхук.

Ако Ащън си търсеше белята до такава степен, че да изпрати хора да откраднат конете му, добре бе Лии да познава граничните земи между двете имения.

На тръгване Лий взе малко еленско месо и напълни джоба си с бисквити. Скоро трябваше да си набавят още месо. След като прехвърли хълма и препусна надолу през горичката, Лий спря коня си под няколко брези, скочи от седлото, завърза поводите и седна на земята с гръб, опрян в дънера на едно дърво, за да похапне от скромния си обяд.

Еленското бе жилаво, но вкусно, с особения суров и остър вкус на дивото месо. Лий бе взел само една щипка сол, но пък бисквитите бяха достатъчно солени. Не трябваше да забрави да купи сирене при следващото си ходене до Крий. По дяволите, защо да не вземе цяла десетпаундова пита кашкавал от онези, дето залепват за небцето, преди да ги глътнеш.

Устата му бе пълна с бисквитите, когато, обхождайки с поглед неравния терен на ширналата се пред него земя, Лий забеляза конника.

Мъжът бе облечен в карирана риза и яздеше хубава дребна червенокафява кобила, фигурата му ту се показваше, ту се скриваше в шубрака долу по пътеката, водеща към мястото, където седеше Лий. Дори и да познаваше съседите си, от такова голямо разстояние той не би могъл да каже кой е неканеният гостенин.

Ездачът явно бе тръгнал към земите на ранчото Ривър. При това внимаваше да не го забележат.

Лий отпи голяма глътка вода от павурчето си, после се изправи и изтупа трохите от панталоните си. В момента мъжът не се виждаше, бе се загубил сред гъстите ели.

Лий развърза коня си, метна се на седлото и провери дайи пушката е на мястото си. Препусна надясно, за да посрещне непознатия в края на гората.

Отпусна поводите до лек тръс — нямаше защо да бърза. Мъжът трябваше да измине още доста път. Мина му през ума, че това може да е Джордж Смол, но бързо отхвърли тази мисъл. Непознатият трябва да бе млад човек — яздеше много леко и пъргаво.

Лий стигна в подножието на хълма. Не смяташе, че е бил забелязан досега, а и трябваше да си остане скрит от погледа на нахалника. Ами ако не беше решил да огледа мястото точно този ден? Тогава ездачът щеше да стигне до къщата и да ги нападне, без те да подозират каквото и да било, докато не чуят стрелбата. Не беше лесно да се грижиш за ранчото само с трима помощници. Всъщност двама, като се има предвид смъртта на Джейк и не се броеше Тим Бап. Нямаше достатъчно хора, за да осигури кръгова отбрана на земите си.

Когато навлезе в гората, Лий се приведе напред, за да се предпази от клоните. Излезе на малка полянка, после отново се запромушва сред дърветата. Тук те растяха по-нарядко, така че Лий ускори хода на коня си. Понеже вятърът духаше от изток, неочакваният гостенин трудно би чул конския тропот.

Когато отново излезе на открито, Лий видя, че се намира на малко възвишение, точно срещу стръмния заден склон на хълма. Спря на място и претърси с поглед местността.

Не се виждаше нищо.

Тъкмо се бе приготвил да се спусне още по-надолу, когато забеляза някакво движение вляво от себе си. Кафявата кобила навлизаше в поредната горичка от скупчени дървета. Лий успя да зърне само част от синята риза и широкополата сламена шапка на ездача малко преди той отново да се скрие от погледа му.

Всичко вървеше според плана. Непознатият тъкмо бе навлязъл в гъсталак, където в следващите стотина ярда нямаше да има никаква видимост.

Така Лий щеше да има възможност да го хване жив. После нямаше да се налага да пише на Фипс за разни убити крадци, нямаше да трябва да беси никого — просто щеше да заведе мъжа в Бат или Хелена и да го изправи пред съда. Това може да накара Ащън да се поизпоти. Лий бе взел мерки да се установи толкова далече на север, че да не го познае никой. Нямаше много такива както Ребека Чейс, които да обикалят наоколо и само да чакат Лий да се появи в съда...

Той смушка коня си и навлезе в храсталака. Яздеше приведен ниско над седлото — така клоните можеха да шибат единствено шапката му.

Когато копитата на жребеца изчаткаха по естествената скална площадка около хълма, Лий спря. Наведе се напред над главата на коня, хвана го за муцуната и нежно започна да го успокоява. Жребецът мълниеносно се устреми към уплашената кобила, а Лий се наведе встрани от седлото, за да може да се вреже в ездача по-лесно.

Удари го достатъчно силно, за да го свали от коня. Вкопчени един в друг, двамата паднаха в храстите. Лий задържа мъжа с лявата си ръка — трябва да бе още момче, защото нямаше много сила, докато с дясната бръкна в ботуша си, за да измъкне ножа. Хлапе или не, непознатият риташе здраво, опитвайки да се освободи от нападателя си. Лий се сети за 38-калибровия пищов и отново се хвърли напред вече с ножа си в ръка. С цялото си тяло той притискаше противника си към земята, като се опитваше да го приклепти с колене. Младежът не можеше да помръдне. Лий хвана с пръсти косите му и издърпа главата назад, като опря ножа в гърлото му.

— А сега, малко копеленце...

Индия Ащън лежеше под него, смъртно бледа, с широко отворени, пълни с ужас, очи.

За секунда Лий остана наведен над нея, замръзнал, с ножа, все още опрян в гърлото ѝ! После той изрисува, претърколи се встрани, изправи се и върна ножа в ботуша си, без да я изпуска от поглед. Все още бледа от шока, Индия Ащън лежеше сред начупените клони. Сламената шапка бе паднала от главата ѝ и дългите златни къдри се бяха разпръснали като слънчеви лъчи в зеленината около раменете ѝ. Карираната мъжка риза се бе разкъсала на рамото, и се виждаше нежната, бледа като слонова кост, белота.

Изведнъж момичето се съвзе и се опита да седне, като продължаваше да гледа Лий.

— Как... как се осмелихте? Опитайте се да ме убиете!

Лий протегна ръка да ѝ помогне, но тя го удари и се изправи сама.

— Съжалявам, мис Ащън, не ви познах.

— Винаги ли нападате хората, които не познавате, мистър Лий?
— красивото ѝ аристократично лице бе порозовяло от гняв. Когато се

опита да оправи прическата си, Лий видя, че ръцете ѝ треперят. После тя уморено отупа полегалите с листа и клонки дънки, в които бе обута. Накрая придърпа разкъсаната риза върху голото рамо.

— Нападам само онези непознати, които се опитват да навлязат в земите ми през гората — отговори Лий. Знаеше, че и неговото лице е червено. Без съмнение, се бе проявил като последен глупак. Сега кавгата му с Ащън можеше да стане съвсем лична, ако той разбере как се е държал със сестра му. Лий изстина при мисълта, че можеше и да стреля още докато тя бе на такова разстояние, че той да не разбере с кого си има работа. Почувства се зле.

— Мисля, че сте един груб, невъзпитан глупак, мистър Лий! — тя се оглеждаше за кобилата си. — Освен това изплашихте Сали. Може даже и да сте я наранили.

— Ще ви я върна.

Индия Ащън беше не само много красива, но и смела. Повечето жени с нейното възпитание щяха или да изгубят съзнание, или да изпаднат в истерия, ако се окажат в подобна ситуация.

— Аз сама ще си я намеря, мистър Лий. Не ми трябва вашата помощ.

Лий се опита да я успокои.

— Чуйте, мис Ащън, имахме някои неприятности напоследък...

Студена като лед, тя се извърна и се наведе да си вземе шапката.

— Изобщо не ме интересуват вашите неприятности в Ривър Ранч, мистър Лий. А сега, ако доведете коня ми, смятам да си тръгвам. Но трябва да ви кажа, че хората тук не обичат мъже, които грубиянски нападат сами жени, дето не пречат на никого, а си вървят по пътя.

— А вие каква работа имахте насам, мис Ащън? — попита Лий. — Доста заобиколен път сте си избрали, в случай че сте решили да ми дойдете на гости.

— Не ви идвах на посещение — каза тя и отметна глава назад. — Търсех един приятел — момичето прехапа устни и се вторачи в храстите, където вероятно се криеше нейната кобила.

— Хайде, елате — каза Лий, — ще намерим коня ви. Не мисля, че му се е случило нещо. — Той я хвана за ръката.

С израз на отвращение тя погледна надолу и измъкна китката си.

— Бих предпочела да не ме докосвате, мистър Лий!

— Добре! — Лий стисна зъби, за да не избухне. Сам си бе виновен. Добре, че не я беше наранил. — Тогава просто ме следвайте. Сигурно кобилата ви е с моя жребец, а той обикновено не се отдалечава много.

Лий я изведе на поляната отвъд горичката и се заоглежда за конете.

— Може да са слезли малко по-надолу.

Като не получи отговор, той навлезе в гората и тръгна надолу по склона. Жребецът сигурно бе спрял да пасе някъде. Слизането беше доста трудно поради преплетените храсти, набраздената от проливни дъждове земя и разпръснатите навсякъде пънове на ударени от гръм дървета. Лий вървеше напред, без да се обръща, като не предложи помощта си на момичето дори когато тя се спъна в един повален дънер.

Цялата история беше много глупава. Как можа да я сбърка с мъж? Бе я виждал един пъти — би трябвало да може да я познае, дори и от такова разстояние. При това начинът, по който яздеше, му се бе сторил познат. Точно за това беше мислил малко преди да я нападне.

— Бихте ли вървели малко по-бавно?

Все още бе бясна. Може би се срамуваше, че се бе показала толкова уплашена, когато той я събори на земята. Сигурно бе решила, че е напълно луд...

Лий прекрачи дънера на един паднал бор и спря, за да я изчака. Сега тя не приличаше толкова на изискана дама — трудно можеше да изглежда такава, докато с мъка си пробиваше път през къпиновите храсти. Лий не за пръв път виждаше жена да носи панталони — така се обличаха понякога някои проститутки или пък грубите стари селянки. Но никога и една истинска дама... Е, тази случка може би щеше да я накара да се придържа към обичайните рокли и странично седло.

Когато прекрачи дънера, за да стигне при него, тя вече се задъхваше от умора. Наложил се да спре за момент, за да си поеме въздух.

— Казвате, че търсите някакъв свой приятел, така ли?

Тя го изгледа някак особено.

— Ами... да, точно така. Един наш гост. Преди няколко дена тръгна с няколко от нашите хора да докарат стадо животни. Вече

трябваше да са се върнали.

— Един мъж ли казвате?

Тя се изчерви.

— Да. Приятел на брат ми. Бизнеспартньор, ако толкова искате да знаете! — отново бе ядосана.

Лий се извърна. Не бе забелязал никого в околността. Изведнъж той спря. Нямаше причина да бъде толкова сигурен, че се е сетил за кого става дума, и при все това бе абсолютно убеден, че е прав.

— Как се казва този мъж?

Видя, че тонът и изражението му я изненадаха. Тя се изчерви отново.

— Името на джентълмена е Томас Смол.

Тя тръгна надолу по склона, но Лий протегна ръка, хвана я за лакътя и я накара да спре.

— Как смеете...

Сега Лий държеше вече и двете ѝ ръце.

— Том Смол ли казахте?

— Да... — озадъчена от изражението на лицето му, тя уплашено се взираше в него.

— Той знаеше ли нещо за вас, мис Ащън?

— Той... — лицето ѝ почервения, — Мистър Смол е... мой приятел.

Ама разбира се! Лий добре си спомняше високия, усмихнат красавец със страхотните кавалерийски мустаци: „Вие сте един нечакан гостенин“, му бе извикал той малко преди Лий да го убие.

— Сега ще си махнете ли ръцете...

— Той е мъртъв — каза Лий.

За момент изглеждаше, че не го е чула, че не разбира какво ѝ се казва.

— Пуснете ме, по дяволите! Какво имате предвид? — очите ѝ се разшириха. Гласът ѝ трепереше.

— Казах, че приятелят ви е мъртъв — ако бе обичала мръсното копеле, толкова по-зле за нея.

Изведнъж тялото ѝ натеза в ръцете му и Индия Ащън почти падна на колене.

— Не, не, не! — заповтаря бързо тя. — Вие грешите... Грешите. — Внезапно момичето се стегна и се отскубна от него. — Какво искате

да кажете? — В очите ѝ се га имаше сълзи от гняв. — Подъл глупак! Не знаете за какво говорите! Та вие дори не го познавате!

Какво, за бога, можеше да отговори на това? Явно новините още не бяха стигнали до фишхук.

— Той беше застрелян...

— Застрелян? Застрелян? За какво говорите? — тя се огледа наоколо с див поглед, сякаш беше хваната в кошмарен капан. — Никой не би застрелял Том...

Лий изпсува наум Ащън — как би могъл да прибере в къщата си толкова красив убиец, когато имаше млада сестра!

— Той и хората с него... откраднаха моите коне и... — Момичето го гледаше така, сякаш си имаше работа с луд, който ѝ говори на някакъв чужд език. — Откраднаха конете ми и убиха едно дете — нямаше защо да ѝ казва, че именно красавецът Том бе прерязал гърлото на бедния Джейк Сандбърг.

— Ах, ти, мръсен, долен лъжец! — изпищя тя и и клатейки глава, заотстъпва назад.

Лий протегна ръка към нея и ѝ заговори меко, като се опитваше да я успокои:

— Смол бе наемен убиец, мис Ащън, съжалявам.

— Застрелян, така ли? — Тя се бе вторачила в него. Сега вече му вярваше.

— Страхувам се, че е така — Лий искрено се надяваше да се е успокоила. Трябва да е била лудо влюбена в онзи главорез.

— Как беше убит? Кой го застреля?

— Той и бандата му дошли тук и откраднаха конете ми... — Очите ѝ бяха по детски широко отворени. — Един от моите хора — хлапе, наречено Джейк Сандбърг — ги проследи до реката и ги задържа при брода. — Тя не казваше нищо. Само стоеше и го слушаше. — Убиха момчето. После, когато ние пристигнахме, започна престрелка, Смол загина в нея. — По дяволите, по какъв начин да представи нещата по-приемливи? — Вече уведомих помощник-шерифа за това. Съжалявам.

— Вие бяхте, нали? — попита тя с някакъв странен, глух глас. — Вие го убихте, нали, мистър Лий?

Исусе!

— Той... той държеше насочен срещу мен пистолет, мис Ащ...

Видя движението ѝ, но не повярва на очите си. С бърз, рязък жест тя се пресегна към 38-калибровия револвер на хълбока си.

Имаше достатъчно време, за да си представи колко смешно щеше да бъде всичко — Франк Лесли Бъкскин, застрелян от красива английска аристократка. В следващия момент той се раздвижи. Нямахте намерение да вади пищов срещу нея — по-скоро щеше да се остави да бъде убит. Трябваше да ѝ вземе оръжието, преди да има време да стреля.

Момичето вече се прицелваше в него. Може би щеше да стигне до нея твърде късно.

Чу се изстрел. Усети болката да прерязва ребрата му. В следващия момент вече я бе хванал и се опитваше да измъкне със сила пистолета от ръката ѝ. Успя да ѝ го вземе, след което, без да я пуска, се извърна настрана. Като не обръщаше внимание на съпротивата ѝ, Лий хвърли оръжието в храстите.

После погледна към гърдите си. Куршумът бе преминал през плата на ризата му и го бе одраскал. Тънка струйка кръв се просмукуваше в избелелия памук.

Лий почувства, че се вбесява. Тази вещица можеше да го убие. Със сигурност вече щеше да е мъртъв, ако бе успяла да стреля още веднъж! И то заради един безмилостен убиец на деца!

Замахна с все сила и я зашлеви през разкривеното от ярост лице. Тя загуби равновесие и той нарочно я удари отново. Момичето падна заедно с него в меката трева. Дращеше го с нокти, опитваше се да го захапне по ръката, която я притискаше към земята.

Лий отново вдигна длан.

— Спри веднага! Спри или ще ме накараш да те пребия от бой! — Постепенно тя утихна. Дишаше тежко като хванато в капан животно. — Сега ме чуй добре, разглежена кучко! Онази ухилена хиена Смол уби моя човек! Преряза гърлото на едно петнадесетгодишно момче! После гадното копеле извади оръжие срещу мен. Дали съм го убил, ли? Мамка му, госпо-жичке, направо го направих на парчета!

— Лъжеш! — тя се разплака и отново се опита да се освободи от тежестта му върху себе си.

Така и не разбра защо го направи, защо изобщо започна. Сигурно заради нейния плач. Или просто понеже тя бе толкова близо до него.

Лий се наведе и я целуна по устата.

Момичето отчаяно се сви под тялото му. Лий откри, че я прегръща с всички сили, притиска я към земята, целува я жадно и нетърпеливо.

Тя се опита да се измъкне и започна да го хапе. Лий не ѝ обърна никакво внимание, въпреки че устните му бяха изпохапани до кръв. Той я целуваше, смучеше, стискаше така, сякаш животът му зависи от това.

Ръцете му се плъзнаха по карираната риза, разкъсаха я, смъкнаха презрамките на памучното бельо и откриха нежната мекота на малките ѝ гърди. Пръстите му се впиха в деликатната им белота.

Тя изпищя, отчаяно се заизвива в ръцете му, но Лий само се приведе ниско над нея, захапа развълнуваните розови връхчета на гърдите ѝ, плъзна език по тях.

Момичето изстена, когато Лий посегна да разкопчае панталоните ѝ. Опита се да го ритне, но движенията на краката ѝ биваха възпирани от свлечените до глезените ѝ дънки. Лий пъкна ръка между бедрата ѝ.

Тя отново изпищя:

— Моля ви, о, моля ви... недейте.

Той нежно покри с длан блестящите, златисторуси косми на пубиса ѝ — необикновеният им цвят се открояваше на фона на снежнобялата кожа.

Лий грубо напъха пръсти в нея, усещайки как топлата влага ги обвива плътно отвсякъде. Той започна да движи бързо ръката си нагоре-надолу, като едновременно триеше с длан клитора ѝ, докато той набъбна и овлажня.

Тя пое дълбоко въздух и спря да се съпротивлява.

Лий помисли, че беше свършила, но не беше. Тя лежеше и го гледаше. Лицето ѝ бе бледо и безизразно. Той се опита да спре, знаеше, че трябва да престане. И без това вече беше направил достатъчно, че да заслужи да бъде обесен... като онова старо копеле, каубоя. Бедният Чарли. Той не беше по-различен от него.

Но не можеше, просто не можеше да се спре. Тя бе тук. Той също. При това усещаше голотата ѝ под себе си...

Лий посегна надолу към панталоните си, разкопча ги и бързо ги изу. Бе толкова твърд, че чак болеше.

— О, боже! — възкликна той и намести издутия си член до влажния отвор между краката ѝ. — Мили боже! — С едно рязко

движение той влезе в нея. Дълбоко навътре. И още, и още...

Тя бе много тясна. Влажна, гореща и стегната. Сякаш бе засмукан от опитна проститутка.

Момичето не беше девствено. Той се спомни ухиленото лице на красивия разбойник, загледан в него от височината на скалната площадка. „Неканен гостенин...“. Думите на убиеца отекнаха в главата му.

После Лий престана да мисли.

Напъните му бяха толкова мощни, че цялото ѝ тяло се разтресе под неговото. При всеки нов тласък тя тихичко изпъшкваше.

Лий изръмжа от удоволствие. Беше хубаво, толкова хубаво...

Тя се задъха, докато той влизаше в нея все по-силно и по-навътре. Вкарваше пениса си, напрягаше и въртеше цялото си тяло така, сякаш се опитваше да я прикове към земята завинаги.

Жената извика и зарови пръсти в косата му, издърпвайки главата му назад. Лий усети мощни конвулсии да разтърсват голите ѝ крака. Не спря да се движи — влизаше и излизаше, влизаше и излизаше. Учестеното ѝ дишане приятно затопляше врата му. Вече се чуваше характерният мляскащ звук, съпровождащ доброто любене. Лий долови миризмата ѝ — солена и мокра.

Изведнъж тя пусна косата му и спря да се опитва да го избута от себе си. Лий усети пръстите ѝ да се забиват в раменете му. Момичето нададе дрезгав вик, и го зарита с крака.

— О, Том! — Лий я погледна и видя, че плаче, отчаяно въртейки глава на всички страни. — О, божичко... Томи... Томи...

„Неканен гостенин.“

Тя изви гръб под него, вдигна високо във въздуха стройните си, дълги крака и цялата се стегна от удоволствието. Вече бе много мокра там, отдолу.

После екстазът дойде — първо за него, сякаш се изля в един мощен прилив, придружен със сладка болка в гърба. Той изкрещя и се изпразни. Впръскваше спермата си на талази, които сякаш нямаха край.

Тя се извиваше и стенеше. Вдигаше колене и се бореше с учудваща за крехкото ѝ тяло сила, като че бе обхваната от родилни болки. Кожата на лицето и малките ѝ гърди порозовя, когато я заля

вълната на върховното удоволствие. Изпаднала в екстаз, жената се взираше немиждащо в очите на Лий и тежко пъшкеше.

— Съжалявам — каза Лий, докато тя седеше в тревата и се опитваше да закопчае разкъсаната си риза. — Не очаквам някога да ми простите...

Той тръгна надолу по поляната. Търсеше нещо.

След малко се върна при нея. В ръката си държеше 38-калибровия ѝ пистолет. Момичето се бе изправило и отупваше тревата от панталоните си.

— Ето, вземете — той ѝ подаде оръжието. — Можете да го използвате, ако искате.

Лий стоеше и чакаше.

Но момичето просто прибра пистолета обратно в крбура и го погледна с тъжните си очи.

— Не за това, което направихте сега, ще се погрижа да умрете — тя поклати глава. — А заради Том. Заради него ще ви убия някой ден.

Мина покрай него и тръгна да търси кобилата си надолу по склона.

ДЕВЕТА ГЛАВА

През следващите три дни Лий се опита да забрави неприятната случка. Не му беше много лесно. Никога не се бе считал за жесток грубиян, който би направил всичко, стига то да му доставя удоволствие.

Бе смятал, надявал се бе, че е по-свестен човек. Човек, а не животно. Сега обаче вече не беше сигурен, че е такъв. Явно жестокият франк Леели продължаваше да живее в новия мистър Лий и тази тъмна страна от характера му нямаше нищо общо със законния подтик да убиваш, за да запазиш живота си. За това, което бе направил, нямаше никакво извинение. Абсолютно никакво.

И сега, ако Индия разкажеше на брат си какво е направил с нея, щеше да бъде битка на живот и смърт. При това Лий не се чувстваше в правото си да застреля Ащън сега, когато не ставаше дума за смъртта на младия Джейк, а за насилието над една жена. Това би било просто мръсно убийство.

Лий откри, че се надява момичето дотолкова да се срамува от станалото между тях, че да не разкаже нищо на брат си, а това бе проява на малодушие.

За първи път след смъртта на Розали той изпита радост, че тя никога няма да научи какво бе сторил. Това чувство го накара да се почувства изключително зле. Случилото се петнеше паметта ѝ по начин, който нямаше нищо общо със случайния секс с момичета, които бе срещнал след смъртта ѝ. Розали никога не би му се разсърдила за една любовна нощ; но това, което бе причинил на обезумялата от мъка жена, нямаше нищо общо с любовта.

Лий хвърли всичките си сили в работа по стопанството. Трудеше се от тъмно до тъмно — оправяше оградата, цепеше дърва, измаза отново пода на конюшните, занимаваше се с конете.

По този начин той успяваше някак да забрави онзи следобед в тревата с Индия Ащън.

Опитваха се да накарат малките кончета да се подчиняват на най-простите команди, да свикнат да бъдат водени на въже. Това беше деликатна работа. Същите онези качества, които правеха апалузците толкова ценна за неравния планински терен порода, бяха едновременно причина за всички трудности, свързани с тренировката им. Един лек удар, дори една изпусната не на място по-груба дума, и жизнените, тънкокраки кончета щяха да се отдръпнат в себе си, да загубят вярата си в шумните, миришещи на тютюн мъже, които ги държаха затворени в тесни, оградени с въжета пространства.

По някакъв странен начин нежността, с която приласкаваше животните, компенсираше жестокостта към момичето в онзи проклет следобед.

Така Лий се занимаваше с обучението на конете си до пълно изтощение, ден след ден, очаквайки появата на Найджъл Ащън, дошъл да убие мъжа, изнасилвил родната му сестра.

Изминаха три дни, но никой, освен Сандбърг и Тим Бап, не дойде в ранчото.

Лий бе доволен да види отново стария човек, хубаво, че пак бе при тях. Въпреки че не преставаше да се оплаква от тиранията на мисис Болтуит, Бап очевидно се гордееше с готварските си умения — при това имаше защо; вече можеше да приготви прилични пържоли, нелошо задушено (макар и с малко по-малко от необходимото пипер) и приемлив, но все пак доста воднист ябълков пай. Още не се справяше добре с пържените яйца: явно му беше много трудно да внимава, като ги прави толкова рано сутринта, така че обикновено ставаха толкова твърди, че човек се нуждаеше от остър нож, за да може да си отреже едно парче.

При все това бе хубаво, че е отново с тях. Той и Сандбърг се разбираха чудесно. Един ден съвсем неочаквано Бап изтърси на шведа:

— Толкова съжалявам, че не можах да се запозная с момчето ти, Оул. Чух, че бил страхотен.

Лий работеше по оградата съвсем наблизо до тях, когато го чу да казва това и просто застина на място в очакване на неприятности от страна на Сандбърг. Нищо такова обаче не стана — шведът само въздъхна и кимна с глава в отговор.

— Той беше най-доброто момче на този свят. — И нищо повече.

Още цели четири дни работиха по стопанството. После дойде време да обиколи земите си. Лий предпочиташе да го направи сам, макар че това означаваше да язди цяла седмица в тая пустош, а може и две, без да срещне жива душа, с която да размени две думи. Мисълта да остане сам за малко, неудържимо го привличаше. Но реши, че не бива да се поддава на изкушението по-добре да изпрати Сандбърг и Том Кук с конете. Бап щеше да се грижи за имението, докато самият Лий отиде до града.

Не виждаше смисъл да се крие. Почти цели две седмици Ащън не се бе появил да отмъсти за смъртта на хората си или изнасилената си сестра. Ако се срещнеха в града — добре. Щеше да стане каквото има Да става.

Рано сутринта на следващия четвъртък Лий проведе дълъг разговор с Том Кук, Сандбърг и Бап. Има-ше им пълно доверие — всички те бяха истински приятели и отлични помощници и той не можеше да желае от съдбата нещо по-добро от тях.

Трябваше да яздят внимателно и добре въоръжени. Лий знаеше, че макар и по някакви известни само нему причини Ащън избягваше прекия конфликт. Той не бе забравил нито пък простил смъртта на хората си.

Том Кук и Сандбърг не трябваше да се делят, дори и това да значеше, че пътуването ще им отнеме повече време. Ако някъде по пътя си срещнеха заблудил се добитък на фишхук, просто щяха да го върнат обратно в границите на съседното имение. Лий никога не би започнал да убива животни заради кавги със собствениците им.

— Тим — каза той на Бап, — винаги дръж една карабина подръка, докато работиш наоколо. Рано или късно, по един или друг начин, неприятностите ще се появят отнякъде.

— Много ми е приятно да го чуя — отговори Бап. — И сигурно предполагаш, че ще мога да спя спокойно след това, което ми каза.

— Точно сега не ти трябва да спиш дълбоко — отбеляза Лий.

Лий се метна на коня си и препусна, следван от погледите на застаналите до къщата мъже. Мисълта, че тримата зависеха от него до такава голяма степен, го караше да се чувства някак странно. И неудобно. Да бъдеш собственик на ранчо, си имаше своите неприятни страни. Налагаше се да мисли и за други хора през цялото време, докато правеше едно или друго. Точено сега мисълта, че Ащън може

да изпрати нова банда главорези, докато го няма, го правеше неспокоен.

Ако това станеше, той щеше да загуби някой от хората си, какъвто и да е резултатът от схватката. Том Кук? Сандбърг? Стариет Бап? Кой от тримата? И заради какво? В името на кого? Заради желанието на някакъв наемен убиец да опита още веднъж шанса си? Защо някой от тези доблестни мъже трябваше да умре заради Франк Лесли?

Дори само мисълта за това го караше да се чувства неудобно. Опита се да се съсредоточи върху нещо друго, но без особен успех. Бе минало вече достатъчно време, за да може телеграмата да стигне до Мисури или където там се намираще голямото братле на Том Смол, за да го накара да хукне насам. Ащън сигурно се бе погрижил да я изпрати — иначе би бил кръгъл глупак. Така че имаше вероятност Джордж Смол да се появи в ранчото през следващите два-три дни и Лий нямаше да е там, за да го посрещне. Не, господа! Новият собственик на Ривър Ранч междувременно щеше да си седи на задника в Крий и да чака една пратка с лекарства за коне и банков превод от Ногейле, Ню Мексико.

Последната заплата, която му дължеше Дон — по-закъсняла, но повече от добре дошла. При това парите си бяха съвсем заслужени, като се има предвид, че Лий бе получил куршум в крака, защитавайки живота на стария мошенник.

Ако Смол пристигнеше в ранчото, докато го няма, без съмнение щеше да убие и тримата мъже. Кук, Сандбърг, пък и Тим Бап имаха достатъчно кураж, но всичката смелост на тоя свят нямаше да им помогне. Да се справят с изпечен убиец като Смол, пък бил той и поостарял. Никой нормален човек, дори и да беше смелчага, не би могъл да се пребори със стрелец от класата на Джордж. Смол сигурно бе убил към стотина мъже и поне половината от тях — в открит двубой.

Един обикновен човечец не би имал никакви шансове срещу него, закоравелия убиец, който не само че бе изпотрепал толкова много хора, но и си спомняше всеки един от тях. За мъж като него и най-отчаяната престрелка бе също толкова позната и приятна, колкото компанията на стар приятел.

За бога, ако Джордж Смол дойдеше в долината Крий, дано провидението го изпрати първо в града, а не в Ривър Ранч.

Жребецът му бе малко поуморен от тежката работа през тези няколко дни, въпреки че Лий се беше опитвал да го щади и винаги когато това бе възможно, бе използвал някой от товарните коне. В действителност имаха нужда от още животни за фермата. Освен това още не бе купил на Том Кук обещания кон. И това щеше да стане. Но със сигурност нямаше да използва за работа апалузците, преди те да бъдат готови за нея — а това щеше да стане чак след няколко месеца. Кобилите имаха нужда от раздвижване. Том Кук бе прекалено груб, но старият Бап чудесно щеше да се справи със задачата.

Лий стигна до върха на хълма точно в началото на Крий. Спря и се огледа — градът изглеждаше заспал в ярката слънчева светлина. Каруците с шумни дървари щяха да дойдат от северните планини след още едно денонощие. Тогава щяха да пристигнат и работниците от именията фишхук и Бент Айрън.

Лий прекоси града, минавайки в равнин по улицата зад големия магазин. Сега в центъра имаше само няколко прашни каруци, наредени в колона една зад друга, както и няколко коня, завързани пред магазина на Мартин за платове и готови облекла. Лий се зачуди как така Кимбъл не бе успял да купи и него, когато явно притежаваше всички останали търговски сгради в града. Този Мартин — бил той мъж или жена, трябва да е доста „труден клиент“, според търговския жаргон.

Когато мина покрай витрината, Лий се наведе над седлото, за да я разгледа по-добре. Вътре имаше три или четири клиентки, които чакаха да бъдат обслужени от един тлъст, приличен на жаба, мъж с праметнат през врата шивашки метър. Господен Мартин. Изглеждаше достатъчно упорит, за да може да създаде на Кимбъл много проблеми.

Беше му приятно да мисли за Крий като за свой град, да чувства близки всичките му продавачи и бизнесмени, пияници и курви, коняри и прислужници, адвокати и дървари — ами че всички те му бяха в известен смисъл съседни, хора, които може би щеше да вижда често през остатъка от живота си.

Точно такава беше представа му за дом, за роден град.

Само да можеше Ащън да го остави на мира, а Ребека Чейс да държи устата си затворена...

Каруца с едно фермерско семейство изтрополя надолу по калдъръмената улица. Караше я висок, слаб мъж с уморено, сбръчкано лице. Жена му бе дребна, изтерзана от тежкия труд. Имаше три, не, четири деца — не видя веднага едното, защото то се бе скрило в товара от зеленчуци. Трудно им беше на тези хора. Лий не разбираше как изобщо се справяха с всички несгоди, които съпътстваха живота в суровия високопланински климат. Как успяваха да отгледат нещо при тези дълги и студени зими? Каруцата бе натоварена със зелки — обикновено и червено зеле. Заради тях тези хора се бяха съсипвали от работа цяла година, фермерството бе толкова странен поминък, Лий изобщо не го разбираше.

Когато стигна до хотела на мисис Болтуит, той скочи от седлото с въздишка на умора, завърза поводите на коня за един стълб и тръгна към вратата.

Беше необичайно, но на стълбите нямаше никой-конярите сигурно бяха в конюшните си, а търговците на въжета и уиски обикаляха наоколо, опитвайки се да продадат стоката си. Нямаше кой да стои и да зяпа убиеца на Мики Слоусън.

Мъжът, който бе изнасилвил Индия Ащън...

Мисис Болтуит седеше на малкото бюро в основата на стълбището. Огромното ѝ туловище правеше писалището да изглежда направо миниатюрно. Днес тя беше облечена в жълто. С очилата приличаше на детска учителка. Когато Лий влезе, мисис Болтуит вдигна поглед към него и му кимна студено.

— Здравейте, мистър Лий.

— Имате ли свободна стая, мисис Болтуит? Тя отново кимна.

Очевидно му беше сърдита за нещо, но едва ли беше поради загубата на безценната помощ на Бап в кухнята.

Тя го поведе нагоре по стълбите.

— Колко време смятате да останете, мистър Лий?

— Вероятно три дни. Чакам банков превод. Мисис Болтуит спря в края на коридора, точно пред малката стая, където Лий бе спал и предния път, и му подаде ключа.

Най-добре беше да повдигне въпроса без увъртане.

— Тревожи ли ви нещо, мисис Болтуит?

Тя го изгледа сурово:

— Щом питате, мистър Лий, да, тревожи ме — мисис Болтуит спря за момент и прочисти гърло. — Не мога да уважавам... мъж, който се възползва от женската слабост.

Лий усети, че стомахът му се обърна. Бе смятал по дяволите, бе се надявал — че Индия Ащън няма да каже на никого за случилото се. Но явно надеждите му се бяха оказали безпочвени.

— Когато представя моя приятелка — продължи мисис Болтуит — на мъж, когато смятам за джентълмен, аз очаквам от него да се държи като такъв, а не като последен грубиян с толкова добро момиче.

За момент Лий не разбра за какво става въпрос. После, за негово огромно облекчение, той си даде сметка, че тя изобщо няма предвид Индия Ащън, а говори за малката проститутка, Беатрис. Спомни си, че действително се бе държал доста рязко с нея. Значи това бе накарало старата квачка да се разкудкудяка.

— Беатрис Морган — не спираше мисис Болтуит — е много добро момиче.

— Сигурен съм, че е така, госпожо — отговори Лий. — Може и да съм бил малко груб с нея, но...

— Точно така. Беатрис решила, че е заради професията ѝ.

— Но мисис Болтуит, вие знаете, че това не е вярно. Не съм толкова зелен — той се обърна за да отключи вратата на стаята си. — Но ако съм я обидил, ще ѝ се извиня.

Когато Лий прекрачи прага на стаята, мисис Болтуит му се усмихна с конската си усмивка — изглеждаше доволна.

Лий захвърли багажа си на леглото и отиде да налее вода от порцелановата кана в легена, за да се измие. Изплакна ръцете и лицето си, после намокри косата си и я пригладя с пръсти. Огледа се в огледалото над умивалника. Нямахше нищо общо със старото конте от Сан Франциско, нито пък с предишния убиец и сутеньор. От огледалото го гледаше лицето на един уморен, обветрен, безпаричен и притеснен собственик на ранчо за отглеждане на коне. Точно такъв се и чувстваше.

Изтупа прахта от елека си, разхлаби колана с оръжието и набързо изтри с кърпичката си окаляните ботуши. Действително от контетото, което представляваше преди, не беше останала и следа. Излезе и заключи вратата след себе си.

Мисис Болтуит вече не седеше на бюрото в основата на стълбището. Стълбите бяха все така празни. Лий тръгна по тротоара надолу по улицата. Каменната настилка не успяваше напълно да се пребори с прахоляка.

Пресече улицата, за да отиде до „Аркадия“. Имаше нужда от една студена бира. В този планински край трябва да разполагаха с лед през цялата година. Пък и докато беше вътре, можеше да се обади на Ре-бека Чейс, за да ѝ напомни за даденото обещание да пази в тайна името на несъществуващия вече Франк Леели. Едно напомняне нямаше да ѝ бъде излишно.

Докато се изкачваше по стъпалата към летящите врати на „Аркадия“, Лий забеляза, че за желязната ограда отпред бяха вързани няколко понита. Сред тях имаше един много хубав червено-кафяв жребец. Изглеждаше почти чистокръвен.

Отне му твърде много време да се сети кой е собственикът на коня.

Вече бе късно за отстъпление — бе влязъл.

Барът беше празен. Очевидно жителите на Крий не си падаха по пиене през работно време.

Но все пак вътре имаше някой.

Шестимата каубои седяха в другия край на барп-лота. Барманът тъкмо им сервираше студена бира в големи хал би.

Сред групата се открояваше един мъж, който не приличаше на селянин. Беше по-едър от другите — най-малко шест стъпки и половина висок. Приличаше на голяма мечка. Но в него имаше нещо особено. Човекът със сигурност бе чужденец. Косата му беше оранжево-червена. Същият бе цветът и на огромната му къдрава брада. Носеше яке от кожата на къртица и бяла риза с колосана яка. Шапката му беше с тясна, извита нагоре, периферия. Бе обут в панталони за езда и високи английски ботуши.

Това можеше да е само един мъж и Лий откри, че се срамува да се срещне с него очи в очи: братът на Индия — Найджъл Ащън.

Но тогава в съзнанието му изплува образът на Джейк с прерязано гърло — убит, ако не според пряката заповед на същия този човек, то най-малкото с негово разрешение. Това го накара да се почувства по-малко притеснен. Гадното чужбинско копеле не бе по-добро от повечето мъже, които познаваше.

Когато Лий влезе, каубоите вдигнаха глави, за да го изгледат. Червенокосият англичанин също го прониза с малките си, светлосини очи. После отново се обърнаха към чашите си. Не го познаха. Пък и как биха могли, когато не се бяха срещали никога преди.

Лий вече си мислеше, че ще успее да си изпие бирата и необезпокояван от никого да напусне „Аркадия“, когато видя барманът да се навежда към един от каубоите и да му прошепва нещо в ухото. Мъжът му хвърли бърз поглед, от който му стана ясно, че няма да мине без неприятности. После щеше да се наложи да размени няколко думи с приказливия барман.

Забеляза как новината тихо се предаде от човек на човек, докато стигна до главатаря им. Когато чу новината, англичанинът за момент застина, а после бавно сложи халбата върху плота и се извърна към Лий.

Гледаше го така, сякаш бе улично куче, което си беше избрало точно пода на кръчмата, за да се изходи по голяма нужда. Това бе един дълъг, студен, презрителен поглед, изпробван години и поколения наред върху тълпите от прислужници и бедни крепостни селяни.

В отговор Лий му се усмихна най-лъчезарно, като даже му кимна с глава, сякаш бяха стари приятели, които най-последно, след много време, се срещаха отново. Едновременно с това той почука по барплота, за да бъде обслужен.

Барманът пристигна веднага. Изглеждаше притеснен.

— Една голяма бира — студена — каза Лий.

Докато отпиваше от чашата, той не сваляше очи от бармана и огледалото зад бара, където се отразяваха англичанинът и неговите хора. Ащън не изглеждаше да е въоръжен, освен ако не бе скрил някой „Деринджер“ в задния си джоб. Никой от каубоите нямаше вид на голям спец с оръжията. Сред мъжете от тяхната професия рядко имаше добри и бързи стрелци. Когато човек изкарва само четиридесет долара на месец трудно би си позволил да харчи пари за патрони, за да се упражнява.

Това обаче не означаваше, че шестимата мъжаги не могат да го направят на решето, особено ако всички наведнъж се заемат с тая работа. Дори и да успееше да убие двама-трима от тях, нямаше да се справи с цялата банда.

Все пак не беше особено притеснен — на малко хора им стискаше да участват в подобна кървава баня.

След като донесе бирата му, барманът се обърна, за да се отдалечи от него възможно най-бързо, но Лий го сграбчи за ръката и не му позволи да мръдне.

— Знаеш ли, че имаш прекалено голяма уста, приятелче. — му каза той с приятна усмивка.

Барманът — висок мъж, с кривогледо дясно око — понечи да отговори нещо грубо, но после погледна Лий в лицето и се отказа.

— Май... май не ми влизаше в работата да им казвам кой сте, мистър Лий — по челото му имаше капки пот. — Много съжалявам...

За момент Лий просто го остави да стои пред него и да се поти. Не му правеше удоволствие да плаши един толкова плах човечец. Но понякога това беше единственият начин да накараш такива хора да си научат урока.

— Никога повече не прави това! — Лий го погледна настойчиво. — Изненадан съм, че такъв добър барман като теб е способен да дрънка толкова пред всеки глупак, който се случи да седи на бара.

Мъжът отри челото си с кърпата за почистване на плота.

— Това няма да се повтори, обещавам. — Лий кимна с глава и остави бармана да си отиде.

Когато мина покрай групата в другия край на бара, един от каубоите се опита да го заговори, но той само сведе глава и побърза да се махне, като се мушна през една скрита в дъното врата. Там сигурно се намираще стаята, където държах различните бутилки с алкохол, реши Лий. Запомни местоположението ѝ за всеки случай. И преди бе срещал мъже, които бяха същински божи кравички, но ако някой ги обидеше или пък се ядосаха за нещо, те бяха в състояние да изчакат някой друг да започне разправията, за да се включат в нея с оръжие в ръка. Не трябваше да подценява бармана.

Лий надигна халбата и отпи голяма глътка. Бирата беше много добра може би бе домашно приготвена или пък бе докарана чак от Бат. Прекрасна бира, при това добре изстудена. Отпи още веднъж, наслаждавайки се на удоволствието от чудесната, освежаваща течност. Като свърши чашата щеше да си поръча още една, дори две, в случай че срамежливият барман се върнеше на работното си място.

— Май това приятелче хубаво наплаши стария Бил.

Така си беше. Звучеше като първи акорд на валс. Лий го бе чувал много пъти през живота си. Допи бирата си на един дъх, като заедно с това хвърли поглед към огледалото. Никой от групата не бе мръднал още. Англичанинът седеше най-близо до него на около двадесет фута вляво от Лий. Каубоите бяха все така наредени в редица от другата страна на шефа си. Никой не си бе разчистил място за стрелба.

Значи още известно време просто щяха да си говорят.

— Този гражданин трябва да е голяма работа — намеси се още един от каубоите. — Нали той застреля пияния ирландец?

— Няма начин да не е бил пиян. Щото нашия симпатяга е специалист по сплашването на бармани.

Лий очакваше всеки момент някой от тях да стане от мястото си и да дойде да се заяжда с него по-отблизо. В това беше проблемът — не можеше просто да плати и да си тръгне, защото това би означавало да отложи разправията за неопределено време. От друга страна, не можеше да застреля на място нахалника или някой от приятелчетата му, понеже това би му докарало лоша слава в града. А Лий не желаше да бъде смятан за невъздържан, безпощаден убиец. Никога повече.

Колко неприятно!

Англичанинът пое нещата в свои ръце.

— Стига толкова — нареди той на хората си. Имаше приятен глас с онзи оксфордски акцент, който бе типичен за богатите англичани на Запад. Звучеше възпитано и учтиво, но човек не можеше да не усети металните нотки в привидно мекия тенор. Сигурно много поколения прислужници бяха подскачали уплашено при звука на този глас.

Каубоите се подчиниха на заповедта. Никой не оспори нареждането, дори с една дума. Мистър Найджъл Ащън здраво държеше юздите на екипажа си, а това беше полезна информация.

Лий остави чашата си на масата и се обърна да си върви. Друг път щеше да си допие. Само да го оставеха на мира.

— Един момент, господине.

Нямаше защо да се обръща, за да разбере кой му говори.

Лий се извърна и застана лице в лице с англичанина, който бе вторачил в него стоманения си поглед, леко разкراчил крака за по-голяма упора.

— Да?

— Трябва да обсъдим нещо с вас, мистър Лий. Нали така се казвате?

— Така се казвам.

— Тогава значи трябва да обсъдим въпроса за убийството на четирима от моите хора.

Лий отново почувства да го облива същата вълна на облекчение, която бе почувствал у мисис Болтуит. Индия Ащън не беше разказала на брат си за случилото се в гората.

Вероятно именно заради това чувство Лий успя да се овладее.

— Убийство ли? Такова ли е според тукашния закон, Ащън? — нямаше намерение да се обръща с „мистър“ към арогантното копеле. Лицето на едрия мъж почервения над оранжевата брада.

— Каквото и да е мнението на мистър Фипс, Лий, за мен вие и вашите главорези сте най-обикновени убийци.

Лий пое дълбоко въздух.

— Сега ме чуйте добре — каза той. — Вашите хора — при това единият от тях — добре известен на всички престъпник — при тези думи англичанинът присви очи — пресякоха незаконно границата на моите земи, нападнаха ранчото ми и откраднаха апалузките ми коне. Откараха животните до реката и щяха да успеят да ги прекарат от другата ѝ страна, ако момчето, което работеше за мен, не ги бе проследило и задържало при брода. — Ащън понечи да каже нещо, но Лий не му даде възможност да го прекъсне. — И същият този Том Смол, този изпечен убиец, пречука едно петнадесетгодишно дете. Преряза му гърлото! — Лий се ядосваше все повече и повече; разказвайки за случилото се, той изживяваше всичко отново. — Дали съм убил хората ви ли? И още как! Трима застрелях, а един обесих. И цялата работа ми достави огромно удоволствие!

Лицето на едрия мъж вече бе огненочервено — почти се сливаше по цвят с брадата му.

— Господине — избухна той. — Вие сте долен лъжец. Ако моите хора изобщо са доближили конете ви, то това е било, за да проверят дали случайно между тях няма животни на мистър Алънсън. Неговото ранчо е само на тридесет мили от вашето и той също отглежда тази порода индиански коне.

Лий вече не бе ядосан. Ядът му беше преминал.

— Ащън, вие лъжете. Освен това сте страхливец. Изпратихте хората си да откраднат животните ми, като дори нямахте куража да вървите с тях. Вие сте един лъжец, страхливец и крадец.

Това трябваше да го накара да излезе извън равновесие.

Така и стана.

Ащън замръзна на място за момент. Лицето му побеля. Сигурно никой досега не му бе говорил така.

— Изпроси си го, устато копеле такова! — един от каубоите се отдели от бара. Ръката му беше на дръжката на пистолета. Бе много млад, почти момче, с изпито уморено лице и рядка, изрусяла от слънцето коса.

Лий не искаше да го убива.

— Остави, Франклин — каза Ащън, без да се обръща към него. — Това е моя работа — той изгледа Лий от главата до петите. — Чудя се какъв мъж сте без този револвер на кръста.

Това беше добре дошло за Лий. По-добре да се бият с голи ръце, вместо да трябва да стреля и да го убие.

— Имам достатъчно сили, за да те победея, англичанино.

— Е, това тепърва ще трябва да се види! — Ащън отиде до най-близката маса, съблече якето и колосаната си риза, хвърли ги върху нея и започна да навива ръкавите си нагоре. Изглеждаше доволен от развоя на нещата. — Ще се бием отзад — каза той на Лий. Голите му ръце бяха мускулести и космати — ковашки ръце. Лий бе чувал, че някои английски благородници отдават голямо значение на боя с юмруци и дори специално се обучават от професионалисти. Може и Ащън да е от тях: бе достатъчно мускулист за това.

— Няма ли да ми дадете пистолета си, мистър Лий?

Гласът дойде някъде отзад. Лий се обърна и видя ухиленото лице на Тод Фипс, който стоеше до вратата и го гледаше. Бе влязъл много тихо, без да вдигне и най-малкия шум. Лий отбеляза грешката си; не биваше да застава с гръб към вратата. Ако бе започнал престрелка с каубоите, Фипс щеше да го опушка на място.

Фипс протегна ръка и се захили. Явно всички бяха много доволни, че събитията взеха такъв обрат. Нямаше нищо чудно в това. Особено за Фипс — както и да завършеше боят, той не можеше да загуби: или надменният, големеещ се Найджъл Ащън щеше да изяде

хубав тупаник, или пък новият фукльо щеше да бъде размазан от бой. И двата варианта задоволяваха Тод Фипс.

Лий откопча колана си и го подаде на помощник-шерифа.

— А ножа? — усмихна се още по-широко отпреди Фипс. Лий се наведе към ботуша си, извади ножа и му го подаде. — Не се притеснявай — каза Фипс, — сигурен съм, че ще видим една честна борба.

Лий обаче не бе толкова убеден, пък и вече не вярваше, че юмручният бой е толкова добра идея. Не че не можеше да победи Ащън. Това изобщо не го притесняваше. Бе се справял и с по-силни противници от него. Тревожеше го фактът, че е напълно обезоръжен. Обезоръжен срещу Ащън и хората му и още по-лошо — срещу Фипс.

Е, както и да е, той бе направил избора си, като предизвика англичанина. Сега трябваше да изиграе играта докрай.

Лий и хората на Ащън последваха широкия гръб на англичанина през задния изход на „Аркадия“. Без съмнение това бе един едър мъж и труден противник. Трябваше да удря бързо и силно и възможно най-скоро да го свали на земята. Като начало май щеше да е най-добре да го срита в капачката на коляното.

Сега каубоите се държаха съвсем приятелски с Лий — намигаха му и се побутваха един друг, докато образуваха широк кръг на задната, огряна от слънцето, прашна улица. Повечето от тях бяха млади момчета, с изключение на един — двама. Докато чакаха борбата да започне, те нервно пристъпяха от крак на крак и се хилеха. Боят между двама богати собственици не бе много често явление, дори може да се каже, че беше изключително събитие.

— Давайте, мистър Ащън! Смелете го от бой!

Лий съблече кожения си елек и го метна на един железен пилон. След това нави нагоре ръкавите си. Ащън вече го чакаше в центъра на кръга. Лий забеляза, че бе застанал така, че да не може слънцето да му свети в очите.

— Желая късмет — лицемерно му каза Фипс.

Когато влезе в кръга, Лий чу женски гласове над себе си. Погледна нагоре и видя, че няколко проститутки бяха излезли на балкона на втория етаж, за да гледат. Хилеха се нервно и не изпускаха от поглед тълпата от мъже на улицата и най-вече двете, облени от

слънчева светлина, фигури на застаналите един срещу друг Ащън и Лий.

— Предполагам, че знаете правилата на маркиза та от Куинсбъри? — попита Ащън.

Лоша работа. Лий трябваше да предвиди, че Ащън ще се бие по джентълменски, което означаваше без ритници и непозволени удари.

Това не беше добре за Лий. Сега трябваше или да пледира за бой, в който всичко бе разрешено, или да се остави да бъде пребит по правилата. Нямахше нужда да се обръща, за да види, че Фипс се е захилил тържествуващо зад гърба му.

Нямаше път за отстъпление. Бе желал собствена земя и почтен живот — сега бе моментът да ги заслужи.

Лий кимна:

— Ще се бием по правилата на Куинсбъри.

Почти веднага той чу Фипс да крещи „Начало“. Ащън веднага го атакува с прав и след него десен удар. За толкова едър мъж бе много бърз.

Уцели Лий в устата и го просна на земята.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лий не беше ударен зле, но не се опита да скочи веднага от земята и така да покаже на Ащън, че почти не го е засегнал. Вместо това той тръсна глава и бавно се надигна. Каубоите ревяха като индианци и тропаха с крака в прахта.

— Довърши го, Ащън! Дай му да се разбере! — крещяха те.

Лий забеляза, че Ащън много внимателно проследи начина, по който се изправи — явно искаше да разбере как е понесъл удара. Горе на балкона проститутките си шепнеха, шумейки като птички в клетка.

Лий се престори на ядосан и се хвърли към англичанина диво размахал юмруци. Едрият мъж бързо блокира ударите, подскачайки и навеждайки се със страхотна бързина. Беше все едно да се биеш с подвижно дърво. Дори когато един от юмруците на Лий попадна в целта, англичанинът не даде никакви признаци, че го е усетил.

В цялата тази бъркотия Ащън успя да нанесе един много силен удар в корема на Лий горе, вдясно, който щеше да го накара да се привие на две и да се признае за победен, ако го бе уцелил малко по към средата.

Лий отстъпи назад, като все още се правеше на слаб и нестабилен.

Англичанинът изглеждаше доволен. Той се усмихва на себе си и тръгна към Лий, масивен като скала. Лий продължи да отстъпва назад, оставяйки мъжът с червената брада да го следва.

Англичанинът се движеше много леко, но най-голямото му предимство бе бързината на нападението. Лий се правеше на смутен и отстъпваше ли отстъпваше. През цялото време внимателно бе наблюдавал стила на едрият мъж. Без съмнение Ащън бе тренирал с професионалист. Това си личеше не по силата на удара му — много хора, които никога не бяха учили как да се боксират, можеха да удрят силно като конски ритник, — а по начина, по който се прикриваше и движеше наоколо: с брадичка, притисната към рамото, и вдигната лява ръка.

Каубоите крещяха на Лий да се стегне и покаже малко повече нападателност — явно бяха решили, че се е уплашил при последния нокдаун. Лий се надяваше, че и Ащън мисли така.

Направи още една крачка назад, без да сменя уплашеното си изражение. С ъгълчето на окото си мерна Тод Фипс, който изглеждаше доволен от развоя на битката.

В момента, в който Лий доближи наредените в кръг каубои, Ащън се изстъпи към Лий, като с все сила замахна да го удари с дясната си ръка. Бе достатъчно близо до главата на Лий, за да може той да чуе свистенето на въздуха покрай ушите си — все едно че към него летеше стрела.

Лий бързо се наведе, за да избегне удара, изви тялото си така, сякаш хвърляше бейзболна топка и цапардоса Ащън с левия си юмрук право в носа.

Този път го заболя.

Главата на великана отхвърча назад; малките му сини очи се разшириха от болка. Каубоите нададоха изненадан вик. Но който и да е учителят на Ащън, явно си знаеше работата. Беше го научил какво да прави, когато го ударят с такава сила.

Ащън не отстъпи назад. Не бързаше. Просто стоеше на мястото си и събираше сили. След това отново атакува Лий, като този път серията от два удара включваше аперкут, последван веднага от дълбоко врязване право в ребрата.

Лий се измъкна настрани, леко се дръпна назад, за да възвърне равновесието си, и цапардоса Ащън два пъти право в лявото око. За момент се изкуши да използва палеца си, за да му бръкне в окото, но се възпря навреме — трябваше да играе чисто.

Колебанието му го забави за секунда и Ащън се възползува, за да го удари в слепоочието с един бърз въртелив удар, който накара ушите му да запищят.

Лий отново се дръпна. Още един такъв удар можеше да сложи край на борбата.

Той пак започна да обикаля в кръга, като с всички сили мислеше как да неутрализира Ащън. Едрият англичанин бе успял да го изненада и нарани, но не бе успял да го повали на земята.

Ащън отново вървеше след него. От носа му течеше кръв, но очите му гледаха настървено; левият му клепач бе вече доста подут.

Той се опита да удари Лий отдалече. Този път не беше толкова бърз. Юмрукът му се стовари върху рамото на Лий; заболя го така, сякаш някой го удари с тежък прът. Лий отвърна с десния юмрук. Ръката му потъна в стомаха на Ащън, като в чувал със сено. Англичанинът само изсумтя и продължи да настъпва.

В този момент Тод Фипс обяви края на рунда.

Един от каубоите, младо момче на не повече от шестнадесет години, подложи коляно, за да може Лий да седне да си почине.

— Господине — каза хлапакът, — справяте се-много добре, щом сте още жив.

Лий беше съгласен с него. Седеше приведен напред и дишаше възможно най-дълбоко. Забеляза, че Тод Фипс разговаря с Ащън и се смее — бе избрал победителя. Докато изтичаха последните секунди от почивката, Лий погледна нагоре към балкона, за да види дали момичетата се забавляват, и срещна погледа на Беатрис Морган. Слабичкото момиче беше облечено и гримирано като проститутка, но лицето му бе много бледо под ружа и сенките. Лий забеляза, че е много притеснена, но щом очите им се срещнаха, Беатрис се насили да се усмихне ведро и победоносно вдигна юмрук за поздрав, сякаш не англичанинът, а Лий бе излязъл победител от първата схватка.

Това накара Лий да се почувства доста странно.

Тод Фибс извика: „Начало“, с глас на особено щастлив човек.

Лий скочи от коляното на момчето, хвърли се към Ащън и го прасна право в челюстта. В отговор англичанинът го удари с все сила, хвана го за врата и го повлече към наредените в кръг викащи мъже. Вдигна го във въздуха и заби мощния си юмрук в тялото му.

Лий едва устоя на желанието да забие коляното си между краката на великана, след което да се измъкне от лапите му и да пробие кръга от хора. Но нямаше сили да направи това: страхотният удар на Ащън го бе уцелил право в ребрата. Чувстваше се така, сякаш бе прерязан на две — толкова силна бе болката му, когато успя да си поеме въздух.

А и англичанинът още не бе приключил.

Лий го пресрещна с един бърз удар в лицето, последван от друг в слепоочието.

Нещата стояха така: Лий още не бе успял да намери начин да нарани Ащън, докато англичанинът се справяше с тези задачи отлично. Още съвсем малко подобна обработка и Лий щеше да бъде повален.

Веднъж паднал, бе въпрос на издръжливост, докога ще може да остане в съзнание под ударите на Ащън.

Трябваше или да действа бързо и настъпателно, или да се остави да бъде пребит от бой — такава беше простата истина.

Следващия път, когато англичанинът замахна да го удари, Лий го изпревари и отново го цапардоса в лявото око. Без да му даде време да се опомни, повтори удара и заби юмрук в стомаха му. Целта на последното действие бе да отвлече вниманието на Ащън от истинските си намерения.

А те бяха да го ослепи.

Естествено, ако можеше. Ако продължаваше да има късмет и да стои на краката си.

Почти успя.

Лий отново удари Ащън в окото, като вложи цялата си сила. После го цапардоса в слепоочието.

И тогава, точно когато Лий отстъпваше назад, преценявайки как да продължи нападението си, нещо се случи.

Лий така и не разбра как го удариха.

Изведнъж, без да знае как се е озовал там, Лий се оказа коленичил в прахта. Около него каубоите подскачаха и крещяха. Някъде над главата му се чуваха женски писъци.

Той се надяваше, че Беатрис Морган не бе останала, за да види това. Лий не знаеше защо се намира опрян на ръце и крака в прахта — дали се опитва да стане, или се канеше да се просне на земята по цялата си дължина. Имаше само един начин да открие кое от двете е вярно. Премести първо единия, после другия си крак и направи опит да стане. Гадеше му се.

В този момент, докато все още се опитваше да се изправи, той чу гласа на фипс да брой:

— Шест... седем...

Лий се закрепил на краката си. Не усещаше лицето си, фигурите на заобикалящите го хора се размиваха във въздуха. Ударът на Ащън се бе оказал фатален.

Англичанинът обаче смяташе да довърши работата си докрай.

Лий по-скоро усети, отколкото видя едрата грамада на тялото на нападателя му да се приближава към него. Насили се да се движи, за

да се опита да отложи сблъсъка, докато съзнанието му отново се избистри.

Но Ащън успя да го удари в гърдния кош; уцели страната с нараненото ребро. Острата болка накара Лий да се събуди от вцепенението.

Той задържа дишането си и здраво стъпи на земята. Отново се хвърли към Ащън, издържа следващия удар на англичанина, който попадна в гърдите му, и в отговор го прасна в дясното око. Ащън залитна назад, а Лий приклепна и пак го удари на същото място.

Ащън си даде сметка какво цели Лий и вдигна ръце, за да предпази лицето си от ударите му. На Лий обаче му бе все едно. Той продължи да се цели на същото място веднъж, два, три пъти. Последният удар премина през блокадата на англичанина и попадна в окото. От клепача потече кръв.

Ащън отстъпи назад, за да си даде време да се съвземе. За първи път от началото на битката правеше крачка назад.

Лий скочи след него и с всичката бързина, на която бе способен, го заудря първо с левия, после с десния си юмрук. Великанът отклони част от ударите, но все пак един от тях попадна в дясното му око. Той разтърси глава като бик, нападнат от мухи, рязко се хвърли към Лий и замахна с дясната си ръка към главата му. Без малко да улучи.

Тод Фипс обяви края на рунда.

— Е, сега вече започна да правиш това, което трябва, макар и късно — каза младият каубой на Лий, докато той се мъчеше да си поеме въздух върху коляното му. На Лий му се прииска да види момчето на неговото място. — Сигурно си мислите, че трябва да си затварям устата — отбеляза младокът. Лий кимна и вдиша дълбоко, опитвайки се да намести някак си пукнатото ребро така, че да не го боли толкова.

Хвърли поглед към балкона. Беатрис Морган го гледаше. Без да знае защо го прави, той се усмихна и вдигна юмрук нагоре, така както бе направила тя преди малко. Нямаше начин всички присъстващи да не са видели как успокоява една най-обикновена курва.

— Начало — изкрещя Тод Фипс.

— Извинете ме — каза Лий на дебелия каубой — но трябва да се върна към задълженията си — той се изправи и тръгна към Найджъл Ащън.

Очите на англичанина изглеждаха по-добре. Един от хората му ги бе промил със студена бира. Великанът изглеждаше съвсем бодър и свеж. Подобно на мечка гризли, той атакува Лий, като го удари първо в рамото, а после в челюстта. Последният удар бе много силен и Лий заотстъпва назад в кръга, за да си даде време да му се избистри главата.

После удари Ащън и все сила в лявото око. Англичанинът направи гримаса от болка. Окото изглеждаше ужасно. Някой от тълпата извика: „О, боже!“

Лий нанасяше удари по лицето му с всички сила, като се целеше най-вече в очите. Ащън се хвърли напред и заби един ъперкът право в корема на Лий — ударът му изкара въздуха. Лий не се опита да вдиша (знаеше, че и това ще стане някога), вместо това се възползва от възможността и се пресегна да цапардоса противника си в дясното око. То също веднага се наду и сега вече англичанинът трябваше да се напруга и примигва, за да вижда с него.

Лий се чувстваше все по-добре и по-добре. Вярно, че изпитваше страшни болки, пък и Ащън все още можеше да го свали в нокдаун, но той откри, че въпреки това се забавлява. Всичко около него изглеждаше ярко и ясно, движенията му бяха бавни и отмерени както по време на престрелка. Това бе приятно чувство.

Лий се усмихна на Ащън, а той с един удар го хвърли към кръга от хора. Отскочи от тях и удари англичанина отстрани, в ребрата, сякаш цепеше дърва. После той се върна в центъра и зачака Ащън да дойде при него. Когато се приближи достатъчно, Лий отново го заудря в очите. Англичанинът вдигна ръце към лицето си, но веднага ги свали, за да се предпази от един лъжлив удар в корема. Лий моментално го фрасна в окото.

Ащън изпъшка и залитна надясно. Следващият удар в лявото око предизвика силен кръвоизлив.

— Олеле! — извика както преди някой от тълпата.

Ащън започна да пъшка, сякаш бе уморен от боя. Някои от каубоите бяха спрели да крещят. Бе достатъчно тихо, за да може Лий да чува влаченето на собствените си и на Ащън крака, докато обикаляха в прахта.

Той се престори, че смята отново да удари англичанина в очите и го видя да отстъпва назад.

Лий се чувстваше все по-добре и по-добре.

Ащън се приготви да го нападне, като се стараеше да държи ръцете си не прекалено високо, а да защитава само очите си. Едрият мъж бе доста смел, а и учителят му не си беше губил времето.

Лий го цапардоса в брадата. Ащън не му обърна внимание.

Лий повтори удара, този път влагайки цялата си сила в него.

Ащън нямаше друг избор, освен да свали малко гарда си надолу, за да прикрие долната част от лицето си и Лий веднага го прасна в окото. Избликна кръв.

Сега каубоите не издаваха нито звук; не извикаха дори когато водачът им удари Лий в гърдите. С хитра странична маневра Ащън удари противника си отново и го накара да залитне настрани. Но Лий веднага се върна и цапна Ащън в дясното око, което още не кървеше, но при все това изглеждаше твърде зле.

Изведнъж англичанинът се метна напред и замахна отгоре надолу, влагайки в движението цялата си страхотна тежест; все едно забиваше колове в земята с грамаден чук.

За секунда Лий реши, че с него е свършено — мъжът бе прекалено грамаден — но после си спомни какъв бе планът му, вдигна юмруци към лицето на англичанина и ги стовари право в кървящите му очи.

— Край! — изкрещя Тод Фипс. — Край на рунда!

— Това беше най-хубавият бой, който съм виждал! — отбеляза дебелият млад каубой, когато Лий се дотътри при него и с въздишка се отпусна на коляното му.

Лий се тревожеше за ръцете си. Вече изобщо не ги усещаше. Дори не го боляха. Не се притесняваше, че няма да може да издържи до края на битката. Само се надяваше, че няма счупени кости. В битка като тази, с голи ръце, бе почти невъзможно да опазиш костите си цели. Особено когато човек се целеше в главата на противника си, както правеше през цялото време Лий. Ако се беше счупила някоя кост, особено в дясната му ръка, това щеше да е много неприятно. Лий се справяше съвсем добре, когато трябваше да стреля с лявата ръка, но не можеше да удря хубаво с нея. А това можеше да се окаже голям проблем.

Тод Фипс застана в центъра на кръга. Изглеждаше дяволски чист и спретнат в този вълнен жакет. Беше накарал някого да му донесе

една бира отвътре и сега отпи от халбата и извика:

— Начало!

Лий скочи и отиде да пресрещне Ащън. Англичанинът го удари в лицето. Остра болка преряза главата му.

Лявото око на великана приличаше на разрязана слива, от която бликаше кръв и се стичаше по бузите му. Със сигурност не виждаше нищо от тази страна.

Лий се изтегли вляво от едрия си противник и, възползвайки се от това, че не можеше да бъде видян от тази страна, му нанесе мощен удар право в ухото. Ащън се заклати и се опита да се обърне към Лий, но той се завъртя заедно с него, без да влиза в обсега му на зрение. Англичанинът получи още два удара в слепоочието.

Ащън отново загуби равновесие, после се съвзе, извърна се бързо и здраво цапардоса Лий.

Докато се извърташе, Лий се опита да го уцели в дясното око, но първия път не успя, затова опита пак и сега вече попадна право в целта. Англичанинът из-сумтя от болка, пристъпи напред, заби юмруци в тялото на противника си и замахна към лицето му, но не можа да го удари. Сега вече и двамата пропускаха удари и Лий се чудеше дали ще му се удаде да цапардоса Ащън толкова силно, че да го извади от играта.

Той се престори, че смята да удари вляво, откъм сляпата страна на англичанина. Когато Ащън се извърна, за да се защити, Лий замахна с все сила към лицето му и го фрасна в окото.

— По дяволите... по дяволите! — каза един от каубоите. Останалите не промълвиха нито дума. Горе на балкона жените също мълчаха. Лий видя, че Ащън с мъка си поема дъх. Червената му брада бе просмукана с кръв. Сега вече и дясното му око бе почти напълно затворено.

„Ако успея да изкарам и това око извън строя, ще съм спечелил битката“, помисли си Лий. Вече дори не знаеше за каква битка мисли — толкова беше уморен.

Но все още се чувстваше добре.

Ащън плю, стисна зъби и удари Лий два пъти. Единият удар попадна в тялото му отстрани, другият, който по-скоро приличаше на побутване, го уцели в устата. Един от зъбите му се заби в устната.

„Време е вече да приключвам с всичко това, помисли си Лий, ако въобще мога.“

Той отстъпи назад и измери с поглед едрият фермер.

Ащън изръмжа и тръгна към него, размахвайки юмруци. Лий отново направи крачка назад. Англичанинът явно имаше повече сили от него да продължи битката.

Лий пое дълбоко въздух, пристъпи напред, избягнагоре ръката на противника си и го удари два пъти в дясното око.

Ащън направи две огромни крачки назад. Лий не го изпускате. Вървеше след него. Когато великанът се опита да си възвърне равновесието, Лий го фрасна в лицето отново. Англичанинът се спъна и падна на едно коляно.

Лий го изчака да се изправи. Очите на едрият мъж бяха подути и тъмно сини; лицето му бе на петна от кръвта.

Никой от зрителите не издаваше звук.

Чуваше се единствено тежкото дишане на двамата противници.

Лий се чувстваше замаян, сякаш всеки момент щеше да се издигне над земята.

Той изтегли юмрука си толкова назад, колкото му бе възможно, и се засили. Изпъшка силно и заби ръката си в лицето на Ащън с цялата мощ и бързина, която му беше останала.

Ударът бе придружен от звук, който напомняше изпуснат чувал с жито. От лицето на англичанина бликна кръв. Той залитна към Лий. Опита се да сграбчи дрехите му, да се задържи, но не успя и се просна в прахта в цял ръст.

— Не ставайте — го посъветва Лий. — Не ставайте.

Не че му беше ясно какво щеше да прави, ако мъжът наистина се изправеше. Удоволствието от боя си бе отишло. Чувстваше се изцеден и уморен до смърт.

Найджъл Ащън за момент остана да лежи без да мърда, после сви крака и зарови ръце в прахта. Широкият му гръб се изви на дъга; целият трепереше, когато се напрегна, за да се опита да седне.

— Мили боже! — възкликна една от жените на балкона.

— Мама му стара! — изруга един от каубоите.

Грамадният англичанин силно изстена. Напрегна се и изтегли тялото си нагоре до седящо положение. Седеше и се взираше около

себе си, търсеше Лий. Посегна да изтрие с ръце кръвта от очите си, за да може да вижда.

Преди да си даде сметка какво прави, Лий се наведе и сложи длан на рамото на мъжа.

— Боят приключи, Ащън, — каза той. Собственият му глас му звучеше странно. — Това беше една много хубава битка.

Англичанинът протегна треперещата си ръка, напипа китката на Лий и я хвана. Лий реши, че човекът се опитва да се изтегли нагоре, а не може. За момент мъжът задържа ръката му и я пусна.

— Боже милостиви! — каза един от каубоите.

Лий се обърна, мина през тълпата и влезе в „Аркадия“ през задния вход. Вътре бе хладно. Хладно и тъмно. За част от секундата Лий почувства, че му се гади.

Първото, което усети, когато се събуди, бе нещо хладно да докосва ръката му. След това започна да му пари.

Един груб глас каза:

— Хубаво го намажете навсякъде.

Лий отвори очи и разбра, че се намира в една тиха, хладна, тъмна стая. Над него се беше надвесил някакъв грозен, приличащ на жаба, дребосък. Изглеждаше му познат.

Беатрис Морган държеше дясната му ръка и я мажеше с парцал, напоен с нещо, което миришеше на конски цяр.

— Точно така — каза дребният мъж. — Няма полза от него, Беатрис, докато не попие хубаво — той погледна Лий. — Така, така, значи нашето палаво момче най-после се събуди? — мъжът поклати заканително пръст към него. — Много непослушно момче.

— Кой, по дяволите, сте вие? — успя някак си да изграчи Лий.

— Боже, звучите така, както изглеждам аз. Казвам се Бъд Мартин, собственик на дрогерия и магазин за шапки, смъртен враг на Грийди Кимбъл, Краля на търговците, и за ваш късмет — студент втора година в Тюлей Колидж, който по случайност е най-добрият колеж по медицина в целия Юг.

Той се задъха и изпъчи горделиво.

— Наложил се да напусна колежа поради моите разбирания за тоталната любов.

— Припаднахте долу на стълбите — каза Беатрис на Лий и продължи да маже ръката му с разтвора. Китката му беше подута и

яркочервена.

— Колко дълго...

— О, я се напънете да не бъдете толкова тривиален — каза дребосъкът. Лежете в хубавото легълце на тази кукличка от около три-четири часа. Мъжът потупа Лий по рамото. — Хубав е този, който върши хубави дела — и той се вторачи разсеяно в очите на ранения.

— Не се притеснявайте — каза дребосъкът. — Не съм някой сантиментален глупак. Просто проверявам доколко зле сте пострадали... Беатрис, запали тази лампа и я донеси тук!

Когато момичето изпълни нареждането му, той насочи светлината в лицето на Лий и започна да я движи насам-натам.

— Колко лампи виждате, калпазанино?

— Една — отговори Лий.

— Хм... — дребният мъж се извърна и подаде лампата на момичето. — Мисля, че ще се оправите, нищо че в момента не изглеждате много красив.

— Как е... — за секунда Лий не можа да се сети името на англичанина.

— Кой? — Мистър Мартин изглеждаше заинтригуван.

— Ащън.

— О, мистър Ащън предпочете да не се възползва от медицинските ми услуги. Май не харесва моя стил на работа...

— Или разбиранията ви за тоталната любов? — с усмивка попита Лий.

— Точно така. — Мистър Мартин отново го потупа по рамото. — Скъпа моя — каза той на Беатрис, — вие май имате по-правилна преценка за нещата от повечето представителки на вашия пол. А сега ви оставям насаме, за да грешите колкото си искате...

— Благодаря, докторе — каза Лий.

Доволен, мъжът се спря на вратата и се поклони с достойнство.

— Той е добър човек — каза Беатрис, когато дребосъкът си отиде.

— Сигурно — отговори Лий.

— Справя се не по-зле от истински доктор, когато става въпрос за обичайните неща.

— Дано да е така — Лий се усмихна на момичето. Лицето го заболя — явно англичанинът го бе подредил добре.

— Каза, че до утре не трябва да ставате от леглото. — Тя се изчерви.

„Срамежливка такава“, помисли си Лий. — А, аз все пак мисля, че мога да си отида — чувствам се съвсем добре. Рядко ми се случва да припадам из разни барове.

— Не — възпротиви се момичето, — не бива да си ходите. Мисис Чейс каза, че можете да останете тук толкова дълго, колкото е необходимо.

Тя се изправи, отиде до един шкаф и извади шише с лекарство.

— Гади ли ви се от лауданума? Знам, че на някои хора действа така.

Лий поклати глава и Беатрис внимателно отмери две капки от опиата в чаша с вода. Когато протегна ръка, за да вземе лекарството, Лий разбра, че дясната му ръка беше съвсем наред — изтръпнала и с разранени кокалчета, но без счупени кости. След няколко дена щеше да стреля с оръжие толкова добре, колкото и преди.

— Мистър Мартин каза, че сте имали голям късмет, дето реброто не се е счувило по цялата си дължина — можело е да пробие някой от вътрешните ви органи.

Лий се размърда. Действително гърдите му бяха здраво превързани. Онзи удар на Ащън наистина му бе счупил реброто, или поне го бе пукнал не на шега.

Момичето дойде до леглото, хвана ръката на Лий и отново започна да я разтрива с лекарството. Малко щипеше, а освен това миризмата му напомняше на конюшната в старата семейна ферма в Паркър, Индиана.

Лий заспа и сънува, че пак е вкъщи, в голямата купа сено, прегърнал котката Писана и чака Джеймс да се прибере у дома.

Чуваше как майка му говори с Берта Мей, докато двете приготвят в кухнята вечеря за всички, които щяха да дойдат да посрещнат Джеймс.

Това беше голямо събитие, понеже Джеймс се връщаше със сержантски чин, който бе получил, след като го бяха наградили с медал заради боя при фреде-риксбург. Лий много му завиждаше през тези две години, когато бе чакал да порасне достатъчно, за да участва в сражения. Но за да можеше това да стане, той и Джордж Бибкок трябваше да изтърпят още три години, а войната не продължи толкова.

И двете момчета бяха на тринадесет и близките им не им разрешаваха да отидат на фронта, дори и само като барабанчици. Не беше честно, при условие че всички казваха, че това е последната война, която щеше да се води изобщо. Значи Джеймс щеше да се къпе в слава До края на живота си, а Лий щеше да остане с пръст в устата, и то само защото се бе родил няколко години по-късно!

Той се претърколи по гръб в сеното и вдъхна миризмите на конюшната — кожа, конски изпражнения и мехлем. Беше станал рано и вече бе приключил с всичките си задължения. Не му оставаше нищо друго, освен цял ден да чака завръщането на Джеймс и да гледа как се вдига шум около него — просто да ти се доповръща от отвращение! За какво беше цялата тая суматоха? Той самият би се справил не по-зле, ако някой му беше дал шанс да го направи. Щеше да им даде да се разберат на тези Републиканци!

Писана все се опитваше да се измъкне от ръцете му, искаше да отиде при котенцата си долу, в едно от отделенията на конюшната. Лий се замисли дали да не отиде да ги види, но реши, че това би било само загуба на време. Така или иначе, ако ги намереше, майката просто пак щеше да ги премести на друго място.

Стори му се, че го викат. Да, майка му наистина го викаше да се прибира. Беше много развълнувана — Джеймс си идваше най-после!

Лий излезе на пътя, за да го чака. Денят бе необикновено горещ. И ето го и самият Джеймс — пристигаше с една каруца и всички му викаха и радостно го поздравяваха. А Джеймс им махаше с ръце и щастливо се смееше. Баща им водеше конете...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лий се събуди късно на следващата сутрин. Вече бе почти обяд. Стаята бе обляна в слънчева светлина, а на масичката до леглото имаше ваза със свежи цветя. Камбанки и шипков цвят.

За момент той остана да лежи, без да мърда, припомняйки си вчерашната битка. След това отметна завивките и седна на ръба на леглото. Беше гол и всеки път, когато си поемеше дълбоко въздух, остра болка прерязваше гърдния му кош. Лий протегна напред ръце и размърда пръсти. Кокалчетата му бяха подути, зачервени и разранени на местата, където зъбите на англичанина се бяха врязали в плътта му, когато го бе удрял в устата. Ръцете го боляха, но иначе им нямаше нищо. Освен това усещаше лицетоси изтръпнало.

Той се изправи и сковано отиде до мивката, за да се погледне в огледалото над нея. Изглеждаше много зле — лицето му бе подуто, цялото в синини, особено вляво, там, където бе попаднало мощното дясно кроше на Ащън.

Носът му обаче не изглеждаше счупен, въпреки че бе силно отекал.

Лий оголи зъби. Те също бяха здрави, никой дори не се клатеше. Като цяло пораженията не бяха големи — особено за такава битка с подобен великан. При това противникът му със сигурност беше взимал уроци при професионалист.

Фипс сигурно бе дълбоко разочарован. Пък кой знае, може да бе доволен да ги види как се пребиват от бой взаимно, без значение кой е крайният победител.

Вратата се отвори и Лий се извърна да види кой идва; беше онова момиче, Беатрис. За секунда той се огледа наоколо за нещо, с което да прикрие голотата си, но после се сети че тя е проститутка и се отказа.

Въпреки това момичето явно се смути и извърна глава настрани.

— Бях взела дрехите ви — каза тя. В едната си ръка държеше изпраните и изгладени дрехи, а в другата — вече чистите му, направени на топка чорапи. Сложи всичко на кревата и се обърна да си

върви. — Добре ли се чувствате? — попита Беатрис. Все още не смееше да го погледне. Какво странно момиче.

— Чувствам се отлично — отговори Лий. — Много благодаря за всичко, което направи за мен снощи — ти си чудесна медицинска сестра.

— Няма за какво. Беше ми приятно да се грижа за вас — тя излезе и затвори вратата.

Лий започна да се облича, но изведнъж се сети да потърси пушката си. Тя си беше в калъфа и висеше на кревата. Когато бе вече облечен, Лий се опита да си припомни съня от предната нощ. Беше нещо за баща му и... Джеймс. И двамата лежаха някъде там, под земята. Какво пък, такъв беше животът. И двамата бяха убити през войната.

Такъв бе животът.

Лий свърши с обличането, закопча колана си и слезе долу. На площадката срещна Ребека Чейс.

Тя му се усмихна широко:

— О, здравейте, мистър Лий! Как се чувствате тази сутрин?

— Достатъчно добре съм — отговори Лий. — Благодаря ви за гостоприемството.

— О, няма нищо. Сигурно разбирате, че вече сте много известен човек. Всички смятаха, че мистър Ащън няма съперници тук.

— Размина му се доста леко. — Лий се опита да мине покрай нея, но тя се пресегна и го хвана за ръката.

— Аз винаги спазвам дадените обещания — каза жената с променен глас. Това раздразни Лий. Тя още се боеше за онзи неин важен любовник.

— Аз също — отговори той и продължи да слиза по стълбите.

— Чуйте — извика му тя през перилата — можете да закусите в кухнята, ако искате...

Това звучеше добре. Лий заобиколи стълбището долу, мина през коридора и се отправи през тъмнината натам, откъдето се чуваха женски гласове. Докато вървеше, разкършваше ръце, за да ги раздвижи.

Кухнята представляваше една просторна, огряна от слънцето, стая. Старата индианка и приказливият барман стояха до печката и пържеха яйца и шунка. Миришеше прекрасно.

Около голямата маса бяха насядали няколко момичета. Бяха поне десет или дванадесет. Лий позна полуиндианката и нейната любовница, Филис. Беатрис Морган седеше накрая и пиеше кафе.

Когато той влезе, всички момичета вдигнаха поглед към него. Те приличаха на букет от ярки цветя в своите весели, жълти, сини и зелени рокли, изпъстрени с цветни шарки и райета. Бяха много хубави жени, по-красиви от повечето проститутки. Ребека ги бе подбрала добре.

Докато го гледаха, за момент Лий се почувства неудобно. Той добре знаеше колко по домашному може да изглежда кухнята в един такъв дом. За работещите в него това бе място, където можеха да се отпуснат и да си отпочинат от грижите и неприятностите.

— Добро утро — поздрави ги той.

— Добро утро — отговори момичетата. Барманът до печката само кимна и продължи да пържи яйцата. Лий реши, че мъжът още се чувства виновен за случилото се в бара предния ден.

Без какъвто и да било коментар момичетата се сместиха малко, така че да направят място на Лий да седне до Беатрис Морган в края на масата. Това го поядоса, но той все пак отиде и зае предоставения му стол, за да не унижава малката пред приятелките ѝ.

— Добро утро — поздрави го тя. — Гладен ли сте?

— Като мечка гризли — отговори Лий. Тя се изправи и отиде до печката. Лий я чу да го-вори нещо на старата индианка, като заедно с бармана потракваше с тиганите, приготвяйки някакво ястие.

— Добре ли се чувствате вече? — попита едно от момичетата. Тя беше дебеличка жена със закръглено лице, облечена в жълта, силно набрана рокля.

— Ами да — каза Лий.

— Божичко — продължи тя, — как само изглеждахте след битката!

— Сигурно не съм бил приятна гледка.

Беатрис се върна при масата и му донесе чаша силно, чисто кафе. Обикновено той го пиеше със сметана, но нямаше на масата.

— Искате ли сметана? — попита Беатрис.

— Ако имате.

Тя отиде до един страничен шкаф и му донесе пълна каничка със сметана.

Всички момичета около масата го запяха над чашите си с кафе.

— Как само му дадохте да се разбере на онзи надут пуяк Ащън!
— възкликна дебеланата.

— И на Мики Слоусън също! — допълни една едра, кривогледа проститука.

Жените приказваха, пиеха си кафето и го зяпаха.

Лий вече се канеше да става и да си ходи, когато Беатрис пристигна със закуската му. Имаше чиния с три пържени яйца, цяла купчина пържени картофи, четири бисквити и дебело парче шунка. Когато Беатрис седна на мястото си до него, останалите момичета престанаха да им обръщат внимание и се заприказваха за техни си неща, като от време на време се кискаха шумно или правеха някоя остроумна забележка за клиент от предната вечер, който бе искал някаква по-специална услуга. И при всяка по-пикантна фраза се обръщаха към Лий, за да видят какво впечатление са му направили.

Лий не бе вярвал, че ще е в състояние да изяде толкова много храна, но не само че се справи с всичко, но изяде и една намазана с масло бисквита с втората си чаша кафе. „Аркадия“ знаеше как да се грижи за стомасите на хората си.

Беатрис седеше до него и с крайчеца на очите си го следеше как се храни. Тя не говореше много; само от време на време правеше по някоя забележка за това, колко бързо минава лятото и колко красиво е сега в планината.

— Имаш ли си кон? — попита я Лий.

— Не. Миналата година имах, но той се разболя — тя се замисли за животното. — Казваше се Скокльо — момичето въздъхна. — Понякога Ребека ни води да по-дишаме малко чист въздух с една каруца...

Лий се нахрани, изтри устата си с една карирана червена салфетка и се изправи.

— Благодаря ти — каза ѝ той. — Закуската беше чудесна.

Лий искаше пак да ѝ благодари за грижите, които бе положила за него, както и за това, че бе изпрала дрехите му, но някак си не можа да се реши да го направи пред толкова много хора. Така че просто каза още веднъж „благодаря“, кимна на останалите момичета и излезе от кухнята.

Зад него се чу луд кикот.

Навън денят беше прекрасен. От планините на север подухваше приятен, разхлаждащ лек ветрец.

Докато пресичаше улицата към хотела на мисис Болтуит, забеляза табелата на магазина на Мартин. Лий промени решението си, качи се на тротоара и се запъти към магазина. Гърдите го наболяваха, особено когато тръгна да изкачва стълбите към вратата — явно при движението се опъваше някакъв мускул.

Той се наведе да надникне през стъкления прозорец на вратата и видя дребничкия мъж с жабешкото лице да стои зад щанда и да говори с някаква селянка с широкопола шапка.

Звънчето лекичко иззвъня, когато Лий влезе в магазина.

— Басма, басма, басма! — тъкмо казваше дребосъкът. — Вижте, мисис Симънс, не казвам, че имате нужда от тънък ленен плат или даже от муселин! Но не можете да не опитате димитеното платно! Все пак става дума за сватба, нали така? Това е особено събитие!

Старата селянка не изглеждаше особено убедена.

— Божичко, Сара, предавам се! Ако смяташ после да нарежеш плата за ризи на този твой Ралф, то по-добре си купи направо дънково сукно.

— Това е добра идея — отговори жената. — Но май няма да е особено подходящо за роклите на шаферките?

Дребничкият мъж махна на Лий за поздрав.

— За бога, Сара, ти направо ме съсипваш! Разбира се, че няма да е подходящо! Момичетата ще приличат на плашила в тях! Но все пак ти си решаващ. Не ме слушай мен! Какво ли знам аз! Само дето съм роден и отгледан в един от най-изтънчените и богати кръгове в Ню Орлиънс. Нищо не разбирам от дрехи и официално облекло! Ама нищичко!

Старата жена явно започваше да се колебае.

— Но ще мога ли да го използвам после за ризи?

— Да, Сара, ще можеш! Тя въздъхна.

— Ами добре тогава, май ще трябва да го купя.

Дребосъкът се извърна към рафтовете зад себе си и взе един топ бял плат.

— Сара — каза той, — ти си голяма глупачка. Този твой Ралф е от хората, дето само вземат и никога не дават. Заслужава да избягаш в последния момент с някой, който ще те оцени по достойнство!

Тази идея явно се хареса на Сара.

— Говоря сериозно — каза мистър Мартин, като отмери парче плат, отреза и повтори операцията. — Ето, това трябва да стигне даже за твоите три дебелани, скъпа. Защо, за бога, не се опиташ да ги накараш да отслабнат малко! Никой уважаващ себе си мъж няма да ги погледне втори път такива!

— Обаче пък никога не боледуват — отговори селянката.

— Това не е най-важното нещо в този живот, Сара. И съм сигурен, че жена с твоя опит добре го знае.

Тя се изсмя със странно младежки смях, плати му и си прибра малкия пакет, който ѝ бе приготвил продавачът.

— Всичко най-хубаво, господин Мартин — каза жената, хвърли срамежлив поглед на Лий и си излезе.

— Е, какво ще кажете за това, което току-що видяхте? — попита Лий дребосъкът. — Сигурно смятате всичко това за женски глупости? — Лий не знаеше какво да отговори, затова просто си замълча. — Трябва да ви кажа, че именно тези „женски глупости“ ще спомогнат за цивилизоването на този пуцинак много повече от вашите пушки!

Лий се усмихна:

— Сигурно имате право.

— Разбира се, че имам — каза мистър Мартин. — Сега какво мога да направя за вас? Не продавам мъжко облекло, но мога да ви предложа някоя кърпичка или панделка, с която да украсите вашата синя риза. Не е лоша, но трябва да прибавите нещо към нея...

— Не, благодаря. Искях само да ви благодаря за снощи и да разбера колко ви дължа за услугите.

Дребосъкът го гледаше, опулил учудено очи като голяма дървесна жаба.

— Чудесата нямат край! — възкликна той. — Много рядко ми се е случвало да ме питат колко ми дължат, без аз самият да повдигна въпроса — той се вгледа внимателно в Лий и после примигна. — Да кажем, че сметката е уредена от хубавия тупаник, който хвърлихте на онова надуто аристократско копеле. Знаете ли, че Ащън е племенник на графа на Лейчестър?

— Чувал бях нещо подобно.

— Племенник на лейчестърския граф и син на почитаемия Уинслоу Манинг Кук.

— Виж ти! — Лий не знаеше какво друго да каже.

— Ами да! Много важно семейство, един от най-старите родове в Англия. А виж сега последната им издънка! Въздух под налягане. Пет пари не давам за такъв! Нищо, че е Лейчестър.

— Разбирам — каза Лий.

— Вижте го господинчото — продължаваше мистър Мартин — отива в Хелена да го лекува някакъв тъпа-нар, който може и да има диплома, ама разбира от медицина колкото да навреди още повече на раненото му око. Почистване, превръзка и почивка — това е всичко, от което има нужда окото му! Ама няма да го получи! — Той се обърна към рафтовете с плат и започна да подрежда нещо по тях. — Приятен кестеняв цвят — каза дребосъкът. — Бедната стара глупачка! Цар на плъховете, такъв си е избрала! — той въздъхна.

— Красив е този, който върши добри дела. Каквото човек сам си направи, никой не може да му го направи.

— Мартин измъкна топ черен плат. — Ще ви дам един ярд от това, за да си направите кърпа за врата. И кажете, на онова момиченце Беатрис да направи двоен подгъв навсякъде. Аз знам толкова за шиенето, колкото онова хлапе никога няма да научи, дори и цял живот да се опитва!

Лий посегна да извади пари да плати, но човекът махна с ръка:

— Можете да го смятате за сватбен подарък — каза дребосъкът и се облегна на щанда, като опря ръце в брадичката си. Гледаше Лий, без да мига — точно като сънена жаба.

Когато Лий заизкачва стълбите към вратата на хотела на мисис Болтуит, завари там насядала обичайната тълпа мъже, чакащи обяда в един часа. Обедите на мисис Болтуит — неизменно пържено пиле или пържола, приготвена в тиган — бяха дори по-популярни от вечерите ѝ.

Конярите и търговците на уиски го разгледаха внимателно, докато минаваше покрай тях. Познат му беше този поглед... добър стрелец... а сега и опасен боксьор... Е, пак добре, че само преби Ацън — можеше и да го убие. А не трябваше да забравя какво бе сторил със сестрата на същия този човек.

Мисис Болтуит някак си беше успяла да се напъха зад малкото бюро във вестибюла. Когато Лий влезе, тя вдигна поглед към него.

— Чудя се дали се чувствате така, както изглеждате, мистър Лий?

— Е, не чак така.

— Вие сте голям късметлия — каза тя. — При мен дойде бележка от господин Уолкър, дето работи в банката — тя му подаде сгънатото парче хартия и го загледа как я отваря и чете.

— Паричният ми превод е пристигнал — обяви Лий. — Банката работи ли по обяд?

— Отворена е през целия ден.

Лий се извърна да излезе и тя извика след него:

— Да ви запазя ли стая за през нощта, мистър Лий?

— Не — отговори той и тръгна надолу по стълбите.

Седящите пред входа побързаха да се махнат от пътя му. Лий се отправи по тротоара към банката; инте ресно дали Дон му беше изпратил пълната сума? По-вероятно бе старият обирджия да му бе отпуснал само част от парите, заедно с извинителна бележка към тях.

Но този път старият човек бе играл честно. Уолкър, банкерът, извади чек от хиляда долара, пуснат в банката на Ел Пасо, разгледа го внимателно, после го прие за депозит с право на теглене.

Уолкър изглеждаше много странно за банков служител. Притежаваше нива в края на града и набитото му, силно тяло, както и работническите дрехи, го караха да изглежда някак си не на мястото си в този облицован с дъбово дърво офис. — Мисля, че всичко е наред — каза той на Лий. — Въпреки че тези проклети тексаски банки се появяват и фалират за отрицателно време!

Парите бяха много важни за Лий — с тях трябваше да изкара зимата. Сега нямаше да му се наложи да продава някое от малките кончета, за да си набави зърно и продукти.

— Мистър Уолкър, трябва ми някой от тукашните фермери да засади овес и тимотейка горе, в ранчото ми. Може би някой, който няма достатъчно земя тук, в долината. Ако се съгласи на такава уговорка, ще делим двамата реколтата и така ще мога да изхранвам конете си.

— Това е странно предложение — каза Уолкър. Острите му сиви очи измериха Лий от главата до петите. Погледът му сякаш питаше: „Какъв човек си ти, дявол да те вземе? Побойник, грижовен стопанин, кое от двете все пак?“

— Идеята не е лоша. Може и да познавам фермер, готов да приеме сделката, ако намери подходяща поляна горе, при вас.

Трудничко се отглежда посев в планината. То и в долината не е лесна работа, ама...

— Но горе слънцето грее по-дълго, отколкото в долината.

— Така е — каза банковият служител. — Но това не е чак толкова важно. Все пак ще кажа на Върджил да намине в неделя, в случай че сте си вкъщи.

— Ще бъда там.

— Върджил Пейсън. Добър човек е, пък и си разбира от работата. Знам, че търси още земя, така че може и да се навие.

— Добре, много съм ви задължен.

— Е — каза мъжът, — отдавна съм се убедил, че е хубаво да свързваш хората, когато става дума за бизнес. Накрая банката все някак си печели от това — и той се усмихна едва-едва.

Когато напусна банката, Лий вече имаше сметка в нея, възлизаща на хиляда четиристотин седемдесет и три долара. Освен това си бе оставил за харчене двадесет, които сега се мъдреха в портмонето му. Уважаван гражданин, стабилен собственик на хубав имот и мъж, на чиято съвест лежах едно убийство, изнасилване и страхотен побой — това бе той.

Какво беше казала Ребека Чейс? — Дивият Запад...

Наистина бе такъв.

Докато отиваше към конюшната, Лий все още усещаше парещата болка в гърдите си. Две момчета вървяха с него известно време, като копираха походката му, овладените му движения.

Той не ги окуражи и след малко те се магнаха. И той бе правил подобни неща навремето — дори му беше харесвало, докато бе млад. Даже се бе забавлявал да показва на разни хлапаци хватки с оръжието, например как да вадят най-бързо дървените си пушки от калъфите им. Сега дори само споменът за това го караше да се чувства кръгъл глупак.

Конюшната се намиреше на една странична уличка зад хотела на мисис Болтуит. Държеше я жена — костелива стара мома на име Макфий. Мери Макфий. При нея работеше и един полуидиот, Алфред, чиято задача бе да чисти яслите и да помага във всичко останало. Някога Макфий бе имала нещо като съпруг или годеник, който обаче бе убит от някакво индианско племе в платото. Опитът на Лий показваше, че много често, когато се говореше, че някой е пречукай от

индианците, човекът чисто и просто бе починал от шарка или друга болест, която причиняваше не толкова романтична смърт.

— Боже милостиви! — възкликна мис Макфий. — Онзи англичанин трябва бая да се е изпотил, за да нареди така един американец! — имаше предвид лицето на Лий.

— Така си е! — отговори той и отиде до мястото, където бе завързан неговият жребец. Едрото животно явно бе щастливо, че вижда стопанина си, защото изцвили и започна да го побутва с муцуна.

— Хубав кон — каза мис Макфий.

— Да. Имате ли нещо за продан, мадам?

— Само не ми казвайте, че искате да продадете този жребец!

— Не. Но търся да купя едно хубаво пони — Лий потупа коня по носа. Голямото животно рядко бе толкова приятелски настроено. — За един приятел е.

— О, имам даже няколко — всички са прекрасни коне. Аз не държа лоша стока.

„Как не, помисли си Лий, разбира се, че не ги държиш жа себе си — само ги продаваш.“

— Ами тогава покажете ми ги, мис Макфий.

Те се запромушваха между двуколките и прашните, раздрънкани каруци за даване под наем, за да стигнат до ограденото място зад конюшните. Миришеше на стара кожа и конски тор.

— Ето ги моите красавци! — каза мис Макфий. — Къде ли се е скрил онзи полуидиот Алфред! Сигурно пак е отишъл да залага. Ако Господ праща такива като него в ада, то той ще пристигне там, яхнал състезателен кон.

В малкото заградено място няколко коня се разхождаха свободно. Три от тях си бяха абсолютен боклук — напълно изтощени от дългите години непосилен труд. Четвъртият бе здрав, як кон за работа на полето, в който май имаше примесена и малко белгийска кръв. Освен тях наоколо се въртяха две понита и дребна, но стройна сива кобилка с черни „чорапки“.

— Колко искате за младото пони?

— О, прекрасно животно! При това чистокръвно! — отговори мис Макфий. — Едно на хиляда в тези краища.

— Колко?

— О, боже, не мога да се разделя със Светкавица за по-малко от триста долара. Но за вас, като за приятел, нека бъдат двеста седемдесет и пет.

— Това е добра цена. Като нищо щях да ви дам парите, ако бях Анди Карнеги. Обаче не съм, така че ще платя седемдесет и пет долара и нито цент повече.

— Боже милостиви! — възкликна мис Макфий. — Голям шегаджия сте, мистър Лий!

Препираха се още известно време, докато Лий се съгласи да плати деветдесет и седем долара и петдесет цента като в цената влизаше и една стара юзда.

— Нещо друго ще искате ли? — попита мис Макфий, забелязала бързите погледи, които Лий хвърля на кобилата. — Истинска красавица, нали? Мануела Райън — жената на капитана от лагера на дървосекачите, нали я знаете, тя доведе при мен това великолепно животно за продан. В момента Мануела е бременна и затова съпругът ѝ не ѝ разрешава да язди. Той, както чувам, не ѝ дава да ходи много-много по разходки изобщо. При това здрав мъж като него, ирландец с такава страхотна физика, би могъл да си вземе много по-добра жена от някаква си мексиканка, дете хабер си няма от домакинска работа. Ама такива сте вие мъжете...

Лий прескочи оградата, за да разгледа кобилата отблизо, при което гръдният кош го заболя още повече. Животното беше извънредно дружелюбно, добре възпитано — личеше си, че е била любимка на господарката си. Срамежливо подскачайки, конят се приближи до Лий и протегна муцуна към него, за да бъде погален.

Той прокара ръце по тялото ѝ, но не намери никакви белези от камшик, нито следи от прекаран шап или подути ставни връзки. Малките ѝ копита бяха здрави като камъни.

— Давам ви двеста долара за нея — каза той.

— Много обичам мъже с чувство за хумор — отговори мис Макфий.

Малко по-късно, обеднял с деветдесет и седем долара и петдесет цента, към които се прибавиха и двеста четириисет и три долара и седемдесет и пет цента за хубавата кобила, — тригодишна, с юзда и ремък плюс едно поизносено странично седло — Лий подаде на мис Макфий чека за осребряване на договорената сума.

— И да знаете, че ще искам да ми върнете парите обратно, ако някое от животните се окаже калпаво, мис Макфий.

Тя въздъхна, но се съгласи. Лий получи обещанието, че Алфред ще доведе жребеца и понито, готови за път, при хотела на мисис Болтуит и че след това полуидиотът ще занесе на Беатрис Морган бележка, с която тя да бъде известена, че вече разполага с прекрасна кобилка за езда на име Берта, екипирана със всичко необходимо.

Половин час по-късно Лий вече бе извън града, яхнал отпочиналия си, пълен с енергия, кон и повел със себе си малко потромавото пони. Гърдите го боляха ужасно, въпреки плавните движения на жребеца и здраво пристегнатата превръзка. Лий спря за момент, колкото да се извърти малко настрани на седлото, така че да облекчи натоварването на счупеното ребро.

Денят беше адски горещ — това май бяха най-високите температури, откакто Лий бе дошъл в долината. Слънцето ярко огряваше крайпътните храсти и зелената трева. Дори и през шапката си Лий можеше да усети парещата мощ на слънчевите лъчи.

Лий се обръщаше назад от време на време, за да провери как се справя понито. Малкото конче имаше хубава, равна походка, но вдигаше прекалено високо крака, докато вървеше. Хубаво животно — в сравнение с коня на младия индианец. При това Лий бе в правото си тогава да застреля не само жребеца, но и самото момче.

Кобилата за момичето също бе чудесна.

Е, за последното можеше и да съжалява някой ден. Беатрис сигурно щеше да приеме много лично подаръка. Май че се бе охарчил излишно, но конят си го биваше.

Когато излязоха извън пределите на града, Лий отпусна поводите и остави жребеца си сам да намери пътя нагоре из ширналите се поляни. Животното се справяше чудесно, въпреки че бе минавало по тези места само няколко пъти, така че на Лий му се наложи да се намеси и да го върне в правилната посока само в един-два случая. Добър кон.

Ято яребици, проскубани като пилета, излетяха от храстите, когато Лий мина покрай тях, насочиха се косо нагоре и пак веднага се спуснаха да се скрият в гъсталака. Някога Лий би стрелял по тях, та макар и да беше със счупено ребро, франк Леели обичаше да се поддържа във форма. И сигурно щеше да уцели поне една яребица.

Лий отново се замисли за това, че може би вече не бе така бърз стрелец като едно време. Е, все пак още го биваше, след като бе успял да се справи с такъв опитен убиец като Мики Слоусън.

И все пак не се ли надценяваше? Така и не се бе опитал да уцели Слоусън в главата, а пък що се отнася до Том Смол, то той изобщо не се бе настроил за престрелка, толкова зает беше да си придава важност.

Но дори и да беше по-бавен от времето, когато, двадесет и три годишен, бе убил Боб Траут и онези двама мъже, какво толкова?

Всичко, което искаше сега, беше да се установи завинаги в тази долина.

Освен това можеше и да се ожени, въпреки че дори само мисълта за това го караше да се чувства неудобно. Всеки път, когато се замислеше сериозно дали да не предприеме подобна стъпка, той неизменно виждаше усмихнатата Розали. Е, ако се решеше, нямаше да вземе жена от долината. Никой от местните фермери и дребни собственици не би се съгласил да даде любимата си дъщеря за съпруга на един убиец и скандалджия; дошъл неизвестно откъде. Не, ако решеше да се ожени, а ранчото Ривър щеше да става потискащо със самотата си място, с течение на времето — ако го стореше — трябваше да си намери съпруга отдалече.

Може би не беше лошо да отиде до Хелена и да провери как стоят нещата с превоза на добитък по дърварската железопътна линия. След няколко години той самият щеше да се нуждае от нея за конете си. Но беше по-разумно да вземе назаем от банката пари, за да сключи договор за наемането на вагони за превоз на животни през следващите пет години. Така всички собственици на ранчо в долината, а дай боже един ден и всички фермери, щяха да зависят от него.

Но Уолкър първо трябваше да се съгласи да отпусне подобен заем. Пък и самата железопътна компания вече може и да се е сетила да подеме такъв бизнес. Дано да не беше... Все пак хората, работещи там, горе, бяха обикновени дървари, които нямаха усет за подобни неща.

Имотен бизнесмен в красива долина. Какво ли би казал Боб Траут за това? Ами горкият Холидей, каква ли щеше да е неговата реакция? Сигурно и двамата щяха да решат, че е много смешно.

Бе дал двеста четирийсет и три долара и седемдесет и пет цента за проклетата кобила!

Лий вече бе стигнал реката, когато видя индианците. Вероятно бяха от племето крий. Ловяха риба.

Бяха всичко на всичко десетина, при това — част от тях — жени.

Лий можеше просто да обърне коня си и да ги заобиколи. Един самотен ездач с два хубави коня представляваше твърде голямо изкушение за бедните индианци. Тъкмо смяташе да направи точно така, когато чу крясъците на някакви деца.

Едва ли щяха да рискуват да си навличат неприятности, ако хлапетата им бяха наблизко. Лий се насочи към тях.

Имаше хиляди теории за това, как трябва да се отнасяш с дивите индианци, когато се срещнеш с тях. Тези съвети може и да бяха полезни в случай, че си имаш работа с наистина диви племена, но Лий не бе виждал такива от времето, когато, преди петнадесетина години, бе налетял на група полуголи команчи на излизане от Мексико. Но подобна среща не се бе повторила никога вече.

Сега повечето индианци изобщо не можеха да бъдат наречени диви — просто бяха напълно разорени хора без късмет.

Жребецът му нагази в буйните, но плитки речни бързеи и Лий премина на другия бряг, като теглеше след себе си и не особено очарованото пони.

Четирима индианци седяха около накладен огън и опушваха нарязана съомга и пъстърва в жаравата. Единият мъж имаше пистолет марка „Уебли“, затъкнат в колана му. Явно някой канадец се бе оказал твърде невнимателен преди известно време и си бе изпатил за това.

Индианецът, който седеше най-близо, имаше къса пушка, сложена на земята до него: нищо особено едноцевка, но човек трябваше да я има предвид.

Лий закара конете до едно дърво и ги завърза за него. Налагаше се да почака малко, въпреки че сигурно щяха да се оплетат взаимно в поводите си.

Той кимна на индианците. Някаква жена се бе вторачила в него изпод заслон, направен от клоните на една върба. Май не се радваше особено, че го вижда. Лий й се усмихна и скочи от коня си, като внимаваше да не докосва револвера си. Играещите край реката деца дори не го погледнаха.

Лий раз върза закачената за седлото му торба, бръкна в нея и извади един от пайовете на мисис Болтуит, малко натрошен от

носенето. Тя му го беше дала, за да напомни на стария Бап как изглежда истинския пай. Всъщност пайовете бяха два, но единият бе с равен, тъй че Лий предположи, че индианците ще харесат повече другия, който бе приготвен с праскови.

Той разви прасковения пай от дебелия кафява хартия, в която мисис Болтуит го беше опаковала, и го сложи на земята до огъня. Лий помахна на жената, после посочи към двете момиченца, играещи си до водата, и след това към сладкиша.

Накрая той седна и зачака рибата да стане готова.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

По време на отсъствието му не се бяха случили никакви неприятности. Не бяха идвали никакви нека-нени гости от имението фишхук и като се изключат няколкото заблудени бика от съседното ранчо, които веднага били върнати в пределите на чуждата земя, нямало никакви други произшествия.

Сандбърг, Бап и Том Кук вече бяха научили за юмручния бой от един каубой на име Будро, които бе минал през ранчото. И сега Бап искаше Лий да му разправи подробно за всеки удар.

— Беше жестока работа, Бап, не ми се говори за това.

— „Жестока работа“! Само това ли можеш да кажеш? — Паят с равен не му хареса: — Е, хиляди благодарности за това, че си дал прасковения пай на онези индианци — ако е вярно, разбира се, а не си го изял ти самият! Паят с праскови е единственият, който тя приготвя що-годе прилично! И ти намери да дадеш точно него. Паят с равен става хубав само ако му се прибавят и ягоди. Всеки сносен готвач го знае...

Когато Лий попита Сандбърг как се справя с готвенето Бап, той внимателно обмисли отговора си и накрая каза:

— Човек още има нужда от нож, за да изяде бърканите му яйца.

Така че Лий обеща на Бап да му разкаже подробно за битката с англичанина в деня, когато той успее да приготви прилични яйца.

Първите три дни след завръщането на Лий бяха посветени на прочистването на гъстия храсталак при речния брод. Това бе трудна работа, която се оказа истинско изпитание за Лий с неговото счупено ребро. Наложил се да се откаже от сеченето с брадва, след като през първия ден едва издържа до мръкване, здраво стиснал зъби и с цената на обилна пот. Затова Лий отговаряше за извозването на отсечените клони с каруцата, теглена от двата товарни коня. Тази работа също му създаваше известни проблеми, но все пак можеше да я върши.

Харесваше му ритъмът на физическия труд; беше му приятно да използва ръцете си по този начин. Така, както бе тръгнало, нищо чудно

да станеше приличен фермер някой ден в близкото бъдеще. Със сигурност щеше да намери добър пазар за апалузките си коне в Хелена. Те бяха особена порода, с впечатляващ външен вид и при това отлични за езда. Онези богаташи от рудниците със сигурност щяха много да ги харесат.

Лий с удоволствие забеляза, че Сандбърг вече се отнася много по-добре с Том Кук. Може и да не му харесваше много, че работи с един индианец, но поне не го показваше — двамата се разбираха прекрасно.

Това беше един от проблемите, които бяха притеснявали Лий, но очевидно поне той се беше решил от само себе си.

Том Кук бе харесал понито — пък и как иначе?

Късно следобед на третия ден се появиха признаци за дъжд, така че всички се върнаха в къщата по-рано от обикновено, като Лий откара двата товарни коня в обора.

Пред къщата бе завързан някакъв непознат жребец. Или по-точно кобила, която Лий скоро разпозна.

Беатрис Морган бе решила да ги навести.

Сега тя седеше в люлеещия се стол на верандата — същия, който бе използвала при посещението си и Индия Ащън.

Сандбърг и Том Кук вдигнаха шапки за поздрав и се отправиха към оградената ливада отзад. Бап остана, за да си поговорят.

— Как сте, мис Морган?

— Добре съм, мистър Бап — отговори му тя.

— Имате чудесна кобилка...-той слезе от коня си, за да огледа животното по-добре. — Да, това се вика хубава кобила!

— Благодаря — каза Беатрис. — Името ѝ е Белита.

— Хубаво име. Много хубаво. — Бап потупа коня по краката: — Великолепни, здрави крака. Колко ви струваше?

— Тя ми е подарък, мистър Бап.

— Това се казва хубав подарък. — Бап хвърли един поглед към Лий и се запрепъва към оградената поляна зад къщата, за да остави коня си там.

— Добър вечер — поздрави Лий. — Много мило, че си решила да минеш да ни видиш.

— Но май не е особено редно — каза тя. Беше облечена в дълга синя рокля за езда; на коленете ѝ стоеше сламената шапка. Без

съмнение момичето имаше красиви тъмни очи. — Не е особено редно, но аз исках лично да дойда да ви благодаря за кобилата. Това е много голям подарък... — тя се наведе и задърпа панделката на шапката си. — Такъв подарък ужасно задължава... твърде скъп е за няколкото часа, през които се грижих за вас. Нямаше нужда — Беатрис отново вдигна очи. — Пък и вие сигурно се чувствате неудобно. Не трябваше да идвам — тя се изправи.

Лий слезе от капрата на каруцата и я остави някой друг да я прибере.

— Напротив. Радвам се, че си тук. А кобилата е заради усмивката ти преди юмручния бой, не заради грижите ти по време на болестта ми.

Тя се изчерви като дете. Какво, за бога, да я прави сега?

— Моля, заповядай вътре — покани я Лий. — Да видим какво имаме за вечеря.

Хапнаха по-рано от обикновено. За вечеря имаше заешко задушено с картофи и ябълков пай. Бап се бе постарал доста при приготвянето на сладкиша, и той беше съвсем приличен, макар и прекалено сочен.

— Чаят е прекрасен, мистър Бап — похвали го момичето.

— Наричай ме Тим — й отговори Бап.

Не говориха много, докато ядяха. Задушеното беше много добро. Рано същата сутрин Том Кук се бе погрижил да осигури необходимите за ястието зайци.

Когато свършиха да вечерят, Бап се зае да почисти чиниите, а Сандбърг и Том Кук пожелаха „Приятна вечер“ и си излязоха.

— Искаш ли да поразгледаш наоколо, преди да се стъмни? — попита Лий.

— С удоволствие — съгласи се Беатрис. — Баща ми отглеждаше коне. В ранчото ни в Илинойс имахме коне порода „Морган“. Хората се шегуваха, че мистър Морган, който отглежда коне „Морган“...

— Ела да ти покажа моите малчугани — каза Лий. — Ако обичаш коне, няма как да не те харесат.

Заобиколиха бараката, която служеше за спалня на останалите мъже в ранчото — чуваше се как Сандбърг пее любимата си песен: „Да танцуваме, хубавици“. Той имаше приятен, дълбок глас.

— Каква хубава песен — промълви момичето — За първи път я чувам.

— Това е мелодия за танци — обясни ѝ Лий. — Когато бях малък, беше много популярна.

— Не и за нас — каза тя. — Моите родители не ни разрешаваха да танцуваме изобщо. Вкъщи майка ми ни даваше да пеем само църковни песни, освен по време на прибирането на сеното... — Известно време Беатрис вървя мълчаливо, като само повдигаше полите на дългата си рокля, за да не я изцапа в тревата. — Сигурно това ти се струва странно — проговори тя накрая. — Да съм израснала в такова семейство, а пък да стана такава... — Момичето го погледна. — Имам предвид начина, по който си изкарвам прехраната...

— Вече ти казах, че за мен това няма значение. Не е моя работа — каза Лий.

— Да, така е — отговори тя. — Повтарям го толкова често, за да не си го мислят хората тайно през цялото време — Беатрис се усмихна. — Като че ли изобщо е толкова важно...

Точно това Лий предпочиташе да не чува. Ако бе решила да го посети — добре. Нямахше нужда да му разправя защо е станала курва или пък какво, според нея, си мислеше той.

— Ето ги моите коне — каза Лий.

Мръкваше се много бързо. Двете малки жребчета и кобилката Светулка си играеха във високата трева — препускаха насам-натам, подскачаха и ритяха във въздуха като агънца. Следобедите прекарваха, като спяха или се разхождаха с майките си из поляните. Но вечер, когато захладнееше, те отново преливаха от енергия и започваха да се гонят едно друго като малки кученца.

Кобилката препускаше пред жребчетата. Тичаше и удряше с копита дупето си, вирнала високо във въздуха пухкавата си опашка.

— Колко е сладка! — възкликна Беатрис Морган. — Как се казва?

— Светулка.

Известно време просто стояха и гледаха бягащите коне.

— Има ли му нещо на окото? — попита тя, като посочи едното от двете жребчета. — Тръска глава и тича някак настрани.

Лий се загледа във високия кон с черна глава, когото смяташе да нарече Дългия Том. Няколко крачки животното пробяга нормално и

тъкмо Лий да ѝ каже, че не вижда нищо особено в него, когато забеляза, че жребецът тръсва глава така, сякаш го безпокои някаква муха. Направи няколко стъпки встрани, преди да се втурне да догонва останалите коне.

— По дяволите! — възкликна Лий. — Как така Бап и другите не са забелязали нищо досега! — той погледна момичето до себе си. — Разбираш от коне.

— Може и да не се окаже нещо тревожно — каза тя. — Просто драскотина от някое дърво.

Лий отиде до хамбара за въже. Когато се върна, водеше със себе си останалите мъже. Явно им бе наприказвал не особено ласкави неща, понеже Бап изглеждаше, така, сякаш си бе глътнал езика.

Лий примами кончето, завърза го с въжето и като му говореше успокоително, го привлече към тях. Двамата с Бап се наведоха над него. Понеже вече беше доста тъмно, се наложи Том Кук да отиде да донесе един фенер.

Лявото око на жребчето бе одраскано.

— Няма нищо страшно, мистър Лий — успокои го Бап. — Тази вечер ще го промия с малко солена вода и след няколко дена вече ще му е минало.

— Няма да е лошо, ако успеете да го превържете с муселинена кърпа през следващите ден-два — така окото няма да се възпали — каза Беатрис.

— Май няма да ни остави да го превържем — отбеляза Бап.

— Опитайте — нареди Лий.

— Ама...

— Казах да го направите.

— Може би смятате, че парче пластир ще е по-удобно, мистър Бап — каза Беатрис.

— Ами да — възкликна Бап, — точно от това имаме нужда.

— Добре — каза Лий, — да го закараме до хамбара и да приключваме с това.

Кончето не бе особено очаровано, но все пак остави Бап да му промие окото с мека солена вода и да привърже към болното място парче пластир. Бап извърши цялата операция на светлината на два фенера, закрепени в дъното на хамбара. Кончето най-много се притесняваше от това, че е толкова далеч от майка си и своите

приятели. Беатрис стоеше до него, успокояваше го и помагаше на Бап да свърши по-бързо. Когато той приключи и превръзката бе готова, момичето го поздрави за добрата работа.

След това Том Кук отведе жребчето при останалите коне и го пусна да тича с тях.

Мъжете се върнаха в спалнята си, а Лий и Беатрис отидоха в къщата. И двамата не говореха много по пътя.

Явно тя възнамеряваше да прекара нощта в ранчото — иначе не би дошла толкова късно. Сигурно смяташе да спи с Лий, но той нямаше желание за това. Ситуацията, в която бе изпаднал, го караше да се чувства ужасно неудобно.

— Да направя ли малко кафе? — попита Беатрис, когато влязоха вътре.

— С удоволствие бих изпил една чаша.

Когато кафето бе готово, те седнаха на кухненската маса; никой не пророни и една дума. Беше необикновено тиха нощ — не духаше почти никакъв вятър и единственият звук в стаята бе лекото бумтене на вече изстиващата печка и ударите на някаква пеперуда в опушеното стъкло на газената лампа.

Момичето прочисти гърло и каза:

— Имате прекрасно стопанство, мистър Лий. Сигурно много се гордеете с него.

— Можеш да ме наричаш просто Лий, без „мистър“. Нали си моя гостенка...

— Добре.

— Първото ми име е Фредерик, но повечето хора ми викат Лий.

— Разбирам.

Постояха така още малко — докато първите лъчи лунна светлина проникнаха през прозореца и огряха кухнята. Беатрис се пресегна и угаси лампата — нямаше нужда от нея, в стаята бе достатъчно светло.

След няколко минути Лий се изправи:

— Време е за лягане — каза той. — Ти ще спиш в моята спалня, аз ще си направя легло в кабинета.

— Добре. Съжалявам, че ти създадох всички тези неудобства с късното си пристигане — на лунната светлина лицето ѝ изглеждаше много гладко и бяло, а очите ѝ — още по-дълбоки и тъмни.

— Не ме притесняваш — каза Лий и запали лампата, с която тя трябваше да се качи в спалнята. — Имаш ли нужда от нещо за през нощта?

— Ще спя по риза — отговори му Беатрис.

На следващата сутрин Лий се събуди от нейното пееие. Имаше приятен глас, въпреки че пееше малко фалшиво.

Когато облече ризата и панталоните си, той отиде в кухнята. Беатрис беше излязла на двора и сега переше роклята и долната си риза в един почернял стар казан, подпрян на четири високи камъка, които образуваха нещо като огнище, в средата на което гореше огън.

Момичето бе успяло да закрепил някак си одеяло около тялото си, като по този начин от него не се виждаше почти нищо. Лий видя и чорапите и бельото ѝ — явно бе решила да изпере всичките си дрехи. Беатрис пееше и изглеждаше щастлива и весела като канарче.

Като се възползва от отсъствието ѝ от къщата, Лий бързо се съблече, уми се на чешмата в кухнята и се преоблече в чисти дрехи в спалнята.

Тя бе спала там само една нощ, но стаята вече миришеше на жена.

Когато се приготви и отново се върна в кухнята, Лий завари Бап да приготвя закуската.

— Малко се поуспа тази сутрин, а, Тим?

Бап го изгледа лукаво:

— По-добре да съм закъснял, отколкото да съм подранил прекалено — каза той и наля малко олио в една тенджера.

Беатрис влезе в кухнята, понесла в ръце мокрите си дрехи.

— Имате ли въже за простиране и няколко щипки, мистър Лий?

— Само Лий.

— Лий?

— Ами не, май нямаме. В хамбара има чисто въже, но щипки изобщо не ползваме.

— А как тогава сушите дрехите си?

— Обикновено ги мятам на оградата.

— Ще накарам Том Кук да ти опъне едно въже — каза Бап.

— Не, не, няма нужда! Просто ще ги сложа на оградата на верандата. Там слънцето ще ги изсуши много бързо.

Тя бързо прекоси кухнята към верандата, при което Лий мерна голата белота на крака ѝ под одеялото.

— За закуска ще има шунка с яйца — обяви Бап.

— Яйца ли?

— Да, по дяволите, яйца! Какво им има на моите яйца?

— Хайде сега, не се засягай. Как е кончето?

— Одрасканото вече почти не се вижда. Не беше нещо опасно, пък и явно е от скоро — иначе щяхме да забележим, че нещо не е наред.

— Хайде бе!

Заради присъствието на Беатрис тази сутрин всичките му хора му смигаха съчастнически и закъсняваха за работа, явно за да му оставят повече време за любене... Ама че дивотия!

Сандбърг и Том Кук също закъсняха за закуска. Те поне се държаха прилично и не му подхвърляха разни многозначителни забележки като Бап.

Когато всички, включително и Беатрис, насядаха около масата, Бап започна да пържи шунката и яйцата в две отделни тенджери. Това му отне доста време.

— Тим — обади се момичето.

— Да, мадам?

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Казвай...

— Виж сега, аз обичам яйцата си малко рохки, така че би ли ми сервирай моите, преди да са напълно готови?

— Обичаш ги рохки, казваш?

— Ами... почти сурови, Тим.

Бап взе касапския нож, подпъхна го под две от яйцата, извади ги от тенджерата и ги сложи в чиния. — Не бяха особено рохки. После прибави парче шунка и две претоплени, напоени със сос, вчерашни бисквити.

— И аз искам моите не прекалено запържени — каза Лий.

Същото желание изявиха и Сандбърг и Том Кук.

— Айде, стига бе! Не може всички да ги обичате рохки! — възкликна Бап.

— Я, сервирай вече! — каза Сандбърг. — Сега съм готов да ям каквото и да било.

След закуската Лий и останалите отидоха да поправят старата дървена барака за инструменти. Дъските, от които бе направена, бяха заковани накриво и много изгнили в резултат на проливните дъждове.

Извадиха колкото пирони можаха, като започнаха от предната стена, след което привързаха верига за рамката на вратата и с помощта на двата товарни коня я издърпаха като развален зъб.

Вторият път обаче дъската се счупи и се наложи да я откъртят с чукове. Лий се уплаши, че ако не внимават, ще съборят цялата барака, която не бе в чак толкова лошо състояние и можеше да се използва още известно време.

Третата изгнила дъска излезе съвсем лесно — явно вече бяха хванали цаката на работата.

Беатрис дойде да види как се справят. Слънцето вече бе изсушило дрехите ѝ и тя бе облякла отново синята си рокля. Изглеждаше много добре, но въпреки това Лий трябваше да намери начин да я попита кога смята да си ходи. Хубава жена беше; имаше само един недостатък — носът ѝ беше прекалено голям.

Проститутка в ранчото.

Вярно, че прилича на дама, но нищо чудно да я спипаше в храстите с Том Кук някой ден, ако за момент я изпуснеше от очи...

Това бе много подла мисъл. Самият Лий не вярваше, че ще стане подобно нещо.

И все пак тя със сигурност бе падала на колене пред разни дървари, дошли да се позабавляват при Ребека. Така си беше. Как изобщо можеше да смята за дама момиче, което се продаваше за пет долара на сеанс!

Закачиха куката за следващата дъска, конете задърпаха, тя изскърца и със звук, подобен на пушечен изстрел, се изскубна от стената и падна в прахта.

— Това си го биваше! — извика Бап. Справяха се отлично.

— Искаш ли да пояздиш из ранчото, Беатрис? — попита я Лий.

— О, да, с удоволствие! Толкова е красиво! Но не искам да ви прекъсвам работата. Освен това трябва да се връщам в града.

— Е, една разходка наоколо няма да отнеме много време — каза Лий. — Момчетата могат да довършат тук и без мен.

Лий забеляза, че при тези думи Бап хвърли особен поглед на Сандбърг. Какво пък, да вървят по дяволите всички! Тяхната работа бе

да се трудят за него — в крайна сметка нали за това им плащаше! Останалото не трябваше да ги интересува.

Малката кобилка бе чудесна за езда — изобщо не изоставаше от жребеца на Лий по равното и пъргаво, като заек, прескачаше изпречилите се на пътя ѝ бабуни и храсти, докато Беатрис едновременно пицеше от страх и се смееше.

— Много я обичам! — възкликна момичето. — Какво безсрамно малко конче ми е тя! — Беатрис се наведе и я потупа по хълбока.

— Изглеждате чудесно заедно! — отбеляза Лий. Така си беше, нямаше защо да си криви душата.

Той не бе възнамерявал да се отдалечават толкова от къщата, но в крайна сметка прекараха заедно целия следобед и дори похапнаха малко студена шунка, бисквити и две парчета от ябълковия пай на Бап. Стигнаха чак до водопадите.

Бяха близо до мястото, където Лий бе обесил онзи каубой, а той не искаше Беатрис да го види и да започне да задава въпроси. Така че малко преди самите водопади Лий сви встрани и избра къде да спрат, за да напият конете.

Беатрис събу високите си ботуши и чорапите, след което седна на брега и започна да пляска с босите си крака във водата.

После Лий ѝ даде парчето плат, което му бе отрязал Мартин, за да се избърше.

— Божичко, какъв хубав цвят! — възхити се момичето.

— Беше ми продадено за кърпа за врата.

— Сигурно си го взел от мистър Мартин. Боже, какъв вкус има този мъж! Знаеш ли, че произхожда от едно от най-добрите семейства в Ню Орлиънз?

— Да, каза ми — отговори Лий. — Доколкото разбирам, той не се отнася с голямо уважение към семейство Лейчестър там, в Англия...

Беатрис се засмя:

— Да, наистина. Често говори за това. Май не харесва особено мистър Ащън, има му зъб за нещо — тя се изчерви.

— Вярно, така е. И, за бога, Беатрис, престани да се изчервяваш, та ти си проститутка все пак!

— Да — тя отново се заля в червенина и се разсмя. — Май пак го правя.

— Аха... каза Лий. — Е, мисля, че е време да се връщаме.

Когато стигнаха поляната над източния хълм, момичето изяви желание да се надбягват. Изравниха конете, преброиха до три и се втурнаха напред.

Малката кобила се управляваше лесно, пък и беше много бърза, така че отначало поведе тя. След това жребецът я изпревари. Лий го задържаеше — не искаше да излиза прекалено напред. Профучаха по хълма в луд галоп. На пътя им се изпречи малка ограда и двата коня я преодоляха без затруднение, след което се спуснаха надолу по пасището към една от сградите на ранчото.

Том Кук бе навън, така че ги видя да пристигат. За момент момчето замръзна напрегнато на мястото си, но после ги позна и с облекчение нададе пронизителен индиански вик, за да ги насърчи.

Усетил близостта на финала, жребецът ускори ход още повече, така че Лий трябваше да приложи цялото си умение и да го задържи, при това така, че Беатрис да не подозре нищо. Хич не му беше лесно, но все пак успя и двата коня навлязоха в двора почти едновременно. Скоростта им беше толкова голяма, че трябваше да направят завой около сградата, преди да могат да спрат.

— Олеле! — задъхано извика момичето. — Ах, ти, мошенник такъв, измами ме! Нарочно задържаеше коня си — тя потупа кобилата си. — Няма значение, Белита, въпреки всичко ние се справихме чудесно!

Вечерята беше чудесна.

Докато кобилата си отпочине достатъчно, вече бе станало прекалено късно за връщане в града, преди да се стъмни. Беатрис искаше да си тръгне сама, но Бап предложи да я придружи — и без това трябваше да купи още брашно и яйца; пък и Лий бе забравил да вземе лекарството за коне последния път, когато бе в Крий.

Лий обаче беше против — край реката имаше индианци, така че бе по-добре за нея да пътува през деня. Бап можеше да отиде с нея и утре. Така че момичето отново остана да прекара нощта в ранчото.

Том Кук бе застрелял един елен, а Бап беше приготвил за вечеря кейк. Именно за него бяха отишли последните яйца и брашното. Бе приготвил сладкиша по памет — веднъж бе гледал мисис Болтуит, докато тя правеше кейк за рождения ден на Крис Насби. Старият Насби бе шеф на една бригада в Бент Айрън — много груб и дръпнат човек при това, — хората му бяха поръчали кейка за рождения му ден с

надеждата, че така ще го смекчат малко. Така и стана. На следващия ден при мисис Болтуит бе дошъл един от подчинените му, за да ѝ благодари лично. Старият мърморко бил толкова развълнуван, че чак се разплакал.

Именно този кейк се беше опитал да направи Бап.

Глазура нямаше — в ранчото не разполагаха със сметана, шоколад или ванилия, затова Сандбърг бе набрал малко къпини и малини за украса.

Еленското месо бе прясно и много апетитно, приготвено с пържени картофи и моркови, които бяха донесени от града заедно със запасите от фураж за животните.

Ястието бе много вкусно. Но Лий не можеше да си позволи да купува зеленчуци прекалено често — по-добре щеше да е Бап да започне да отглежда собствена зеленчукова градина.

След това дойде време за десерта.

На вид кейкът не изглеждаше особено добре — бе някак си хлътнал в средата. Размениха си многозначителни погледи над масата, но никой не каза нищо. Беатрис бе предложила на Бап помощта си, но той бе отказал решително.

Сега Бап отрязва на всеки по парче. Лий пръв опита своето — не беше зле. Не приличаше много на кейк, по-скоро имаше вкус на голяма, силно напоена курабия. Въпреки това беше чудесно, особено с тези плодове, обилно поръсени отгоре му.

Беатрис заяви, че това е най-хубавият кейк, който някога е опитвала, и че Бап задължително трябва да си запише рецептата, за да не я забрави.

Така че вечерята се оказа истински успех. След това Сандбърг донесе своите фигурки за игра на дама: приживе синът му бе непобедим на тази игра. Тим Бап ги би всичките — явно това бе неговата вечер.

След като мъжете отидоха да спят в бараката си, Лий и Беатрис поседяха още малко в кухнята сами като предния ден. Не говореха много. Лий все още се чувстваше неловко в нейно присъствие. Дори самият факт, че бе сам с нея в стаята, го изнервяше по някакъв странен начин. Тя бе много странно момиче — никак не беше лесно да я разбере човек, пък и, като повечето жени, които познаваше, Беатрис изобщо не се стараеше да улесни нещата за него.

Лий трудно можеше да си я представи да взима пет долара и да върши някои от онези работи, които мъжете обичат. Явно играта ѝ беше такава — да го накара да я възприема по много различен начин от това, което бе всъщност.

Когато се качиха горе да спят, момичето отиде отново в спалнята, където бе прекарала предната нощ, Лий се отправи към кабинета.

Никак не му беше ясно какво иска тя от него — да я остави да му погостува и да си върви като почтено момиче или да спи с нея.

Той лежеше на твърдия диван и гледаше мърдащите сенки, които хвърляха върху стената тежките клони на боровете, надничаци през прозореца на кабинета. Приличаха на крилете на огромен орел — черни и могъщи в полета си.

Стоя така и ги гледа дълго време. След това престана да мисли за това, какво очаква тя от него, изправи се и се отправи към спалнята.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя бе будна. Застанал на прага, Лий видя очертанията на тялото ѝ под грубите завивки, нежната белота на огряните ѝ от меката лунна светлина ръце, шия и лице. Гледаше го.

Той мълчаливо приближи леглото, пресегна се и бавно издърпа чаршафа от нея. Тънката ѝ долна риза бе бяла като кожата ѝ.

Момичето лежеше и мъчително го наблюдаваше.

Той се наведе, подпъхна ръка под гъстите ѝ коси и я хвана за врата. След това я прихвана под лакътя и я накара да се изправи, босонога и дребничка, пред него.

Когато Лий започна да съблича ризата ѝ, тя вдигна ръце нагоре като послушно дете. Вече бе гола.

Той се отдалечи малко и я загледа.

Беатрис беше много слаба, с тесен ханш и бедра. Ребрата ѝ се четяха под нежната бяла кожа. Имаше едри за ръста си, остри гърди, които бяха леко провиснали и съблазнително се клатеха всеки път, когато си поемеше дълбоко въздух. На лунната светлина те хвърляха тъмни сенки върху бледата кожа под тях.

Лий протегна ръце напред, хвана гърдите ѝ започна да ги стиска — първоначално лекичко, а после все по-силно, като заедно с това нежно подръпваше зърната им. Тя залитна към него, но той продължи играта си, докато зърната ѝ не се втвърдиха и уголемиха. После Лий я прегърна и лекичко прихванал я под дупето, я положи на кревата.

Той самият също се пъхна в кревата, коленичи над нея и положи ръка върху меките, гъсти косми между краката ѝ. Дразни я с пръсти там, докато усети, че вече е напълно влажна. След това напъха средния си пръст в нея, за момент го остави неподвижен вътре, а после го извади, вдигна ръка към главата ѝ и погали устните ѝ с него.

Тя отвори уста и започна да ближе мокрия пръст, като дори от време на време лекичко го захапваше подобно на малко котенце.

— Това ти харесва, нали? — меко я попита Лий. — Не ти е за първи път, а?

Тя само вдигна тъмните си очи към него. Не каза нищо.

— Имам нещо друго за теб, малка курво — членът му бе набъбнал толкова много, че чак го болеше.

Премести се малко по-нагоре над нея, хвана я за косата и я привлече към слабините си. Тя вдигна лице нагоре и го пое в устата си, простенвайки тихо, сякаш страдаше за нещо, и започна да го ближе и смуче, без да я е грижа за звуците, които издаваше.

След малко Лий я бутна обратно на възглавницата. Момичето лежеше и го гледаше, като дишаше тежко.

— Много те бива за тази работа — каза той.

Тя му се усмихна, поклати глава и протегна ръце към него, измърморвайки тихо: „О, скъпи...“ Лий се вля в нея като пълноводна река.

Рано на другата сутрин те чува приглушените гласове на Бап и другите мъже в кухнята, където приготвяха закуската си. После пристигнаха някакви коне и Бап заговори с неизвестния гостенин.

След няколко минути отново се чу тропот на коне и след това всичко пак утихна. Само песента на птиците и полъхът на вятъра в клоните на дърветата около къщата смущаваха тишината от време на време.

Те се любиха отново и отново, а в почивките, когато двамата задоволени лежаха в прегръдките си, Беатрис му разказа как е станала проститутка, какво е било семейството ѝ и как е живяла досега. Освен това си призна, че се срамува от това, че понякога проституирането ѝ доставя истинско удоволствие.

— Другите момичета казват, че мразят работата си и изобщо не им харесва това, което правят. Но за мен невинаги е така. Понякога се случва да съм с някой красив или пък мил мъж, някой, за когото съм мечтала. Тогава ми доставя удоволствие. Веднъж четирима мъже ме завлякоха в една стая и ме накараха да правя всичко, за което можеха да се сетят... И на мен ми хареса — тя започна да плаче. — Сигурно съм много лоша жена...

— Не и за мен — успокой я той, — или пък за който и да е друг истински мъж.

Лий обаче не ѝ разказа нищо за себе си.

Е, каза ѝ все пак къде е роден и в какво семейство, както и за работата си с коне по времето на ранната си младост. Спомена и за

това, че е бил ловец и охрана през различни периоди от живота си, а също и за залаганията и комарджийството. Накрая ѝ разказа за Мексико и как е бил наемен убиец за един стар мошеник.

Обаче не ѝ каза, че е убил повече от тридесет души в открит двубой. Не издаде и истинското си име.

Те не закусиха с другите. Взеха малко бисквити и студено еленско месо, след което отидоха зад къщата и оседлаха конете си. Беатрис разбираше от тези неща, но Лий все пак провери дали ремъците на седлото са добре затегнати.

След това препуснаха към реката и плуваха в един вир до обяд. Леденостудената вода се пенеше край големите камъни, а слънцето безжалостно печеше.

Изядоха еленското и бисквитите край реката, след което прекараха остатъка от деня в обхождане на северната граница на ранчото. Земята тук бе покрита с гъсти борови гори. Лий показва на Беатрис мястото, където смяташе да построи малка колиба, в която да може да се преспива от време на време, и така стопанството да се оползотворява максимално пълно — а това щеше да им е особено нужно, когато нараснеше броят на конете. Възнамеряваше да изсече малък, почти невидим за непредубедено око квадрат наскрел гората и да използва дървения материал, за да построи на същото място така необходимата му хижичка с размери два на два метра.

Заприказваха се за различните видове колиби и начините им на построяване. Беатрис му разправи за дървената хижа, която баща ѝ бе направил в младостта си само с брадва, тесла и двете си голи ръце. Имала идеални ръбове и всички дъски били съвършено огладени! После двамата препуснаха надолу през храсталаците. Малката кобилка весело подскачаше и летеше по склона с такава скорост, че караше Беатрис да се вкопчва уплашено в нея и да се смее на собствения си страх.

Когато минаха покрай мястото, където Лий бе изнасилл Индия Ащън, Беатрис усети промяната в него и го попита какво не е наред. Но той само сви рамене и те продължиха пътя си. Момичето реши, че е сгрешило в поведението си. Лий се умълча — мислеше за двамата Ащън — брат и сестра. Какво ли би казала Розали за Беатрис? Може би щеше да я хареса. Розали беше червенокоса и синеока, докато Беатрис бе брюнетка. Освен това Розали бе винаги засмяна, дори и ако

нещо я болеше; притежаваше необикновена за една жена смелост. Беатрис беше някак по-мека, по-тъжна: смееше се единствено когато яздеше.

Не, не би я харесала. „Все се цупи за нещо, щеше да каже Розали, пък и я й виж краката... пръчки...“

Розали се бе смяла даже когато умираше:

— Да видим какво ще правиш сега! — беше казала тя. — Но не си мисли, че това е идеален повод да се отметнеш от обещанието си за женитба, Франки, изобщо не е толкова лесно!

Умря в ръцете му, като в някой роман.

О, с какво удоволствие уби Джони Дюс! Но дори да го бе пречукал неведнъж, а стотици хиляди пъти, пак нямаше да му е достатъчно.

Беатрис и Лий продължиха към подножието на западния хълм в пълно мълчание. Момичето повече не го попита какво му е.

Видяха Сандбърг, който поправяше оградата около горните пасища — той им махна, но те не се отклониха от пътя си.

Докато вечеряха, Беатрис беше много мила — разправяше им забавни истории от живота на дядо й Зебъдий, който бе управлявал лодка за превозване на свине по Мисисипи. Той познавал Майк Финк лично и казвал за него, че не е нищо особено като размери, но че обичал да хапе противника си по време на схватката. Когато видел, че започва да губи битката, твърдял дядо й, веднага се хвърлял да хапе като булдог. Веднъж няколко лодкари събрали пари и му купили за рождения ден каиш и нашийник, на който пишело: „Внимание, хапе!“

Дядото на Беатрис се бе срещал с Джим Бауи два пъти — нещо, което силно заинтригува Бап и Сандбърг. Бил висок, красив мъж с изискани маниери и черни бакенбарди; роден в Кентъки, но истински ню-орлианец по поведение, бе казал за Джим дядо й.

— Ами ножът му? — попита Бап.

— Дядо никога не го видял да вади нож. Приличал на бизнесмен, а не на убиец — отговори Беатрис.

— Как пък не! — възкликна Бап. — Този мъж си беше самият дявол в битка!

След като се навечеряха — плодовият пай на Бап нещо не беше станал както трябва: имаше солен вкус — всички излязоха на верандата, за да изпият кафето си. Том Кук се подпря на парапета.

Залязващото слънце заливаше планините в зелени, златисти и огненочервени багри.

— „И асириецът слезе при хората като вълк, погнал стадо овце“ — каза Беатрис, цитирайки една стара поема.

Всички останали, с изключение на Том Кук, довършиха цитата в един глас:

— „И колесниците му гreeха в златно и пурпурно-червено.“

Точно като залеза.

Тази нощ бе не по-малко прекрасна от предишната. Лий и Беатрис се разбираха чудесно и той започваше да я харесва все повече и повече. От ден на ден чувствата му ставаха по-дълбоки, а това бе много сериозно.

На сутринта Лий попита момичето дали Ребека няма да ѝ се кара заради това, че е пропуснала няколко работни дни в „Аркадия“.

— Изобщо не ме интересува! — отговори Беатрис.

През този ден Лий се върна на работа отново; Беатрис също бе с тях — помагаше им да натоварят отсечените от Лий и Сандбърг дърва за огради и да ги извозят надолу до пасищата. Тя имаше природна дарба да се оправя с животни, така че товарните коне не ѝ създаваха никакъв проблем.

Те се трудиха неуморно през целия ден, защото най-високото пасище трябваше да бъде заградено, преди да пуснат кобилите в него. Том Кук бе забелязал мустанги близо до границата им с Фишхук, а Лий не искаше те да се смесят по никой начин с неговите кобили. Ако сред тях се окажеше, че има някой жребец, щяха да си имат проблеми с Шокан. Едрото апа-лузко животно бе осакатило един друг кон само месец, преди Лий да го купи.

Успяха да завършат южната страна преди мръкнало, след което хапнаха малко от студения, солен плодов пай на Бап, който не им се видя чак толкова лош, колкото предната вечер, и отидоха да си легнат.

Беатрис разтри гърба на Лий, после двамата се сборичкаха и се впуснаха в любовна игра. Счупиха леглото, дъските не издържаха на напора и се наложи да свалят матрака на пода.

Беатрис остана в ранчото Ривър още три дни и нямаше да си тръгне, ако на четвъртия ден, в петък, докато Бап и Сандбърг копаеха дупки за стълбовете около задното пасище, а Лий и Том Кук бяха коленичили в калта, за да удължат оловната тръба за

водоснабдяването, не бе пристигнал един неканен гостенин от долината.

Беатрис тъкмо бе свършила с прането и окачваше на парапета на верандата роклята и долната си риза, за да съхнат. Сега тя носеше една от ризите на Лий и чифт негови панталони, с навити нагоре крачоли и пристегнати с въже около кръста.

Тя случайно погледна към долината и забеляза приближаващия се конник.

Беатрис извика на мъжете и Том Кук се измъкна от калния ров, за да се покачи на оградата и да огледа добре новодошлия.

— Някакъв старец! — извика той към Лий, който само кимна и продължи да работи. Може би беше фермерът, изпратен от Уолкър. Как му беше името? Май Виджил — Виджил някой си. Пейтън? Нещо такова.

Лий излезе от трапа и отри ръце в новата си кърпа на врата. Беатрис му я бе поръбила с иглата и конеца, които той пазеше за случаите, когато трябваше да шие някоя рана на конете. Лий ѝ бе предал заръката на мистър Мартин и тя бе направила двоен подгъв.

Той тръгна да пресрещне фермера. Човекът бе доста над петдесетте. Бе облечен в прашен черен костюм. Под силно нахлупената му шапка се виждаха късо подстригани бели коси.

Лий се спря на място и се опита да си спомни по какъв начин може най-бързо да стигне до пушката си. Бе я оставил закачена на оградата, преди да започне работа.

Тази непредпазливост можеше да му коства живота, защото мъжът определено не беше фермер.

Старецът изчака да се приближи достатъчно, след това спря на около десетина стъпки от Лий и обърна коня си така, че да освободи дясната си страна. Сакото му бе разкопчано и отметнато назад, така че се виждаше дръжката на затъкнатия в кобура на кръста стар и много употребяван револвер. Кракът на мъжа бе изваден от стремето и висеше свободно надолу, за да не затруднява бързото вадене на оръжието.

Имаше кафяви очи.

— Вие трябва да сте мистър Лий — говореше с типичния за граничните райони провлачен глас.

Без съмнение, това беше самият Джордж Смол и никой друг.

Лий се чувстваше много странно. И преди си бе мислил, че може да го убият само че никога не бе смятал, че това ще стане при престрелка. Докато стреляше, нямаше време да мисли за нищо. Обикновено се сещаше за смъртта, след като всичко вече бе свършило. Но сега беше друго — старецът щеше да го пречука, без да му мигне окото. Щеше да убие и останалите — не биваше да оставя след себе си свидетели.

О, Беатрис, докарах ти само неприятности!

— Точно така — каза Лий. — А вие трябва да сте Джордж Смол.

Кафявите очи на мъжа проблеснаха мило като на добродушно старче. Той премести поглед към кръста на Лий, където би трябвало да се намира пистолетът му.

— Бялата коса те заблуди, нали?

— Да.

— Младежите в наши дни не се възпитават правилно — Смол поклати укорително глава.

Хвана се. Лий видя облекчението в погледа му.

— Добро утро.

Старецът замръзна.

Беатрис бе слязла при тях от верандата.

— Трябва да сте тръгнали от града много рано тази сутрин, господине — каза тя. — Моля, слезте от коня и елате да закусите с нас.

Смол трябва да я бе видял пред къщата, но сигурно не бе забелязал, че е жена.

Нямаше да я убие. Решението да не го прави се четеше съвсем ясно в очите му.

Щом нямаше да пречука жената, значи нямаше да убие и другите. Също и Лий.

Лий си пое дълбоко въздух. Утринният въздух имаше вкус на хубаво шампанско.

— Ами да — каза той на Джордж Смол — заповядайте да закусите с нас.

Старецът отметна глава назад и се разсмя като момче.

— Имате невероятен късмет, мистър Лий — той свали шапката си и се поклони на Беатрис. — И то за много неща, както виждам — усмихна се приятелски на Лий. — Нямам време да закузвам сега,

затова, ако ме извините, мадам, бих искал да поговоря с мъжа ви по работа.

— Но, разбира се — каза Беатрис. — Сигурен ли сте, че не искате малко кафе, мистър...?

— Смол. Джордж Смол — той отново ѝ се поклони. — Но все пак ви благодаря за предложението.

Тя му върна усмивката и се оттегли към къщата.

— Ако всичко това е заради брат ви, мистър Смол, трябва да ви кажа, че грешите. Той открадна мой добитък, а след това уби едно дете, което се опитваше да го спре.

— И на мен така ми казаха и трябва да си призная, изобщо не се изненадах — отговори старецът. — Том беше кофти хлапе и естествено от него излезе кофти мъж. Обаче бях много любопитен кой е успял да му свети маслото.

— Тогава защо сте тук?

Смол изглеждаше по-весел отвсякога:

— По работа. Май сте обидили една млада дама. Тя е богата и ме нае да поправя стореното ѝ зло.

Той отново пъкна крак в стремето, закри дръжката на револвера с полите на сакото си и се обърна да си върви.

— Мистър Лий — каза му той през рамо — ще ви чакам утре в града. Не ме разочаровайте...

След което препусна напред — изправен като струна на седлото, свеж и бодър като росно цвете.

Лий не можеше да се бие с него. Не само че не искаше да убива стареца, но и не можеше да си мърси ръцете с още едно убийство — така само щеше да даде основание на Тод Фипс най-после да го вкара в дранголника. Ако Фипс все пак не го направеше, местните каубои щяха да сметнат неговата нерешителност за проява на страх и дните му на помощник-шериф бяха преброени. Не, Фипс никога не би допуснал подобно нещо.

Дали щеше да спечели, или да загуби битката — за Лий нямаше никакво значение: и в двата случая това щеше да значи край на живота му в долината. Всички щяха да го смятат за хладнокръвен убиец и нищо друго.

Старецът изглеждаше разбран човек — може би бе възможно да се споразумеят и без бой; ако се наложеше, Лий бе готов дори да плати

колкото трябва.

Лий бавно се върна при оградата, откачи колана с револвера си и го закопча около кръста си.

— Неприятности ли имаш? — попита Сандбърг.

— Какво става? — обади се и Тим Бап.

В това време Том Кук изхвърча от спалното помещение, стиснал старата си пушка в ръка. Втурна се към тях, но когато видя, че старецът вече си е отишъл, забави ход, след това спря и се загледа след отдалечаващата се фигура на ездача, докато съвсем се скри от погледа му.

— Какво става? — попита отново Сандбърг.

— Мистър Пейсън няма ли да се заеме със сеното? — Беатрис явно беше запомнила името на фермера.

— Това не беше Пейсън — отговори Лий.

Той отиде до кухнята, за да си налее чаша кафе и да обмисли нещата насаме. Беатрис приготвяше плодов пай — Бап се бе съгласил на този компромис, защото според него правенето на сладкиши не бе сериозна работа.

— Тревожи ли те нещо? — попита го тя.

— Това беше братът на Том Смол.

— Божичко! — възкликна Беатрис и закри устата си с ръка. — Да не е пуснал хората на закона след теб? В Хелена има един федерален съдия-изпълнител...

— Не, не би било в неговия стил. Надявам се, че няма да сложиш сол в този пай...

— Не се безпокой, няма — тя разточваше тестото с една стара бутилка. — Искаш ли да се върна в града вече?

— Можеш да останеш тук толкова дълго, колкото искаш. Ти ми помагаш страшно много.

Момичето мачкаше тестото — събираше го на топка, а после го месеше и разстилаше с пръсти.

— Ще си вървя.

— Но няма да се върнеш при Ребека, нали? Освен ако не искаш...

— Не, няма да отида при Ребека — въздъхна тя.

— Ако се опита да ти причини някакви неприятности, Беатрис, само ѝ кажи, че ще се разправя с мен.

Беатрис се усмихна и отново разстла тестото върху масата:

— Ребека не се интересува особено от това, което ѝ нареждат мъжете, като изключим мистър Фипс, разбира се.

— Само ѝ предай думите ми. Няма да те закача, ще видиш.

Беатрис сложи готовото тесто в тигана за сладкиши, като внимателно го оформи с пръсти по краищата. Лий си сърбаше кафето и я гледаше как взима стара консервена кутия, пълна с малини, изсипва плодовете в тигана и ги изравнява с ръка. След това тя ги поръси със захар.

— Така и не успях да се науча да правя такъв пай, без да го изсуша при печенето прекалено много — каза момичето.

— Можеш пак да дойдеш тук... след време... когато всичко се размине.

— Да говоря ли с мистър Смол? Изглеждаше ми много приятен стар човек. Той сигурно не знае истинските обстоятелства около смъртта на брат му.

Когато се върнеше в града, тя така или иначе щеше да разбере колко е грешила.

— Джордж Смол е лош човек, Беатрис. Наемен убиец. Два пъти по-опасен от малкото си братче...

Тя остави тигана на масата. Лявата ѝ ръка силно трепереше. Явно беше нервна.

— Но той... — каза Беатрис задъхано — той можеше да те убие. Ти не беше въоръжен! Защо не го направи?

— Защото се появи ти. Сигурно е старомоден...

— Убеден ли си, че е толкова лош? Хората се променят...

Лий изпи последната глътка кафе и се изправи.

— Като сложиш пая в печката, ела навън, при оградата. Ще измъкнем онази стара тръба — искам ти да водиш конете.

Останалата част от деня мина както обикновено.

Лий накара Бап да спре да приказва за Смол и за случилото се сутринта и го впрегна здраво в работа. Не им беше лесно. Водопроводната тръба беше от добро качество — хубава, два инча дебела, чугунена тръба. Но бе дълга тридесет и пет фута — повече, отколкото човек — или дори четирима мъже и едно момиче — можеше да я вдигне, без да бъде сигурен, че няма да я изкриви или даже да я счупи.

Лий реши, че е била докарана до мястото с помощта на две каруци, които са били наети от дървар-ския лагер. Хората там често трябваше да се справят с подобни проблеми.

Той накара мъжете да изкопаят земята така, че да се образува наклон, водещ право към новия ров, в който щеше да стои тръбата, след това се поделиха на две групи — едните трябваше да извадят тръбата от старото ѝ място, по този начин поемайки по-голямата тежест на работата, а другите просто щяха да я изтъркалят по наклона към приготвения изкоп. Никак не беше лесно. Наложиха се и да изберат още два коня, които да впрегнат като товарни животни, за да могат да извършат операцията така, както я бе замислил Лий, а това им отне доста време.

Ако разполагаше с необходимите инструменти и човек, който да разбира от тези неща, можеше просто да разглоби тръбата на части, да ги пренесе където си иска и после да ги сглоби отново.

Но той нямаше нито инструментите, нито човека.

Нанакрая, след два погрешни старта, след всеки от които им бе необходим цял час, за да се приготвят да започнат отново, и тази работа бе свършена.

Водопроводната тръба бе поставена в улея, добре гурена по цялата си дължина — от помпата точно под къщата, през двора, та до хранилките на конете: закопана на два фута дълбочина, без каквито и да било нежелани чупки — в идеална права линия. Ако се вземеше предвид и изкопаването на новия ров предния ден, работата им отне два пълни дни.

Но Лий се бе трудил с удоволствие през цялото време. Правеше го съвсем съзнателно — сякаш знаеше, че неприятностите приближават и затова трябва да скъта дълбоко в себе си спомена за тези дни усилен труд в Ривър Ранч — за Беатрис и верните си приятели.

Той реши да отиде в града и да предложи на Джордж Смол хиляда долара, ако се съгласи да върне на Индия Ащън парите ѝ. Тя сигурно не му беше платила повече от това, а най-вероятно много по-малко. — Така със сигурност щеше да му се наложи да продаде едно от кончетата — може би малката кобилка, Светулка, — за да изкарат зимата. Но това бе единственият начин да остане в долината като почтен собственик на ранчо, вместо опасен убиец, за когото да пишат в

малките вестничета, като винаги изтъкват факта, че именно той е пречукал стария Смол. Ако изобщо го убиеше, естествено...

Трябваше да похарчи всичките си пари от Мексико, но пък нещата можеха и да се уредят — старецът изглеждаше сговорчив.

Радваше се, че е имал този хубав ден на тежък физически труд и че Беатрис го бе прекарала с него. Такива неща трудно се забравят.

След вечеря всички пак излязоха на верандата, за да изпият кафето си и да изядат плодовия пай на Беатрис.

— Хубав пай — заяви Бап. — Искам да го кажа пръв.

С нищо не отстъпва на моите.

След като другите отидоха да спят, Беатрис и Лий останаха още малко на верандата, за да погледат изгряващата над планините луна.

Час по-късно цялата долина бе огряна от сребърната ѝ светлина.

Тръгнаха рано на другата сутрин. Лий яздеше едрия си жребец, а Беатрис, отново облякла синята си рокля, бе възседнала своята Белита.

— Какво ще правиш в града? — попита я Лий.

— Ще работя при мисис Болтуит, а може и мистър Мартин да ми позволи да му помагам в склада.

— Не може ли да продаваш заедно с него?

— Не — каза тя и спря коня си — дамите няма да си купуват платове, ако ги продавам аз.

— Беатрис...

— Не ми казвай нищо повече, защото ще започна да плача, а знам, че мразиш това — момичето пришпори кобилата си и препусна напред.

Когато стигнаха до брода в долното течение на реката, Лий спря и изчака да ги настигне Том Кук, който бе яздил малко след тях. Индианецът ги бе следвал през цялото време, затъкнал на седлото пред себе си стария си „Спенсър“. Лий погледна назад и видя ято подплашени от коня на Том черни птици да се издигат към небето от развълнувания храсталак.

Отне му доста време да убеди Том Кук да се върне обратно в ранчото, но накрая все пак успя. Момчето обърна понито си и изчезна във върбовата горичка над водата.

Лий и Беатрис пресякоха реката и препуснаха през високата трева към Крий.

Градът изглеждаше много тих, когато най-после навлязоха в него. Първо отидоха при мисис Болтуит. Тя ги посрещна в кухнята, очевидно зарадвана да ги види заедно.

— Най-после и вие да проявите малко здрав разум! — каза мисис Болтуит. — Беатрис, Ребека е направо бясна! Нейно Височество не е свикнала някое от момичетата ѝ да я зареже просто така — тя погледна към Лий. — Знаете ли, че тази луда жена се опита да накара помощник-шерифа Фипс да погне Беатрис, сякаш е някоя крадла!

— Но защо? — възкликна Беатрис. — През живота си не съм откраднала нищо.

— Тя каза, че ѝ няма една сребърна гривна.

— Не ме карай да се смея — каза Беатрис. — Каква нелепа история! Та тя продаде по една гривна на мен и на Сал и Бетс, като при това ни караше да ѝ ги плащаме отново и отново всяка седмица. Платила съм ѝ проклетата гривна най-малко двойно!

— И какво направи Фипс? — попита Лий.

— Миналата седмица трябваше да ходи до Бат, та това го спря — иначе веднага щеше да те подгони! Тези двамата са като дупе и гащи — където единият, там и другият! Истински престъпници! Сребърни гривни, как пък не!

— Няма да се върна на работа там — каза Беатрис.

— Алилуя! — възкликна мисис Болтуит и погледна Лий. — Дете мое, това е прекрасна новина. Ела да работиш за мен, хем ще си правим компания!

Беатрис заподсмърча и започна да си бърше очите, при което мисис Болтуит я прегърна.

— Имате ли нов гостенин в хотела? — попита Лий. — Белокоос старец, много почтен на вид?

— Единственият старец тук е пастор Пиърс, но той, горкичкият, няма коса изобщо. Питайте в хотела на мисис Фостър. Реба веднага би приютила всеки, стига той да има поне два долара в джоба си.

Лий се изправи:

— Е, аз си тръгвам.

Беатрис го погледна, но не каза нищо.

— Ще приготвим стаята ви, мистър Лий — намеси се мисис Болтуит. — Аз и новата ми прислужничка! — и тя смушка с лакът Беатрис.

— Довиждане — каза Лий. Беатрис не му отговори нищо.

Лий тръгна по тротоара към банката. Изчака някакъв фермер да приключи на гишето пред него, после осребри чек за хиляда долара.

Лий поиска от банковия служител лист хартия и писалка и написа следната бележка:

„Господин Смол,

В писмото ще намерите приложени хиляда долара в брой. Мисля, че и за двама ни ще е по-добре да вземете парите и тихо и мирно да се върнете там, откъдето сте дошли. Фредерик Лий.“

След това сложи десетте стодоларови банкноти в сгънатия лист и поиска още малко хартия, за да завие писмото си в нея. Чиновникът запечата с восък така направения плик и му сложи печат.

На излизане от банката Лий срещна агента по продажба на недвижими имоти Колтроп, който само му кимна и отмина по пътя си. Явно още не му бе простил забележката за това, че много приказва.

Когато стигна в хотела на мисис Фостър, Лий попита за Джордж Смол.

— Господин Смол излезе — отговори мисис Фостър, която се оказа дребничка жена с едно сляпо, бяло като мляко око.

— Бих искал да оставя нещо за него. Но е важно да му бъде предадено лично.

Дребничката жена се наежи като таралеж:

— Ние сме почтено заведение, господине! Ако оставите бележка за някой от гостите на хотела то той ще я получи. Неотворена! — и тя погледна строго.

Той ѝ даде писмото.

— Отседнал съм при мисис Болтуит — каза Лий. Еднооката дама само подсмръкна, като чу това! — Можете да ме намерите там, ако има някакъв отговор.

Лий отведе двата коня, които бяха оставили завързани пред хотела на мисис Болтуит, в градската конюшня.

Мис Макфий не беше там, така че той предаде животните на прислужника полуидиот.

— Изчеткай ги хубаво и после им дай да ядат — нареди му Лий. Полуидиотът се ухили и усърдно закима с глава.

Стана късно следобед; Лий вече мислеше дали да не отиде до хотела на мисис Фостър и да провери дали Смол се е върнал и получил бележката и парите. Това бяха много долари — не можеше да ги остави просто така някъде и да ги забрави.

Лий седеше в кухнята, пушеше една пура, която му беше дал някакъв търговски агент, и пиеше кафе. Пурата бе направена в Алабама и се считаше за не по-лоша от Хаванските, но въпреки това имаше малко странен вкус.

Мисис Болтуит бе излязла някъде и Лий и Беатрис седяха сами в кухнята и си почиваха след обилната вечеря. Момичето още не бе измило чиниите.

Лий се изправи и отвори задната врата, за да изхвърли пурата. Точно в този момент там се оказа едно десетгодишно момченце, което тъкмо бе вдигнало ръка да почука. Детето — омърляно хлапе с навити нагоре крачоли на панталоните — се стресна.

— Какво мога да направя за теб, малкия? — попита го Лий. — Мисис Болтуит излезе.

Момчето не каза нищо, просто бръкна в джоба си и извади оттам бележката на Лий.

Лий я взе, но когато потърси малко дребни, за да ги даде на хлапето то се извърна и избяга на улицата.

Той се върна на масата, седна и отвори писмото.

Хилядата долара си бяха вътре, само че банкнотите бяха скъсани на две.

Най-отгоре на листа бе написано с молив:

„Младите мъже в наши дни не се възпитават правилно. Отивам в «Аркадия». Ако ти не дойдеш при мен, тогава ще дойда аз.“

Беатрис се надвеси над него и прочете бележката над рамото му. Тя се пресегна и докосна скъсаните пари с пръст. Ръката ѝ трепереше.

— Предполагам, че трябва да отидеш и да убиеш това старо копеле, мили мой...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мисля, че не съм загубил парите — каза Лий. — Уолкър може да ми ги смени с други банкноти и после да изпрати тези в Денвър, а оттам да получи нови — той сгъна доларите и ги пъкна в джоба на елека си.

Лий изпи и последната глътка кафе и стана да върви, но като видя лицето на Беатрис, се спря и каза:

— Ще опитам да се разбера с думи — цялата работа е такава дивотия!

Той излезе от кухнята, без да я целуне, прекоси коридора и стигна до стълбите към втория етаж. Беатрис го проследи с поглед, докато можеше да го вижда.

Лий се качи в стаята си, седна на кревата, извади старите патрони от револвера си и ги замени с новите, които бе купил от магазина на Кимбъл. Оръжието бе в пълна исправност, така че той не загуби време да го почиства, или да го смазва отново. Бе открил, че е по-добре, преди битка да не се занимава много с него. Пък и вече не се упражняваше да стреля както преди. А бе имало време, когато тренираше точна стрелба и бързи реакции по седем, че даже и осем часа на ден — стига да можеше да си позволи да хаби патрони за това.

Така беше преди много години — сега вече нямаше нужда да го прави; всичко ставаше с мълниеносна бързина — първо в главата му, а после и в действителност — мускулите му сякаш сами следваха мисълта му.

Вероятно старецът все още беше в добра форма. Още по-важно бе, че Индия Ащън беше успяла да му предаде голямата си омраза към Лий. Интересно дали съзнанието, че заслужава да бъде убит за това, което бе сторил, щеше да попречи на стрелбата му. Най-вероятно не. Лий никога не бе виждал престъпник да умира за това, че е лош.

Добре, че Фипс не беше тук, а в Бат. Дали пък помощник-шерифът нямаше да се радва, че е пропуснал тази престрелка? Едва ли, та този човек все пак беше работил за Хикок, а той умееше да

надушва страхливците отдалече и сред хората му никога нямаше такива.

Лий стана от леглото, разкопча панталоните си, напъха хубаво ризата си в тях и ги закопча отново. Веднъж бе видял как загива един мъж само защото пистолетът му се оплете в краищата на измъкналата се от панталоните риза; това бе станало в Ню Мексико. И все пак, глупаво беше да се притеснява за подобна дреболия. Той си спомни израза на лицето на Индия Ащън малко преди тя да си тръгне — в него се четеше безпощадна омраза. Смол можеше да ѝ бъде баща...

Лий си сложи колана с кобура, намести го на хълбоците си и излезе от стаята. Слезе по стълбите и мина покрай кухнята. Надникна вътре — Беатрис миеше чиниите; не погледна към него. Лий отиде отзад до тоалетната и се изпика.

Какъвто и да бе изходът от битката, щеше да му се наложи да напусне долината — още стрелба, в която да е замесен той, щеше да се окаже прекалено много за местните хора и със сигурност щеше да е капката, дето да прелее търпението на Тод Фипс.

Когато пресече улицата в посока към „Аркадия“, Лий забеляза, че вече се е смрачило. Някакви деца все още играеха на улицата — гонеха се нагоре-надолу с малко жълтеникаво кученце. Лампите в салона щяха да бъдат запалени, а това бе нещо, което трябваше да се има предвид. Не знаеше защо, но бе открил, че когато светлината е колеблива и има много сенки, стреляше съвсем малко вляво от целта: половин-един инч встрани. Нямаше никакво обяснение за това.

Лий изкачи няколкото стъпала към летящите врати. Вътре вече имаше хора, които говореха и се смееха. Дано сред тях да нямаше някой от Фишхук. Той бутна вратите и влезе.

Веднага видя стареца. С тази бяла коса нямаше как да го сбърка. Седеше на една от страничните маси и говореше с някакъв търговски агент, облечен в жълт костюм. Старецът явно тъкмо разказваше някаква шега, защото човекът срещу него клатеше глава и се смееше. И пред двамата имаше халби бира.

Смол веднага видя Лий и приятелски му кимна, сякаш през цялото време го бе чакал да пийнат заедно. После каза нещо на събеседника си, изправи се и заобиколи масата, така че да застане на около тридесет фута от вратата. Гледаше Лий с поглед на човек който истински се забавлява от развоя на събитията. Далече в другия край на

бара имаше някакви каубои, сред които май нямаше хора от Фишхук, поне не и такива, които Лий да познава вече. Освен тях край барплота седяха и играеха на карти още двама дървари.

Лий тръгна към стареца, като внимаваше да държи ръцете далече от оръжието си. Когато се приближи достатъчно, че да не трябва да вика, той каза: — Мистър Смол...

Старият човек поклати глава, сякаш за да го смъмри за неприличното му поведение, и извади пистолета си.

Бе много бърз.

Направи го по един изпитан, старомоден начин, какъвто Лий не беше виждал от години. Веднъж Бил Лонгли бе извадил оръжието си по същия начин по време на един кучешки бой в Бейтън Руж, на който беше присъствал и Лий.

Ръката му описа бърз, правилен кръг, след това се върна назад, като при това отчетна краищата на черното сако, спусна се надолу към пистолета, извади го, без да прекъсва движението и го вдигна на височина за стрелба.

Не бързаше — всичко стана със светкавична скорост, но въпреки това много плавно.

И все пак Лий го изпревари. Простреля стареца в гърдите, високо горе, и той заотстъпва, клатушкайки се, по пода назад.

Но колтът на Смол вече бе готов за стрелба. Чу се гръм и куршумът уцели Лий в мускула на лявото рамо, като го накара да се завърти около оста си.

Това завъртане спаси живота му, защото старецът, все още отстъпвайки назад, стреля още веднъж.

Лий чу свистенето, когато куршума мина на сантиметри от лицето му. Ако бе останал на мястото си със сигурност вече щеше да е мъртъв.

Той стреля ниско в корема на стареца и така успя да го повали.

С цялата бързина, на която бе способен, Лий отскочи встрани. Сигурно изглеждаше като паникьосан глупак, но добре че реагира така, защото онова отровно старо копеле отново стреля, така както си лежеше на пода. Лий усети как куршумът удари капака на десния джоб на елека от еленова кожа.

Сега можеше да направи само едно — и Лий се хвърли на земята — нещо, което бе го спасявало хиляди пъти през последните десет

години.

Джордж Смол стреля отново!

Куршумът го уцели в прасеца. Лий простреля стареца за трети път и сега вече го уби. В „Аркадия“ настъпи дълга, изпълнена с напрежение тишина.

Никой не промълви нито една дума.

Лий бавно се претърколи и с мъка се изправи на крака. Раната в рамото го караше да се чувства много зле. Гадеше му се. Куршумът го бе уцелил лошо.

Беше силно замаян и кракът го болеше от одраскването. Старото копеле го бе направило на решето. Какъв ли стрелец е бил в младостта си, по времето, когато беше обикалял Мисурската граница!

Какъв мъж!

Лий доуцуква до тялото на стареца, проснато на мръсния под. Изглеждаше ужасно, като всички убити — някак дребен и свит. В момента на смъртта той бе извърнал глава встрани и сега изплезеният му език лежеше в прахта.

Лий отскочи към плювалника до барплота, наведе ее и повърна. Чувстваше се отвратително.

Никой от хората в „Аркадия“ не направи коментар.

В хотелската стая мистър Мартин извади куршума от рамото му. Не го боля много, понеже дребосъкът действаше бързо. Лий усещаше раната си все още силно изтръпнала. Кракът го болеше повече.

— Раната ви е от тези, които писарушките доктори наричат „повърхностни“ — каза мистър Мартин, опулил очи като жаба. — А това значи, че много скоро ще започне да ви боли адски силно, но няма да окуцеее, понеже костта не е счупена. Но ако не внимавате и раната се възпали, като едното нищо може и да си умрете от нея — той проми мястото с пергаментов разтвор. — Вече втори път трябва да се грижа за вас след подобни жестокости — каза дребосъкът, като попиваше раната с парче изварен памук. — Май ви стана навик.

— Извинете за безпокойството — Лий чувстваше устата си пресъхнала.

— Ха, на мен нищо ми няма — аз само си упражнявам занаята — мистър Мартин покри раната с малко памук и се пресегна за бинт. — Трябва да ви предупредя, че помощник-шерифът Фипс пристигна в Крий тази вечер и че направо побесня, като научи за случилото се —

явно движен не само от справедлив гняв към законнарушителите, но и от причини от личен характер. Чувам че ви нарича „опасен човек“.

Мистър Мартин хубаво затегна превръзката и отрязва още малко плат, който провеси от рамото така, че да се пъхне в него лявата ръка на Лий.

— Благодаря, докторе!

— Повече модист, отколкото доктор съм аз! — отговори Мартин, но изглеждаше доволен въпреки всичко. — Сега ще ви дам малко приспивателно, не прекалено, няма да попречи на дишането ви, така че ще се събудите утре сутринта — с много силни болки в рамото, но въпреки това по-добре.

— Трябва ли да му дам нещо за ядене? — попита Беатрис, която през цялото време, докато мистър Мартин бе почиствал раната, не се бе отделила от леглото, макар че трепереше цялата.

— Може да му дадете чаша градински чай или нещо подобно, преди да заспи. За тази вечер това ще е напълно достатъчно. Ако иска, утре може да хапне малко супа.

Мистър Мартин започна да прибира инструментите си в плетената кошница, с която бе дошъл.

— Помощник-шерифът може и да е прав за вас, господин Лий — каза той. — Мис Ащън трябвало да заведе горкия Ащън чак в Чикаго — за момент той се концентрира върху прибирането на нещата си. — Бедният Найджъл! — мистър Мартин въздъхна. — Вече е сляп с лявото си око — той затвори капака на кошницата си и отиде до вратата. — Нещастен глупак, който си бе въобразил, че е нещо повече от другите! И ето как завърши всичко! — Мистър Мартин затвори вратата след себе си.

Беатрис направи на Лий чаша чай и през цялата вечер седя до леглото му, като му говореше за ранчото, Тим Бап и неговите пайове, както и за старата вражда между мистър Мартин и Кимбъл. Нито веднъж не спомена името на Джордж Смол, нито пък каза какво мислят хората от града за неговото убийство.

През нощта Лий сънува коне.

Не апалузци, а кавалерийски коне: дорести, червено-кафяви и черни на цвят.

Препускаха в стадо и до един бяха оседлани и с юзди. Бе нощ и те лудо галопираха напред — звукът напомняше гръмотевици през

буря.

Знаеха къде отиват — и трябваше да стигнат до сутринта. Бяха по-умни от обикновените коне и имаха цел, която трябваше да постигнат.

Бяха стотици. Не! Хиляди! Всички тъмни на цвят — той виждаше тъмните им гърбове да се издигат и спускат над малките възвишения по пътя.

Високата трева покриваше неравния терен; бе много тъмно. Сега той висеше във въздуха над земята и ги гледаше от високото. Докъдето поглед стига, всичко беше покрито с бягащи коне — хоризонтът бе почернял от тях.

Конете се отдалечаваха от него, а той искаше да ги следва.

Когато се събуди, вече бе следобед.

Дълго време просто тихо лежа в леглото. Рамото го болеше — именно това го бе събудило.

Лий се замисли за Джордж Смол и за стрелбата от предния ден. После се сети за Индия Ащън, която сега бе в Чикаго с брат си, за да се консултира с разни доктори за окото му. Дали си беше дала труда да телеграфира до Крий, за да провери дали Смол е заработил парите си, като го е убил? Но как щеше да пусне телеграма с такъв текст? Може би щеше да пише до някой приятел и да прибави накрая. „Някакви новини напоследък в града?“ Нещо такова. Ако изобщо я интересуваше. Той си припомни лицето ѝ под себе си, разкривено първо от гняв, после от удоволствие.

Мисълта за това го възбуди.

Смол май беше прав — Лий заслужаваше да умре.

Но той бе жив — лежеше и си мислеше за всичко това, докато Смол най-вероятно вече бе затворен в дървен ковчег. Джордж Смол повече никога нямаше да види изгрева на слънцето. Нито пък щеше да вдъхне свежия планински въздух. Край на земните удоволствия за него.

Човекът бе защитавал една благородна кауза, а сега лежеше в ковчег. Такъв беше животът!

През целия ден Беатрис идваше да го навестява. Рано привечер мистър Мартин дойде да види как е раната му.

— Заздравява чудесно и „не мирише“, както би казал някой хирург от времето на дядо ми — той извади чиста превръзка от

кошницата си и смени стария бинт. — В онези дни, разбира се, никой хирург не би и помислил да поздрави с кимане на глава дядо ми, ако го срещне на улицата. Никое уважаващо себе си семейство в града не би се унижило да си има работа с един прост лекар. Не ги считаха за подобри от бръснарите. Човек ги вика, когато има нужда от тях, и толкова — той свърши да превръзва рамото му.

Мисис Болтуит надникна през вратата:

— А, мистър Мартин — каза тя. — Стори ми се, че ви видях да влизате. За вечеря има пържола и пържени картофи, ако смятате да оставате.

— Може и да остана, защо пък не...

— Мисис Болтуит — намеси се Лий. — Пишете вечерята на мистър Мартин на моята сметка. И прибавете допълнително парче пай към нея.

— Е, не е необходимо — каза Мартин. — Въпреки че това е добра отплата за такъв аматьор-доктор като мен. Мария, за бога, къде намери тази рокля?

Мисис Болтуит изглеждаше поласкана от въпроса.

— О, тя е много стара, господин Мартин. От едно време, от дните в Сейнт Луис.

— Скъпа ми Мария! — каза Мартин. — При цялото ми уважение към онези времена в Сейнт Луис, трябва да ти кажа, че днес модата е съвсем друга — той се приближи, за да разгледа роклята по-добре. — И ако ми позволиш тази забележка, зеленото никога не е било твоят цвят, каквото и да са те излъгали в Сейнт Луис. Боже мой, колко много дипло!

— Ами да, на това аз викам изпипана дреха! — възкликна тя.

— Не желая да чуя и дума повече! — заяви мистър Мартин. — Изглеждаш като плашило в тази рокля и явно някой трябва да ти го каже — по-добре да е стар приятел като мен!

Докато той говореше, тя почервеняваше все повече и повече, докато накрая излезе от стаята и тръшна вратата след себе си.

— Има златно сърце, но вкусът ѝ е като на някой пиян черноработник! — заяви мистър Мартин.

На следващия ден Лий се чувстваше много по-добре. Стана точно както бе предвидил Мартин — рамото все още го болеше — особено когато се опитваше да движи лявата си ръка, но иначе всичко

бе наред. Драскотината от куршума върху глезена му бе хванала коричка и не го притесняваше изобщо.

Искаше да стане от кревата. Следващият път, когато мистър Мартин дойде да смени превръзката и каза, че раната заздравява добре затова няма да маха бинта през следващите два-три дни, Лий го попита кога ще може да се изправи.

— Утре. Нито час по-рано преди това — отговори Мартин.

Когато продавачът на платове си отиде, Беатрис се качи при Лий и му почете от „Харпърс Уикл“. Вестникът бе само отпреди два месеца.

— „Да ловиш риба на река Пушкуохатен“ — четеше тя, — „е едно от най-приятните занимания в късен летен ден...“

Когато свърши със статията, Лий се опита да я накара да легне в леглото при него, но Беатрис само се засмя и каза, че е шокирана от подобно предложение, идващо от устата на инвалид като него.

После го накара да ѝ разкаже за Мексико.

Лий ѝ разправи някои неща — каза ѝ за малките градове, чиито въздух бе изпълнен с мирис на обработена кожа, за това колко резки и неприветливи изглеждаха очертанията на планините там, описа ѝ кротките хора с кафяви кожи, които обитаваха онези места и не пречеха на никого.

Не спомена нищо за убийствата, които бе извършил по нареждане на стария Дон. Беатрис и той напоследък се бяха нагледали на подобни неща.

После, когато момичето отиде в стаята си, Лий остана буден още малко, за да почете вестника. В него имаше статия за това, как Югът излиза от кризата след войната. Той си помисли, че не само Югът, но и цялата страна има да се оправя с последствията от тази война.

Дочете статията, после се наведе настрани, за да духне пламъка на лампата, и внимателно се намести на дясната си страна. Трябваше да внимава да не нарани рамото си сега, когато вече заздравяваше.

Тази нощ Лий не сънува нищо, или поне не си спомняше.

Когато сутринта стана от кревата, в първия момент Лий загуби равновесие, но това веднага премина. Извади ризата си от гардероба и видя, че Беатрис е зашила дупката от куршума на рамото така, че тя почти не личеше.

Момичето влезе точно когато Лий се опитваше да си обуе ботушите и се наведе да му помогне.

— Снощи Тод Фипс отиде до лагера на дърварите — каза му тя. — Ще се върне утре.

— Умори ли се да се грижиш за мен, Беатрис?

— Мислех си да те откарам с каруца до ранчото ти днес...

— И да ме измъкнеш от града — той ѝ се усмихна. — Кога каза, че трябва да се върне фипс?

— Май че утре следобяд.

— Тогава ще си тръгна сутринта, става ли?

Тя кимна и му обу и левия ботуш. За момент остана коленичила с ръка върху обработената кожа, стоеше и го гледаше. Докато се бе мъчила да го обуе, от дългите ѝ кафяви коси се бе измъкнал един кичур, който сега свободно висеше надолу.

Лий се наведе и нежно я целуна по устата.

— Благодаря ти, Беатрис, за всичко!

После те слязоха за закуска.

Пасторът, за който бе споменала мисис Болтуит, вече бе седнал в кухнята, за да хапне. Освен него там имаше още двама търговски пътници. Единият бе сложил куфарчето с мострите до стола си.

Лий им каза „Добро утро“ и в отговор получи кимване с глава от единия търговец. Другите двама мъже предпочетоха да замълчат.

Закуската се състоеше от бекон, палачинки и малини с мед. Известно време те само ядяха, без да си говорят.

Мисис Болтуит влезе и отиде до печката, за да смели и приготви още кафе.

След това пасторът — дребен плешив мъж с прашен костюм — сложи вилницата в чинията си и със скърцане избута стола си назад.

— Няма да седя на тази маса повече — високо каза той и излезе от стаята. Търговският пътник с куфарчето стана и го последва. Другият мъж остана на мястото си и свел глава над чинията си, продължи да яде.

— Заради мен губите клиенти — обърна се Лий към мисис Болтуит.

— Да вървят по дяволите! — отговори тя, но червеното ѝ лице изразяваше силно безпокойство.

— Кажете ми — обърна се Лий към нея — какво се говори в града за последното убийство?

— Никой не му обръща внимание — побърза да каже Беатрис.

— Кажете ми! — настоя Лий, като гледаше мисис Болтуит.

— Божичко! — възкликна тя, сложи кафето на печката. — Защо трябваше този Джордж Смол да е толкова стар...

— Разбирам... — каза Лий.

— Той беше един мръсен убиец! — вметна Беатрис.

— Така е, миличка — съгласи се мисис Болтуит. — Сигурна съм в това. Чух, че идвал от Мисури, сигурно е приятел на онова животно, Куантрел. Но хората тук не обичат в техния град толкова често да стават убийства.

— Лий утре се връща в ранчото си и няма да безпокои никого повече — каза Беатрис.

— Това ще бъде най-доброто — мисис Болтуит дойде при тях и им наля прясно кафе. Тя и Лий се спогледаха над главата на Беатрис. Този поглед идваше сякаш от миналите дни, от предишния живот, който и двамата познаваха добре. И в него се четеше само едно — „Внимание, неприятности!“

На Лий му се щеше да се поразходи с Беатрис след закуска — може би да отидат до реката и да почетат там, или пък да си устроят малък пикник. Вместо това обаче той се качи пак в стаята си и прекара остатъка от деня в леглото, четейки останалите статии в „Харпърс Уикл“.

Не слезе в кухнята нито за обяд, нито за вечеря.

Беатрис му донесе храната в стаята. Тя му каза че пасторът не дошъл за обяд, но че мисис Болтуит приготвила любимия му пай с равен за вечеря; той не устоял на изкушението и се появил в кухнята, за да си хапне.

Тази вечер, след като отнесе чиниите, Беатрис се върна в стаята на Лий, съблече се и легна при него. Това беше най-хубавата им нощ заедно въпреки болките в рамото му.

На сутринта Лий се събуди рано, нетърпелив да си върви. Тревожеше се за ранчото и конете. Бе отсъствал цели три дни. Бап и останалите сигурно вече се тревожеха и се чудеха какво да правят. Оттук нататък щеше да се наложи някой от тях да ходи до града за продукти и изобщо за всичко, от което имаха нужда. Няколко месеца

Лий трябваше да стои настрана от Крий. Ако направеше така, то може би след време шумът щеше да поутихне и след няколко години хората щяха да са забравили за какво е била цялата дандания.

Стана толкова рано, за да избегне срещата с Фипс. Не хранеше никакви илюзии за него — ако му се наложеше да се бие с помощник-шерифа, това щеше да бъде краят му — какъвто и да е изходът от борбата. При това не беше сигурно, че Лий ще спечели. Вярно, че дясната му ръка беше цяла — но всичко останало по него не беше наред.

А ако все пак спечелеше... Е, тогава щеше да се наложи да се омете от града колкото се може по-бързо, иначе жителите му щяха да го пипнат и да го обесят.

Така че сега трябваше да побърза. Той събуди Беатрис с целувка, изми се на мивката и започна да се облича. Момичето стана и му помогна първо да си обуе ботушите, а после да си закопчае колана с револвера. После слезе в кухнята, за да запали печката и да направи кафе.

Слънцето тъкмо изгряваше, когато Лий слезе долу. Къщата още спеше. Никой от обитателите й — мисис Болтуит, пасторът, търговските пътници — още не беше станал.

Беатрис вече бе сложила кафето и тигана с пшеничените питки на печката, когато Лий влезе и седна на масата.

Двамата закусиха в мълчание. За Лий фактът, че просто седи с Беатрис и хапва напоени с кафе пшеничени питки, беше напълно достатъчен, за да се чувства доволен.

Когато допи кафето си, той се изправи и се протегна, за да раздвижи схванатия си гръб, като при това внимаваше да не пренатовари болното си рамо.

— Беатрис, искаш ли да се качиш за малко с мен в ранчото? Можеш да поостанеш с нас няколко дни.

Тя го погледна:

— О, да! С удоволствие бих дошла!

— Тогава върви си събери необходимите неща. Сигурно ще ти трябват още дрехи, освен синята рокля. Но не взимай повече, отколкото може да носи Белита.

— Да, разбира се — каза тя, скочи и хукна към вратата, но изведнъж се върна, за да го целуне, и после вече излезе от кухнята на

бегом.

— Какво, за бога, му става на това момиче? — попита мисис Болтуит, която тъкмо влизаше. Беше облякла китайски пенъоар и нощна шапчица, завързана с връзки под брадичката.

— Заминаваме за ранчото — двамата — обясни Лий.

— Така ли? — тя го погледна изпитателно и подсмъркна. — И сигурно никой не е споменал нищо за сватба...

— Ами не — каза Лий.

— Значи си по-голям глупак, отколкото те мислех.

— Още кафе?

Мисис Болтуит наля на себе си една чаша и дойде да седне при него.

— Предполагам, че споделяте мнението на стария Мартин за роклята ми от Сейнт Луис.

Лий трябваше да се замисли, за да се сети за какво говори тя. Отново седна на стола си, за да не изглежда груб.

— Не, аз не съм съгласен с него. Според мен изглеждате добре в зелено.

— Е — мисис Болтуит определено беше доволна от отговора, — предполагам, че една дама трябва да има предвид мнението на мъжете за това, как изглежда — после тя продължи с известна неловкост. — И все пак не може да се отрече, че мистър Мартин има добър вкус и изобщо разбира от тези неща. Веднъж той каза на мис Ащън, че прилича на тапициран диван в костюма си за езда от виненочервен плат. И, знаете ли, тя никога повече не го облече.

— Ами, той има право за повечето такива неща, но със сигурност направи грешка за вашата зелена рокля, това е моето мнение — каза Лий.

— Знаете ли, господине, мисля, че сте прав — съгласи се мисис Болтуит. — През нощта светлината в тези стаи е много подвеждаща. На слънце роклята има съвсем друг зелен цвят, а аз я нося предимно денем...

— Е — каза Лий и отново се изправи, — отивам да си събера багажа — той се наведе и целуна мисис Болтуит по бузата. — И благодаря, че се държите толкова мило с Беатрис.

— Хайде пък вие сега! — възкликна мисис Болтуит, след което се пресегна, хвана го за главата, придърпа я към себе си и го целуна по

устата. — Да бях десетина години по-млада...

Лий отиде в стаята си, прибра четката за коса и несесера с принадлежностите си за бръснене, откачи револвера си от рамката на кревата и излезе, тръшвайки вратата зад себе си.

Беатрис вече бе слязла по стълбището и го чакаше. Бе си приготвила една торба с дрехи и малко въже, за да я прикрепи към седлото. Явно беше бързала да свърши, защото от края на чантата стърчеше някакъв бял плат, който не бе успяла да натика вътре.

— Готова съм — каза тя, останала без дъх.

— Това май не е достатъчно — Лий погледна към малкото ѝ багаж. — Ако има още нещо, което искаш да вземеш, върви го донеси. Ще го разпределим върху двата коня.

— Не, не! Това е всичко, от което имам нужда. Хайде да тръгваме!

— Добре — съгласи се Лий, като видя колко е притеснена. — Да вървим.

Те излязоха от хотела на мисис Болтуит и тръгнаха по тротоара към градската конюшня. Беатрис трябваше да подтичва, за да върви в крачка с него, така че Лий забави малко хода си.

— Тежи ли ти чантата? — попита я той.

— Не, никак.

По улиците вече имаше хора, които отиваха на работа в магазините или взетите под наем офиси.

Лий видя, че Ребека Чейс стои на тротоара пред банката малко по-надолу от тях. Говореше с някакъв мъж, яхнал изкалян кон. На главата му се мъдреше цилиндър и беше облечен в жълто палто.

В следващия момент Лий забеляза, че това е Тод Фипс.

Трябва да бе яздил цяла нощ, за да се върне толкова бързо от дърварския лагер.

— Да се връщаме? — промълви Беатрис.

— Не — каза Лий. — Само ще прекосим от другата страна на улицата. Не поглеждай към тях.

Докато слизаха от тротоара, той видя, че Ребека се взира в тях. Бяха стигнали средата на улицата, когато Фипс изкрещя:

— Хей ти там, Лий! Чуваш ли ме, дявол те взел!

Лий се спря и се обърна, Фипс бе слязъл от коня си. Палтото му също бе окаляно. Лий чу Ребека да го моли: „Недей, Тоди!“

— Лий, Лий, арестуван си за убийство! — викаше Фипс. — Вдигни ръце и ела тук!

Хората по улицата бяха спрели и гледаха. Някакъв мъж се опитваше да набути една жена в близкия магазин.

— Стой далече от мен — нареди Лий на Беатрис и я изблъска настрани от себе си.

— Смол започна пръв, Фипс! Той първи извади оръжие срещу мен!

— Горещите ръцете, дявол да те вземе! — изкрещя в отговор Фипс и тръгна към Лий.

— Махам се вече от града, мамка му!

Фипс още не бе стигнал до Лий, а вече заметна палтото си назад, за да му е подръка оръжието.

— О, Тоди, Тоди, недей! — изкрещя тогава Ребека. — Това е Франк Лесли! Бъкскин Франк Лесли! Той ще те убие! Ще те убие, Тоди!

Фипс спря — беше на около четиридесет крачки от Лий. Стоеше на сред улицата, заметнал палтото си назад, и зяпаше Лий така, сякаш никога преди не го беше виждал.

Някакъв мъж извика нещо в далечината.

— Спокойно, Фипс! — изкрещя му Лий. — Не искам да си навличам неприятности с теб — това беше краят.

През следващите петдесет години, всеки път, когато видеха Лий и Беатрис, хората щяха да казват:

„Ето го онзи гаден убиец и неговата курва!“

Страшно му се искаше да убие Ребека Чейс на място.

— Лий... — лицето на Фипс бе побеляло.

— Отивам си от долината, Фипс. Няма защо да се биеш с мен...

Фипс само стоеше и го зяпаше. Бедното копеле не знаеше какво да прави. Всички го гледаха.

Лий бавно се обърна, направи няколко крачки, хвана Беатрис за ръката и полека започна да се отдалечава. Лявото рамо адски го болеше, въпреки че не бе мърдал ръката си изобщо, дори не я бе измъкнал от превръзката.

— Франк Лесли! — изкрещя някакъв мъж надолу по улицата. Наоколо хората бягаха напред-назад едни се опитваха да се скрият, други искаха да се приближат, за да виждат по-добре.

Вероятно именно това накара Фипс да се реши.

Ребека изпищя.

Лий избута с всичка сила Беатрис настрани и се извъртя наляво, за да се отдалечи възможно най-много от нея. Когато отново се обърна, я видя, че пада на земята.

Всичко това отне време.

Първият куршум профуча покрай гърдите му и го остави без дъх. Лий застана лице в лице с Фипс.

Фипс стоеше много изправен, с протегнатата напред ръка; държеше го под прицел, но това не му помогна.

Лий го простреля в корема, като даже чу тъпия звук на проникващия в човешката плът куршум.

Фипс направи крачка назад, но не го изпусна от прицел и стреля. Куршумът профуча покрай ухото на Лий.

Помощник-шерифът се целеше в главата му.

Лий пак стреля в корема на Фипс, но не уцели. Разстоянието беше прекалено голямо.

Той се хвърли на земята, като удари рамото си лошо. Помощник-шерифът стреля отново. Куршумът мина над главата на Лий и разби витрината на магазина отзад. Чу се характерният, силен звук от счупено стъкло.

Лий се прицели внимателно и пак стреля право в корема на Фипс.

Фипс не беше като Джордж Смол.

Той изпищя като жена, хвърли револвера си и се обърна. Пристъпвайки едва-едва, Фипс тръгна към тротоара, където стоеше Ребека. Държеше се за корема и крещеше. Вторият куршум го бе разпрал. Между пръстите му се виждаше нещо розово и синьо — червата му.

Когато стигна до тротоара, Фипс седна в прахта. Вече не вдигаше никакъв шум.

— Лий! — това беше Беатрис.

Лий й махна да си стои на мястото и пресече улицата.

Надвесена над Фипс, Ребека скимтеше и пищеше.

Когато видя приближаващия се с пистолет в ръка Лий, тя се хвърли пред Фипс като птица, която брани малките си, и започна да пищи, извила заплашително пръстите си с остри нокти.

Лий пхна револвера си под мишницата, която го болеше, хвана жената за косата и я блъсна в прахта. След това пристъпи към Фипс. Помощник-шерифът ококори очи срещу него като бебе. Вътрешностите му се бяха изсипали в скута.

Лий мина покрай Ребека Чейс — тя лежеше, без да мърда; очите ѝ гледаха с празен поглед.

Препъвайки се, Беатрис тръгна да го пресрещне.

Докато вървеше, Лий презареди револвера си.

— Да вървим — едва промълви момичето. — Да се махаме оттук! — лицето ѝ бе бяло като брашно.

— Сега трябва завинаги да се махна оттук.

— Да — отговори тя — да вървим.

По тротоарите стояха мъже, които ги гледаха. Скоро някой от тях ще се сети да отиде да си вземе пушката, помисли си Лий. Време беше да напусне този град.

— Върни се в хотела на мисис Болтуит, отивам за конете и ще дойда да те взема.

Тя се опита да каже нещо, но Лий я прекъсна:

— Прави каквото ти казвам.

Беатрис направи няколко крачки и се обърна, за да го попита пак:

— Ще дойдеш да ме вземеш, нали?

— Да — каза той, — върви сега — тя се обърна и прекоси улицата.

Лий я проследи с поглед, а после тръгна към банката. Хората го гледаха, но никой не смееше да каже нищо. Двама мъже стояха до тялото на помощник-шерифа, а една жена бе коленичила в прахта до Ребека.

Той изкачи няколкото стъпала към входа на банката, отвори вратата и влезе вътре. Банковият чиновник седеше до гишето, а Уолкър бе застанал пред кабинета си. И двамата изгледаха Лий по един много странен начин. Нищо ново — и преди го бе виждал този поглед.

Страхуваха се от него.

— Мистър Уолкър — каза Лий и в същия момент му хрумна, че те може би мислеха, че ще им ограби банката. — Искам да дам някои разпореждания във връзка с ранчото ми, както и да сменя малко скъсани банкноти.

Уолкър прочисти гърлото си и каза:

— Какво по-точно имате предвид?

— Продадох ранчото и конете си, а също така прехвърлих сметката си на друго име. Искам да узаконя и продажбата, и прехвърлянето.

— Добре — отговори Уолкър. — Тогава по-добре влезте в кабинета ми.

Докато Уолкър и помощникът му приготвяха документите, Лий гледаше през прозореца какво става навън. Няколко души занесоха тялото на Фипс в дърводелската работилница. Мистър Мартин и една жена се бяха навели над Ребека. Още никой не се бе сетил да си вземе пушката, но и това скоро щеше да стане.

— Ето, готово — каза мистър Уолкър и прочете документите:

„В замяна на получения от мен един щатски долар, аз продавам и прехвърлям цялото си имущество, известно като Ривър Ранч, както и принадлежащите към него животни и земя. Към тях следва да се прибави и сметката ми в Крий Банк, като всичко изброено дотук става собственост на мис Беатрис Морган, живуща тук, в областта на град Крий, Монтана, подписано днес, двадесет и трети август, хиляда осемстотин осемдесет и седма година.“

— Сега трябва да се подпишете, мистър Лий, ние ще ви бъдем свидетели... макар че, трябва да ви предупредя... — Уолкър изглеждаше много притеснен. — Вижте, по дяволите, та това са много пари!

Лий подписа документите с името „Уилям Франклин Лесли, известен също като Фредерик Лий.“

— Това задоволява ли закона? — попита той.

— Да, напълно — отговори мистър Уолкър.

Лий видя един продавач да се приближава по тротоара. Носеше двуцевна къса пушка.

— Това е вашето копие — каза Уолкър. — Подписано пред свидетел и заверено. Ще изпратя скъсаните банкноти до Денвър и после ще ѝ дам сумата.

— Довиждане, мистър Уолкър — Лий се наведе над бюрото, за да стисне ръцете на банковия агент и неговия помощник.

— Ще... ще се опитам да наглеждам момичето вместо вас — лицето на Уолкър бе аленочервено.

— Ще съм ви много задължен — отговори Лий.

Лий излезе от банката през задната врата и тръгна към конюшната. Срещу него се появиха двама дървари. Единият имаше пистолет, затъкнат в колана си. На главната улица се чуваха мъжки гласове, които викаха нещо един на друг.

— Ей, ти! — единият от дърварите се затича срещу него. — Вярно ли, че помощник-шерифът бил застрелян?

— Да, вярно — отговори Лий, — убит е.

— Мамка му — възкликна мъжът. — И кой го направи?

— Аз.

— О, така ли? — каза дърварят. — Ти, значи?

Той отстъпи назад и застана до приятеля си. Лий мина покрай тях към конюшната.

— Какво ще кажеш за този? — чу той да пита единият от мъжете.

— Излъга те — отговори приятелят му.

Лий плати два долара на мис Макфий за престоя и храната, оседла коня си и го изведе навън. Чудеше се дали да спре за малко в ранчото. По-добре, не. Ако направеха хайка след него, щяха да го търсят първо там.

Той се метна на седлото. Рамото го болеше ужасно, пък и гърдите го пареха там, където го бе одраскал куршумът.

Лий пришпори коня си и тръгна по улицата в посока към реката и пътя, водещ извън града.

Нощта вече бе паднала, когато той се изкачи в планините, край далечния бряг на Райфъл Ривър. Беше минал покрай границата със земите на ранчото, но не я пресече. Застанал на едно възвишение над западния хълм, реши, че вижда един от апалузките коне, може би кобила, да тича по пасището точно под него. Но може и да грешеше — вече бе много тъмно.

Бап, Сандбърг и Том Кук. Знаеше, че ще работят добре за Беатрис. Тя разбираше от коне.

За една малка, тъмноока курва нямаше никакво бъдеще с убиец като него.

Изгряващата луна се издигаше над Скалистите планини като блестящо парче сребро. Скоро бялата ѝ светлина щеше да огрее цялата долина. Лий спря на една естествена издатина в скалите и се загледа. Мина почти час, докато луната се издигна достатъчно високо.

Подобно на мляко, изливащо се в огромна тъмнозелена чаша, лунната светлина заля долината.

Коя песен бе пяла Беатрис, макар и малко фалшиво, докато бе в Ривър Ранч? Веднъж „Шенандоа“, а друг път — „Последната роза на лятото“.

„Последната роза на лятото цъфтеше сам-сама...“

Лий дръпна юздите на жребеца си, смушка го в хълбоците и препусна напред.

Издание:

Издательство „Калпазанов“, 1994 г.

First published 1984 by Dorchester Publishing Co.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.